

Kay Wine

မိလ်ချပ်ကြီးက
ပန်းပွင့်နီလေးတွေ လိုက်စုနေတယ်

@
い
つ
き

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပန်းပွင့်လေးတွေ လိုက်စုနေတယ်

Kay wine

တားရော့အင်ပါယာက လူတွေအားလုံးက လဲ့မိသားစုရဲ့ တတိယမြောက် သားလေးဟာ အရမ်းကို အထက်စီးဆန်၊ မောက်မာပြီးတော့ အင်ပါယာထဲ မှာလည်း အလှဆုံး omega တစ်ယောက်ဆိုပြီး သိထားကြတယ်။ alpha ဘယ်နှယောက်တောင် သူ့ကို လက်ထပ်ချင်နေကြမှန်း မသိပေမဲ့ တစ်ယောက်မှလည်း သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ မဝံ့ရဲကြဘူး။ ခုချိန်မှာတော့ အင်ပါယာ ထိမ်းမြားခြင်း ဗဟိုက ဒီလှပလွန်းတဲ့ ပန်းကလေးကို အင်ပါယာရဲ့ အကြင်နာ ကင်းမဲ့ဆုံးသော ငရဲဘုရင်ဆိုပြီး သိကြတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှုယောင်နဲ့ လက်ဆက်ရမယ်လို့ အမိန့်ချလိုက်တော့တယ်။

ကျွတ် ... ပျော်စရာ သိပ်ကောင်းတော့မှာပဲ။

လက်ထပ်ကြပြီး Xရက်မြောက်ကြာသော် ...

ရှုယောင် : ဘဏ္ဍာစိုးကြီး၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မင်းကိုကျုပ်ဇနီးလေးက အနိုင်မကျင့် တော့ဘူးလား။

ဘဏ္ဍာစိုး : မလုပ်ပါဘူး၊ မဒမ်က အရမ်းကြင်နာပါတယ် ... ဒါပေမဲ့သူက သခင်ကြီးကို နည်းနည်းရိုင်းတယ်လို့ ထင်နေတာကြောင့် ဒီစာလေး ကျွန်တော့်ကို ပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

စာထဲမှာ ရေးထားတာက ...

ပန်းပွင့်နီ သဘောတူညီချက်

တစ်ရက်လုံး မဆဲလျှင်၊ ဆုကြေး ပန်းပွင့်နီတစ်ပွင့်
ညတိုင်းစာဖတ်လျှင်၊ ဆုကြေးပန်းပွင့်နီ နှစ်ပွင့်
ကောင်းတာတွေလုပ်လျှင်၊ ဆုကြေးပန်းပွင့်နီ သုံးပွင့်
ပန်းပွင့်နီ သုံးရာရလျှင်၊ pa pa pa ခွင့်ရမည်။
ရှုယောင်: ဖွီ ... ဒီသခင်လေးကိုများ မင်းကိုလုပ်ချင်လွန်းလို့ စိတ်တွေထ
နေတဲ့ ခွေးများထင်နေတာလား။
တစ်လကြာသော် ...
ရှုယောင်: မြန်မြန်လုပ်စမ်း ငါသုံးခု လိုနေသေးတယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်
မိသားစု ချွတ်ခြံကျသွားတာလဲ၊ ငါထောက်ပံ့ကြေးပို့လိုက်မယ်၊ မြန်မြန်
လေး။

Novel name - [将军爱集小红花] The General Loves to Collect
Little Red Flowers

Author - [困成熊猫] Trapped into a panda

If you want to read it in English, here is the link

<https://chrysanthemumgarden.com/novel-tl/glclf/>

အခန်း (၁)

ပြန်လည်ရှင်သန်ခြင်း

"အန်တီလင်း အန်တီလင်း၊ ခဏလေး ဖုန်းယူဖို့ မေ့နေတယ်လေ"

"အန်တီလင်း အန်တီလင်း ဖုန်းလေ"

ထော့ကျိုးထော့ကျိုးနဲ့ အသက် ၂၀ အရွယ်ရှိ ကောင်လေးတစ်ယောက်က

ပူပြင်းလှတဲ့ နေရောင်အောက်မှာ အော်ဟစ်နေပြီး လမ်းတစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်နေတယ်။

သို့သော်လည်း ထိုအမျိုးသမီးက လမ်းကို ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေပြီး သူ့အသံကို လုံးဝမကြားဘူး။ သူမက ဘတ်စ်ကားပေါ်ကို တက်သွားပြီး လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာ လူအုပ်ကြားကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

လူရွယ်လေးက မမီလိုက်တော့ဘူး။ သူလမ်းဘေးနားမှာ ရပ်လိုက်ပြီး လေကို အလှအယက် ရှူသွင်းနေတယ်။ သူနဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ဖုန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ သက်ပြင်းသာချကာ ဖုန်းကိုယပ်တောင်လို သဘောထားပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကြိမ်ဖန်များစွာ ယပ်ခပ်လိုက်တယ်။ ပြီးနောက် လမ်းတစ်ဖက်မှာ ရှိနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဆိုင်လေးဆီကို ပြန်သွားလိုက်တယ်။

သူလမ်းလျှောက်တဲ့ အခါမှာ ထောင့်နဲ့နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ညာဘက်ခြေထောက်က အနည်းငယ် နှေးကွေးတာကြောင့် လမ်းစည်းကမ်းကို ဖောက်ပြီး တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းလာတဲ့ ကုန်တင်ကားက သူတည့်တည့် ရုတ်တရက် ပေါ်လာတော့ အချိန်မီ မရှောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ "ဘန်း"ဆိုတဲ့ အသံကိုသာ ကြားလိုက်ရပြီး ရပ်တဲ့ခလုတ် နှိပ်လိုက်သလိုပဲ သူ့နားပတ်လည်က ဆူညံသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

လွဲယောင် ရုတ်တရက် နိုးထလာတယ်။

သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကလည်း မှောင်မည်းနေတယ်။ လမ်းမီးရောင်တွေလည်း မရှိ၊ အဆောက်အအုံတွေ၊ ကားတွေနဲ့ လူတွေလည်း မရှိဘူး။ သူမြက်ခင်းပေါ် ထိုင်နေမိသလို သူတင်ပါးအောက်မှာ စိုနေတာကို ခံစားလိုက်မိတယ်။ တိတ်ဆိတ် အေးစက်ပြီး လေတိုက်တာကြောင့် သစ်ရွက်တွေ လှုပ်ခတ်နေရာက ထွက်လာတဲ့ အသံတွေက ရုတ်တရက်ကြီးတောနက်ကြီးထဲ ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ သူ

တစ်ယောက်တည်း သေတော့မယ့် အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက် သူ့နောက်ဆုံး လက်ကျန်အသက်ကို ထိန်းနေရတာနဲ့ တူနေတယ်။

လဲ့ယောင် တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ အမွှေးတွေ ချက်ချင်းထောင်သွားတယ်။ သူ့အိတ်ကပ်ကိုစမ်းပြီး သူ့ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်ရအောင် တစ်ခုခုကို ကြိုးစားရှာဖွေနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုမှ ရှာမတွေ့ဘူး။

ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့ အနေအထားတွေကို အမြဲတမ်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်နိုင် တယ်။ သူအော်ပြီး အကူအညီ တောင်းချင်ပေမဲ့ သူနဲ့သိပ်မဝေးတဲ့ နေရာက နေ ဘာမှန်းမသိတဲ့ သားကောင်တွေရဲ့ "အူ"သံကို ကြားလိုက်ရတာကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အကြောတွေ မတရား တောင့်တင်းသွားတယ်။

နဖူးကနေ ချွေးစေးတွေ စီးကျလာတယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေကို ကိုက် ထားရင် တည်ငြိမ်ဖို့ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားနေရတယ်။

သွေးတောင် အနည်းငယ် ထွက်လာချိန်မှာ ရှေ့နားကနေ အော်သံတစ်ခု ကို ကြားလိုက်ရတယ် "ကျွန်တော် အနံ့ရတယ် ဟိုနားလေးမှာ"

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ် "alphaတွေ အဆင်သင့်လုပ်ထား သွားပြီး ကြည့်ကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ" လူအုပ်ကြီးက တစ်ပြိုင်နက်တည်း အော်လိုက်တယ်။

ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေက ထူးဆန်းနေတယ် ... ဒါတောင် လဲ့ယောင် နားလည်နေတယ်။ အဲ့တာကြောင့် သူ့နှလုံးက ပိုတင်းကျပ်လာတယ်။

ဒါနဲ့ alphaဆိုတာကရော ဘာလဲ။

ခြေသံတွေ နီးကပ်လာတာကို ကြားရပြီးနောက် လဲ့ယောင်ရဲ့ ဦးနှောက်ကို အပ်တွေနဲ့ ဆောင့်ထိုးနေသလို နာကျင်လာတယ်။ ထိုနာကျင်မှုကနေ

ရင်းနှီးမနေတဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေ သူ့စိတ်ထဲ စီးဆင်းလာတယ်။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တာကြောင့် ခေါင်းကိုလက်မောင်းတွေ ကြားထဲသာ ညှပ်ထား လိုက်တယ်။ သူ့ခေါင်းတွေ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မယ်။

"တတိယသခင်လေး၊ မင်းတကယ်ကို အဝေးကြီး ပြေးနိုင်တာပဲ" ထို အချိန်မှာပဲ စစ်ဘွတ်ဖိနပ်တစ်စုံ ပေါ်လာတယ်။ ဘွတ်ဖိနပ်ပိုင်ရှင်က သူ့ မျက်နှာကို ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးပြီး သူ့လေသံမှာ ထွေငေါ့သံတွေ ပါနေကာ "ရှောင် ပြေးလို့မရဘူး ဆိုတာလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ မပင်ပန်းဘူးလား"

"မင်း ..." လဲ့ယောင် မော့ကြည့်လိုက်တယ် "မင်းငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက် တယ်"

"ကျွန်တော်က တတိယသခင်လေးလို့ ခေါ်လိုက်တာလေ၊ ဘာတွေ ဟန်ဆောင်နေတာလဲ၊ မင်းရှာထားတဲ့ ပြဿနာတွေကို မေ့သွားပြီလား" ထို လူပဲ "ကျွတ် ကျုပ်တို့တွေ တစ်ညလုံး လိုက်ရှာနေရတာ"

"..." လဲ့ယောင် နည်းနည်းပါးပါး သတိရလာပြီး နောက်ကိုခြေလှမ်း အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

အဲ့လိုမဟုတ်သေးဘူး။ ခုလောလောဆယ် သူ့ခေါင်းက အတော်ကြီး နာ နေပေမဲ့ တစ်ခုခုတော့ တကယ်ကြီး မှာနေပြီဆိုတာ ခံစားမိတယ်။ သူက ဘယ်လိုလုပ် သူတို့ရဲ့ တတိယသခင်လေး ဖြစ်ရမှာလဲ ထပ်ပြောရရင် သူက မွေးရာပါ မသန်မစွမ်း၊ ခုတော့ ထောင့်နဲ့တောင် ဖြစ်မနေဘူး။ သူကဘာလို့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ထည်နဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကို လာရနေတာလဲ။

ဒီခန္ဓာ ကိုယ်ပိုင်ရှင်ကလည်း လဲ့ယောင်လို့ခေါ်ပြီး omegaအဖြစ် မွေးဖွား လာတဲ့ တားရော့အင်ပါယာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လဲ့ဖေးရှန်ရဲ့ သားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ စီစဉ်ပေးထားတဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို ရှောင်ပြေးဖို့ရာ တစ်ညလုံး ပြေးလွှားခဲ့ရတယ်။ မထင်မှတ်ထားဘဲ တောနက်ထဲမှာပဲ အသက်ဆုံးရှုံး ခဲ့

ရတယ်။

"ဗိုလ်ကြီးကို အကြောင်းကြားပါတယ်၊ တတိယသခင်လေးကို ရှာတွေ့ပါပြီ" အဲဒါမျိုးမှာပဲ လူအုပ်ကြားထဲက အရပ်အရှည်ဆုံး လူတစ်ယောက်က စကားပြောစက်ကနေ လှမ်းအကြောင်း ကြားနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ထိုသူက တည်ငြိမ်စွာနဲ့ "ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး၊ မြောက်ပိုင်း ဆင်ခြေလျှောရဲ့ ငါးမိုင်အကွာက သစ်ကြီးတောထဲမှာပါ ... ဟုတ်ကဲ့ ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမားတော့ ဖြစ်ပုံမပေါ်ပါဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ခေါ်လာပါမယ်"

"မင်း၊ ဒီကိုလာနဲ့" ထိုလူကထပ်ပြီး "တတိယသခင်လေးရဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်" ထို့နောက် စကားပြောစက်ကို ချလိုက်ပြီး လဲယောင်ကို အေးစက်စက် စိုက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။

"တတိယသခင်လေး ဒဏ်ရာက ဘယ်နားမှာလဲ" ဆေးအကူက လဲယောင်ကို မေးလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော့်လက်" လဲယောင် ကျိုးသွားတဲ့ လက်ချောင်းလေးကို ကိုင်ပြီး ဆေးအကူကို ပြလိုက်တယ်။ အဲနောက် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘူး။

အခုသူ့မှာ မူရင်းခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ရှင်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်လည်း ရသွားပြီး alpha beta နဲ့ omegaဆိုတာ ဘာတွေလည်းဆိုတာ နားလည်သွားပြီ။ အဲအပြင် ဆေးအကူက ဒီလောက်ဒဏ်ရာ သေးသေးလေးကိုတောင် အလုံပိတ်လိုက်တာကို တွေ့လိုက်တယ်။ အဲတာက စိုးရိမ်လွန်နေတာ မဟုတ်ဘဲ သူ့သွေးက ထွက်လာတဲ့ရနံ့က သူ့ကိုထွက်ရှာကြတဲ့ စစ်သားတွေအပေါ် သက်ရောက်မှာ စိုးလို့သာဖြစ်တယ်။

ဆေးအကူက ပစ္စည်းတွေကို အဝေးပို့လိုက်ပြီး "တတိယသခင်လေး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး"

လဲယောင် ထိုလူတွေ နောက်ကနေ လေယာဉ်ဆီကို တိတ်တိတ်လေးသာ လိုက်သွားတယ်။ သူ့ကိုရှာနေကြတဲ့ သူတွေမှ အများကြီးပဲ။ လေယာဉ်က မောင်းသူမဲ့ ဖြစ်တာကြောင့် လေယာဉ်မောင်း မလိုတော့ဘူး။ လိုက်ပါလာ သူတွေ တက်လိုက်တော့ အားလုံးပေါင်း နှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲ့ အချိန်မှာ သူတစ်ယောက်ကလွဲပြီး လူတိုင်းအမူအရာက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ် နေတယ်။

ထိုလူတွေက သူ့ကို မကျေနပ်တာကို မဖော်ပြပေမဲ့ သူတို့ မျက်နှာတွေမှာ တော့ ပေါ်နေတယ်။

လဲယောင် အခုကအိပ်မက်လိုပဲ ခံစားနေရတယ်။ သူမှတ်ဉာဏ် အသစ် ကတော့ အခုဟာ ရာသက်ပန် ပြက္ခဒိန်ရဲ့ ၂၅၅၅ခုနှစ်ကို ရောက်နေပြီလို့ ဆို နေလေရဲ့။ ၂၂၆၁ခုနှစ်တုန်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကပ်ဘေးတွေဆိုက်ပြီး လူတွေ နေထိုင်လို့မရ ဖြစ်ကုန်တယ်။ လူသားမျိုးနွယ်တွေဟာ ကမ္ဘာကနေ ၁၅နှစ် ကြာ ခရီးအကွာအဝေးရှိတဲ့ နေရာကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် ကြရတော့တယ်။ သူတို့တွေ တားရောဂြိုဟ်ကိုရောက်တဲ့ အခါမှာ သူတို့ရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇတွေကို တားရော့က လူတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်ပြီး လူမျိုးအသစ်တစ်ခု ဖြစ်လာ တယ်။

နက္ခတ်ပြက္ခဒိန် အသစ်အရဆိုရင် ခုက မတ်လ ၂ရက် ၂၇၉ခုနှစ် ဖြစ်နေ ပြီ။ သူကမ္ဘာကနေ ထွက်လာတာ ၅၃၆နှစ်တောင် ရှိနေပြီ။

ဒီအခြေအနေကြီးက ရူးမလိုပဲ။ မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး သူ့ဘောင်းဘီ အိတ် ထဲမှာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်ထားလိုက်တယ်။

အဲ့လိုနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ အိမ်ယာကို အချိန်အကြာကြီး ပျံသန်းပြီးနောက် မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ လေယာဉ်က ဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်ဆင်းသွားတယ်။ လဲယောင်ကို စိုက်ကြည့်ခဲ့ အထူးတန်းခေါင်းဆောင် ဝမ်ဟောင်ဆင်းသွား

ပြီး ဆေးအကူလေးက လဲယောင်ကိုခေါ်ပြီး လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။

လဲယောင် ဟောခန်းကြီးထဲ လျှောက်လာပြီး သေချာရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်နိုင်သေးခင်မှာပဲ လဲဖေးရှန် အမြန်လျှောက်လာပြီး လဲယောင်ကို ရိုက်ရန်အတွက် လက်ကိုမြှောက်လိုက်တယ်။

"ဖတ်" မကောင်းတော့ဘူး လဲယောင် တစ်ဖက်ကို သူ့လက်သေးသေးလေးနဲ့ အမြန်ကာလိုက်တော့ ဒေါသထွက်နေတဲ့ သက်လတ်ပိုင်း ဦးလေးကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်မိတယ်။ သူစိတ်ကိုလျော့ပြီး စိတ်မသက်သာစွာ ပြောလိုက်တယ် "လူတွေကို လျှောက်ရိုက်မနေနဲ့ အရင်ဆုံးစကားနဲ့ ပြောလို့ရတယ်"

"ဒီကောင်စုတ် လေးကတော့" လဲဖေးရှန် စိတ်တိုစွာနဲ့ ဖြူဖျော့နေသော်လည်း အသက်ရှူ မှားလောက်ဖွယ် လှပနေသေးတဲ့ သူ့ရဲ့ အကြီးဆုံးသားကို ကြည့်လိုက်တယ် "ဒီမျက်နှာနဲ့ အိမ်ကို ပြန်လာရဲသေးတယ်" [T/N ; မရှုပ်သွားပါနဲ့ အကြီးဆုံးလား၊ တတိယသားလားဆိုတာ နောက်ပိုင်း သိရပါလိမ့်မယ်]

"ကျွန်တော် ..." အိမ်ကိုပြန်လာတာ ဘာရှက်စရာ ရှိနေလို့လဲ။

လဲယောင်ပြန်ရန် တွေ့ချင်နေပေမဲ့ မူလခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် လုပ်ခဲ့တာတွေကို တွေးမိလိုက်တော့ ခဏလောက် ဆွံ့အသွားတယ်။

တားရော့အင်ပါယာမှာ ချရေးမထားတဲ့ စည်မျဉ်းတစ်ခုကတော့ omega ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားတာနဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် အသက် ၂၀ရောက်လို့မှ လက်မထပ်ရ သေးဘူးဆိုရင် ထိန်းမြှားခြင်းဗဟိုက သတ်မှတ်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်နာရပြီး အဆင့်မြင့် ဗီဇမျိုးရိုးနဲ့ လက်ဆက်ရတယ်။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ အကောင်းဆုံး လူသားမျိုးနွယ်တွေ

ပေါ်ထွန်းလာနိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

Omega အများစုကတော့ ဒီလိုစီစဉ်ပေးတာကို လက်ခံကြတယ်။ တကယ်လို့ သူတို့သင့်တော်တဲ့သူ ရှာမတွေ့ခဲ့ရင် ချိတ်ပေးတဲ့ အဆင့်မြင့် မျိုးရိုးကို လက်ထပ်လိုက်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မူလခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ရှင်ကတော့ သဘောမကျဘူး။ ထိန်းမြှားခြင်းဗဟိုက စီစဉ်ပေးတဲ့ လက်ဆက်ပွဲကို ရှောင်နိုင်ဖို့ရာအတွက် အဖေဖြစ်သူကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ မူလခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ရှင်က omega အချိတ်ကို ဖျက်ဆီးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ တားမြစ်ဆေးတွေကို သုံးပြီး ညရောက်တော့ ထွက်ပြေးခဲ့တာဖြစ်တယ်။

အဲ့နောက်တော့လည်း ပြန်အဖမ်းခံ လိုက်ရတာပါပဲ။

သူ့ရဲ့မိထွေး ကျန်းရှင်းထောင် ဆိုဖာပေါ်က ထလာပြီး လဲ့ရှင်းဖန်းကို ကိုင်ကာ "ရပါပြီ၊ ဒေါသထွက်မနေ ပါနဲ့တော့၊ ကလေးက အရင်က နားမလည်လို့ ဖြစ်သွားရတာပါ။ ခုသူပြန်လာနေပြီပဲ စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့တော့" အဲ့နောက် သူမက လဲ့ယောင်ရဲ့ လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး "လဲ့ယောင်၊ အဖေ့ကို ဘာလို့ မတောင်းပန်သေးတာလဲ"

လဲ့ယောင်ခုမှ သူ့ရှေ့က မျက်နှာတစ်ခုလုံးနဲ့ မျက်ခုံးနေရာတွေများ အရေပြားတွေ တွန့်နေကာ သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေတဲ့သူက သူ့အဖေဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်။ သူဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြောလိုက်ရင် ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ရုံပဲရှိတယ်။ အဲ့တာကြောင့် အံ့ကြိတ်ပြီး "တောင်းပန်ပါတယ်" လို့သာဆိုပြီး သူ့ကိုရတတ်မအေး ကြည့်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲ့နောက်မှာ လှည့်ထွက်ပြီး သူ့အခန်းရှိရာ လှေကားဆီကိုသာ ဦးတည်လိုက်တယ်။

သူစိုးရိမ်တာက သူတစ်ခုခု ပြောလိုက်တာဖြစ်ဖြစ် လုပ်မိတာဖြစ်ဖြစ် ဆို

ရင် လူတွေက သူ့ကို သံသယဝင်မှာကြောင့်ဖြစ်တယ်။

လဲ့ဖေးရှန် အသက်ကိုရှိုက်သွင်းပြီး အော်လိုက်တယ် "လဲ့ယောင်မင်းကို ပြောလိုက်မယ် မနက်ဖြန် လက်ထပ်ဖို့အတွက် မှတ်ပုံသွားတင်ရမယ် မင်းမ သွားရင် မင်းရဲ့ဆွေခန်းမျိုးခန်း အပြတ်ပဲ"

"ဘန်း" အပေါ်ထပ်ကနေ အသံကျယ်ကြီး ထွက်လာတယ်။

လဲ့ဖေးရှန် ကျန်းရှင်းထောင်ကိုကြည့်ကာ "လုပ်ပုံကိုကြည့်စမ်း အဲ့တာ မင်းသူ့ကိုအရမ်း အလိုလိုက်ထားလို့ ဖြစ်ရတာ"

ကျန်းရှင်းထောင်က အပြုံးလေးနဲ့ "ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲ့တာကို ကျွန်မတာဝန် ထားပါ၊ အရင်ဆုံးရှင်သာ စိတ်လျော့ပါဦး"

လဲ့ယောင် တံခါးကိုလော့ချလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အဲ့စကားတွေကို ကြားလိုက်ရတာ ဖြစ်တယ်။ သူမျက်လုံးကိုသာ ဝေ့လိုက်တော့တယ်။ ထိုင် စရာနေရာကိုရှာပြီး သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်တယ်။

ကျန်းရှင်းထောင်က မိထွေးတစ်ယောက်သာဖြစ်တယ်။

မူလခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ မွေးအမေက သူအသက် နှစ်နှစ်အရွယ်တည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ လဲ့ဖေးရှန်က ကလေးတစ်ယောက် အမေ ကျန်းရှင်းထောင်နဲ့တွေ့ပြီး မိသားစုအသစ်တစ်ခု ထူထောင်လိုက် တယ်။ မူလခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် သေဆုံးသွားရတာက ကျန်းရှင်းထောင်နဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေတယ်။ မူလပိုင်ရှင်က ထိန်းမြှားပေးတာကို လက်မခံ ချင်မှန်း သိနေတာကြောင့် omega အကျိတ်ကို ဖျက်ဆီးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆေးအကြောင်းကို ပြောပြခဲ့တယ်။ မူလပိုင်ရှင်က ဆရာဝန်ဆီ အလောတကြီးသွားပြီး ဆေးသွားရှာခဲ့တယ်။ ဆေးသောက်လိုက်ပြီး ည ဘက်မှာ ထွက်ပြေးပြီး တောနက်ထဲမှာ သေဆုံးခဲ့ရတယ်။

လဲယောင် မဆိုးလှတဲ့ အိပ်ခန်းကို လေ့လာလိုက်တယ်။ ကျန်းရှင်းထောင်
ရဲ့ ကြာဖြူပန်းယောင်ဆောင်တဲ့ အကြောင်းကို တွေးမိပြီး ပူတင်းငါး တစ်
ကောင်လို ပါးကိုဖောင်းပြီး လေမှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်
တည်းမှာပဲ သူလည်း နည်းနည်းတော့ ပျာယာခတ်မိတယ်။

အစိမ်းသက်သက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ အရင်ဆုံးစိတ်ကို
အေးအေးထားပြီး ကြောက်လန့်နေစရာ မလိုဘူး။ ပြတင်းပေါက် အပြင်က
နေ ခွေးဟောင်သံတွေနဲ့ အစောင့်အချို့ရဲ့ ခြေသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။
ဒီညမှ သူမသေရင် မနက်ဖြန်ကိုယ် တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်
ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပွဲ မှတ်ပုံသွားတင် ရတော့မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။ အ
ရင်တည်းက သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျားချင်း သဘောကျမှန်း သိပေမဲ့ မသိတဲ့
သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ လက်မထပ်ချင်တာ ဖြစ်တယ်။

ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါ့ ...

လဲယောင်မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ အလျှင်သလို သွားလိုက်တယ်။
ရေချိုးခန်း တံခါးကိုပတ်ပြီး ဟနေတဲ့ နေရာတွေကို ပဝါနဲ့လိုက်ပိတ်တယ်။
အကုန်လုပ်ပြီးနောက် ခဏလောက် တုံ့ဆိုင်းနေပြီး သူ့လက်ချောင်းကို ထပ်
ကိုက်လိုက်တယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး နာတာကို အောင့်ခံ
လိုက်တယ်။ ထို့နောက် သနပ်ခါးခြောက်ရောင် ကြွေပြားပေါ်မှာ
ရှေးဟောင်းစာလိုမျိုး ရှည်ရှည်မျောမျော အက္ခရာတွေ ချရေးလိုက်ကာ "ဒီ
ကုန်းမြေဟာ နတ်ဘုရားတွေ ယုံကြည်သက်ဝင်မှု အရှိဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ထို
အရာဟာ ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးကိုတောင် ချိတ်ဆက်ပေးနိုင်ပါ
တယ်။ ခွဲခြားထားတဲ့ နေရာကထွက်ပြီး ငရဲကိုတောင် သွားနိုင်ပါတယ် ...
ကျွန်ုပ်ရဲ့ သွေးသားနဲ့အတူ အသင့်ဆီမှာ စိတ်ရင်းနဲ့ ခစားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်
ရဲ့ ယဇ်ပူဇော်သံ ကြားခဲ့ရင် အမြန်ဆုံးလာရောက် ခေါ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်"

[T/N ; ဒီနေရာမှာ နည်းနည်းအဆင်ပြေသလို ရေးထားပါတယ်]

အသံပျောက်ကွယ် သွားပြီးနောက် ရေချိုးခန်းတွင်းမှာ လေပွေလေးတစ်ခု ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုက်ခတ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ကမ္ဘာပေါ်က မြေအောက်ကမ္ဘာ က ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စကားပြောခွင့် ရဖို့မျှော်လင်းရင်း လဲ့ယောင် မျက်လုံးတွေက ပီတိတွေ ဖြာထွက်နေတယ်။ သို့သော်လည်း လေတွေတိုက် ပြီးနောက် ဘာမှလည်း ဆက်မဖြစ်တော့ဘဲ အရာအားလုံးက ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

လဲ့ယောင် "ဘာဖြစ်သွားတာလဲ"

အကွရာတွေကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာအမှားမှ ရှိမနေဘူး ဒီ အကွရာတွေကို ဘယ်လိုရေးရမယ် ဆိုတာကို သူ့အဖေဆီက သင်ထားတာ ဖြစ်တာ အလုပ်ဖြစ်သင့်တယ်လေ သူ့ရဲ့ မသန်စွမ်းဖြစ်နေတဲ့ ခြေထောက်က လမ်းလျှောက်ရင် မကောင်းတာကြောင့် မွေးပြီးဘယ်လောက်မှ မကြာသေး ခင်မှာပဲ ဗုဒ္ဓဆိုင်ရှေ့မှာ စွန့်ပစ်ခံလိုက်ရတယ်။ ဆိုင်ရှင်က သူ့ကိုခေါ်ယူပြီး မွေးစားခဲ့တယ်။ အဲ့တာသာမက အပြင်လောကမှာ သင်ယူလို့မရတဲ့ အရာ တွေ အများကြီးလည်း သင်ပေးခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် သဘာဝလွန် ပညာရပ်တွေပါတယ်။ အတိတ်မှာတုန်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာဆိုရင် ဒီလိုဆင့်ခေါ် တိုင်း တစ်ခါမှ အမှားမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ မဟုတ်မှ သူကကမ္ဘာပေါ်က ထွက်ခွာ လာတာကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်က သေမျိုးတွေကို ခေါ်လို့မရတော့တာများလား။

ဒါမှမဟုတ် ကျီဖန်းယုက လူပြန်ဝင်စားသွားပြီလား နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာနေပြီဆိုတော့ ...

လဲ့ယောင် အရှုံးမပေးသေးဘဲ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်တယ်။ သွေးတွေနဲ့ ထပ်ဆွဲပြီးတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း အတူတူပဲ။ လေပွေတိုက်ပြီးတော့ ဘာမှဆက်မဖြစ်ဘူး။

ရုတ်တရက်အပြင်က ဆူညံသံတွေ ထွက်လာတယ်။

"ဘန်း"

သူတံခါးကို ကန်လိုက်တော့ လဲဖေးရှန်အကျယ်ကြီး အော်လိုက်တယ် "လဲယောင် မင်းအထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ပြောစမ်း"

လဲယောင် တုန်တက်သွားတယ်။ သွေးတွေထွက်နေတဲ့ လက်ချောင်းကို အုပ်လိုက်ပြီး ရေပန်းကိုဖွင့်ကာ ရေးထားတဲ့ အက္ခရာတွေကို ရေနဲ့ဆေးချလိုက်တယ်။ ဒုတိယအကြိမ် အက္ခရာတွေ ဆွဲတုန်းက သွေးအများကြီး မထွက်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ထပ်ကိုက်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ နည်းနည်းကြမ်းသွားတာကြောင့် သွေးက မတိတ်တော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ အခန်းတစ်ခုလုံး သူ့ရနံ့တွေချည်းပဲ ပြည့်နေတယ်။

မူလခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် သောက်ထားတဲ့ ဖိနှိပ်ဆေးက သက်မှတ်ရက်ထက် ကျော်နေပြီ ဖြစ်တာကြောင့် အခုချိန် သွေးထွက်လာတဲ့အခါမှာ ထုတ်လွှတ်နေတဲ့ ရနံ့တွေက omegaတွေ heatတက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ထုတ်လွှတ်တဲ့ ရနံ့ထက် မလျော့ဘူး။

လဲဖေးရှန်မျက်နှာက ဒယ်အိုးဖင်လို မည်းတူးနေပြီ။ သူ့သား ရေချိုးခန်းထဲကနေ သွေးနံ့တွေ ထွက်လာတော့ သူ့သားကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်နေတယ်လို့ ထင်သွားခဲ့တယ်။ သူ့မိသားစု မဟုတ်တဲ့အပြင် လူတွေကို အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ မြန်မြန်အမိန့်ပေး လိုက်ပြီးနောက် "ငါသုံးအထိရေမယ်၊ မင်းထွက်မလာဘူးဆိုရင် ငါတံခါးကို ဖျက်ဝင်လာခဲ့မယ်"

လဲယောင်လည်း အက္ခရာတွေ ပျက်သွားပြီး ကြွေပြားပေါ်မှာ ဘာသဲလွန်စအမှန် ကျန်မနေတာ တွေ့တော့မှ တံခါးကို မြန်မြန်ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ကျန်းရှင်းထောင် သူထွက်လာတာကိုတွေ့တော့ သူမရင်ဘတ်ကို

စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို ဖိလိုက်ပြီး "လန့်လို့သေတော့မှာပဲ ကောင်
စုတ်လေး သားဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ အဆင်ပြေလား"

လဲ့ယောင် ဘာမှပြန်မဖြေဘူး။

သူ့ရဲ့မွေးစားညီ လဲ့ကျန်းယုလည်း သူ့ရေချိုးခန်းရှိရာ အပေါ်ကိုတက်လာ
တယ်။ သူဖျော့တော့စွာနဲ့ "အစ်ကိုကြီး၊ မင်းကိုယ်မင်း ထိခိုက်အောင် ထပ်မ
လုပ်ပါနဲ့တော့၊ အဲ့တာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ခံရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိသားစု
တွေဖြစ်တဲ့ ငါတို့အပြင် အပြင်က အစောင့်တွေပါ ခံစားရတယ်၊ ဘာလို့ အဲ့
လိုတွေ လုပ်နေတာလဲ"

ကျန်းရှင်းထောင် ညွှန်ကြားချက်အရ ဆေးအကူက လဲ့ယောင်လက်ကို
ထပ်စည်းပေး ရတော့တယ်။ ပြောစကားကိုကြားပြီး လဲ့ကျန်းယုကိုကြည့်
ကာ သူတို့တွေလည်း သဘောတူကြောင်း ပြကြတယ်။

ကျန်းရှင်းထောင်ကလည်း အဲ့အချိန်မှာ "ဟုတ်တယ် လဲ့ယောင် ထပ်ပြီး
ခေါင်းမာ မနေနဲ့တော့၊ သားက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှုယောင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်
သူ့အိမ်တော်ကို သွားရမယ်ဆိုပေမဲ့ အမေကြားတာကတော့ ဟွာရှားကြယ်
မှာရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြမ်းတမ်းတယ်၊ အပြင်က လူတွေပြောတာ
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ရက်စက်တယ်တဲ့ ... ဒါပေမဲ့သားက သူ့ရဲ့အနာဂတ် ဇနီး
လောင်းပဲလေ၊ မင်းကိုတော့ တခြားသူတွေထက်ပိုပြီး ကောင်းကောင်းမွန်
မွန် ဆက်ဆံမှာပါ၊ အဲ့တာကြောင့် စိတ်မပူနဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းအဖေစိတ်တို
အောင် ထပ်မလုပ်နဲ့တော့"

လဲ့ယောင် ကျန်းရှင်းထောင်နဲ့ လဲ့ကျန်းယုတို့နှစ်ယောက် နှစ်သိမ့်ပေးနေ
တာကို မလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ခေါင်းကိုလှည့်ပြီး "သူဘယ်ကြယ်မှာ
အခြေဆိုက်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလဲ"

လဲ့ဖေးရှန်း မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး "ဟွာရှားကြယ်လေ၊ မင်းဘာလုပ်ချင်လို့

လဲ"

လဲယောင် အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ "ဟွာရှားကြယ်ဆိုတာက ဒီလူတွေ ကမ္ဘာကို ခေါ်ကြတာမှတ်လား" အဲနောက် မျက်လုံးအရောင်တောက်သွားပြီး "မလုပ်တော့ဘူး ကျွန်တော်ဘာမှ ထပ်မလုပ်တော့ဘူး မနက်ဖြန် လက်ထပ်ဖို့ အတွက် မှတ်ပုံသွားတင်မယ်"

လဲဖေးရှန် သူ့သားကို သံသယဖြစ်စွာကြည့်ရင်း "မင်းသေချာလား"

လဲယောင်က "သေချာတာပေါ့" လို့သာ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

တကယ်လို့အခု လက်ထပ်ဖို့ကို သဘောမတူရင်၊ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဖိအားပေးကြဦးမှာပဲ။ လက်ထပ်ဖို့အတွက် အခုလိုအခွင့်အရေးကို မဆုတ်ကိုင်လိုက်ရင် နောက်ပိုင်းလက်ထပ်ပွဲတစ်ခု ထပ်လာဦးမှာပဲ။ အဲအပြင် heat တက်နေတဲ့ အချိန်မှာဆိုရင် omega တွေက အရမ်းသနားစရာကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ထားတာက ပိုကောင်းမယ်။ ဟွာရှားကြယ်ကို သွားပြီးတော့ သူ့နဂိုကမ္ဘာကို ပြန်နိုင်ဖို့ လမ်းကိုရှာတွေ့ သွားနိုင်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်မှတ်လား နှစ်ငါးရာ ကြာသွားလည်း ကမ္ဘာက ကမ္ဘာပဲလေ ဒီမှာဘယ်လောက်ပဲ တိုးတက်နေပါစေ ဒါက သူရင်းနှီးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် မဟုတ်ဘူး။

လဲယောင် မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ထပ်မလုပ်တော့ပါဘူး ဆိုတာကို အကြိမ်ကြိမ် ကတိပေးလိုက်ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ လဲဖေးရှန်ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရသွားပြီး သူ့အခန်းကို စောင့်ကြည့်ဖို့ အစောင့်တွေကို အမိန့်မပေးတော့ဘဲ အကုန်လုံးကို အပြင်ခေါ်သွားတော့တယ်။ ခုတော့ တိတ်ဆိတ်သွားပြီ။ သူလည်း ရေမိုးချိုးပြီး နူးညံ့တဲ့ မွေ့ရာပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

သူ့ဆရာ၊ ဗုဒ္ဓဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတဲ့ မွေးစားအဖေမှာက သားနှစ်ယောက်ရှိပြီး နှစ်ယောက်လုံးကလည်း သိပ်မဆိုးကြပါဘူး။ အဲတာကြောင့် ကမ္ဘာကြီး

က ဆက်လည်နေပြီး သူသေသွားခဲ့တာ ဆိုရင်တောင်မှ သူ့ဆရာရဲ့ အနာဂတ်အတွက် မစိုးရိမ်ဘူး၊ အဲ့တော့ အခုအရေးအကြီးဆုံးက နောက် ဘာဆက်လုပ်ရမယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့ဖြစ်တယ်။

လဲ့ယောင် မူလခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး စမတ်ဖုန်း လိုလို tabletလိုလို light brainကို ယူလိုက်ကာ internetကနေ "ရှုယောင်" ဆိုပြီး ရှာကြည့်လိုက်တယ်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ အိပ်ရာဘေးနားကို light brainက "ဘုတ်" ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ပြုတ်ကျသွားတယ်။

သူကြမ်းပြင်ပေါ်က ပုံကိုကြည့်လိုက်တယ်။ မျက်ခုံးကြားက သွေးစွန်းနေ တဲ့ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့၊ ရက်စက်တဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ၊ ယုတ်မာတော့မယ့် မျက်နှာရှိ နေတဲ့ လူအကြီးကြီးကို ကြည့်ပြီးတော့ သူ့ခမျာ ဆွံ့အသွားတယ်။ What the Hell.

အခန်း (၂)

ပထမအကြိမ်တွေ့ဆုံခြင်း

ကျန်းရှင်းထောင်က ရှုယောင်ဆိုတဲ့သူက နည်းနည်းတော့ ရက်စက်တယ်လို့ ပြောလိုက်တည်းက ရှုယောင်က တကယ်ကို ရက်စက်တဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်လောက်မယ်ဆိုတာ လဲယောင် ခံစားမိပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံကိုတွေ့တဲ့ အချိန်မှာ တွေးထားတာနဲ့ လက်တွေ့က သူစိတ်ကူး ထားတာထက်တောင် ပိုဆိုးနေမှန်း သိလိုက်ရတယ်။

သူကတကယ့်ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး ပုံစံကတင် ရက်စက်တာမဟုတ်ဘဲ သူ့မျက်လုံးထဲမှာပါ မီးတွေတောက်နေလေတယ်။ ဒီပုံကို ဘယ်သူရိုက်မှန်းတော့ လဲယောင်လည်း မသိဘူး။ ကြည့်ရတဲ့ပုံ အရဆိုရင် စစ်ပွဲထဲ ရောက်နေပုံပေါ်တယ်။ သူ့ဆံပင်တွေကလည်း အနည်းငယ် မဆိုစလောက် ရှည်နေပြီ။ စစ်ပွဲအတွင်းမှာ အချိန်အတော်ကြာကြာ ညှပ်လည်းမညှပ်၊ လျှော်လည်း မလျှော်ထားတာဖြစ်မယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ခြောက်နေတဲ့ သွေးခဲတွေနဲ့ ကြည့်ရတာကြောက်စရာ လန့်စရာကောင်းနေတယ်။ ပြီးတော့လည်း အဲ့ကြောက်စရာ လူကြီးက လက်ထဲမှာ အေးစက်တဲ့ အရောင်တွေလက်နေတဲ့ ဓားတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသေးတယ်။ ဓားက နေ သွေးတွေစီးကျ နေတဲ့အပြင် သူ့ခြေထောက်အောက်မှာလည်း အလောင်းကောင်တွေ ရှိနေသေးတယ်။ တစ်ချက်ကြည့်ရုံနဲ့တင် မင်းကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သတ်တော့မယ့်ပုံ ပေါ်နေတယ်။

ပထမဆုံး စတွေ့တာနဲ့တင် လဲယောင်တကယ်ကို ကြောက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့

သူနောက်တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဒီလိုလူမျိုးကသာလျှင် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တားရော့အင်ပါယာရဲ့ ဝံပုလွေနယ်မြေက လေတပ်ရဲ့ တပ်မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

ရှုယောင်က တားရော့အင်ပါယာရဲ့ ၁၂ခုမြောက် လေကြောင်းစစ်တပ်ရဲ့ အဓိက ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ခုလည်း ဝံပုလွေနယ်မြေက ၁၂ခုမြောက် လေတပ်ရဲ့ တပ်မှူးဖြစ်နေပြန်တယ်။

အင်တာနက်ကရတဲ့ အချက်အလက်တွေအရ ၂၇၅ခုနှစ် January တုန်းက ဟွာရှားကြယ်စုဟာ ဆာနာကြယ်စုကဝေလ စစ်သားတွေရဲ့ တိုက်ခိုက်တာ ခံကြရတယ်။ အဲဒါအချိန်မှာ ရှုယောင်က နယ်မြေအကြီးအကဲရဲ့ လက်ထောက်ပဲ ဖြစ်သေးတယ်။ သူ့ကိုတခြားနေရာက ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်ရာမှာ ဝံပုလွေနယ်မြေက လေတပ်ကို ဦးဆောင်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။

အဲနှစ် Julyမှာပဲ ဆာနာကရန်သူတွေ ကျဆုံးသွားတယ်။ ရှုယောင် ဦးဆောင်တဲ့ ဝံပုလွေနယ်မြေ လေတပ်က အောင်မြင်မှု အပေါင်းနဲ့အတူ ရန်သူတွေကို နှင်ထုတ်လိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။ တစ်ချက်တည်းနဲ့တင် ဆာနာပိုင်တဲ့ တွင်းထွက်ကျောက်ရရှိတဲ့ ကြယ်နှစ်စုကို ရရှိခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အကြင်နာကင်းပြီး စစ်ပွဲတွင်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေကြောင့် သူရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေက သူ့ကိုနာမည်ပြောင်ပေး ထားကြတယ် ... အင်ပါယာရဲ့ ငရဲဘုရင်ကြီးတဲ့။

ထိုနှစ်ရဲ့ Augustလမှာ တစ်နှစ်အတွင်း အဆင့်နှစ်ဆင့် ရာထူးတိုးသွားခဲ့ပြီး တားရော့အင်ပါယာ သမိုင်းမှာ အသက်အငယ်ဆုံး ပုံမှန်နယ်မြေရဲ့ အရာရှိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ တပ်သား သုံးသောင်းကျော်ကို ဦးဆောင်နေပြီဖြစ်တယ်။

သို့သော်လည်း ကြယ်တာရာပေါ်က လူတွေက ရှုယောင်က အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ပြီး ကြယ်တာရာ မြို့တော်ကို ပြန်မယ်လို့ ထင်ခဲ့ပေမဲ့ အရာရှိရော သူ့ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေပါ ဟွာရှားကြယ်မှာပဲ အခြေချနေကြပြီး အချိန်အတော်ကြာ နေနေကြတယ်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရှုယောင်ရဲ့ အပြုအမူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ အများကြီး ထွက်လာတယ်။ တချို့လူတွေ ပြောတာတော့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာ ကျော် အားပြန်ဖြည့်တင်းပြီး နောက်မှာ ဟွာရှားကြယ်ရဲ့ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်က တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကောင်းလာပြီ၊ ပြီးတော့ ရှုယောင်က ဆက်လက်နေထိုင်ဖို့ အမိန့်ပေးပြီး ဟွာရှားကြယ်ပေါ်မှာ ရသမျှနယ်မြေတွေ ကို ဆက်လက်ခဲ့ထွင် စေတယ်လို့ဆိုတယ်။ အချို့ကတော့ ရှုယောင်ဟာ ဟွာ ရှားကြယ်ပေါ်က အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိပြီးတော့ အဲ့ တာကို အရင်မရှာနိုင်သရွေ့ ကြယ်တာရာမြို့တော်ကို ပြန်မလာသေးတာ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောကြပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့တချို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ တောင်ပံတွေ ကိုဖြန့်ပြီး သူတို့ ခေါင်းဆောင်ဆီကနေထွက်ကာ ဟွာရှားကြယ်မှာ အခြေချ လိုက်ပြီး "အင်ပါယာ" ထူထောင်ကာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည် ကြတော့မယ်လို့ ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်းပဲ တွေးကြတယ်။

ဒါတွေက မတူညီတဲ့ ခန့်မှန်းချက်တွေ သက်သက်ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံး လရဲ့ အကုန်လောက်မှာ ထိမ်းမြားခြင်း ဗဟိုရဲ့ တရားဝင် website ကနေ အထူးထိမ်းမြားပွဲတစ်ခု ကြော်ငြာလိုက်တယ်။ ရှုယောင်ကို တားရော့ကြယ် ဆီ ချက်ချင်းပြန်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလဲ့ မိသားစုရဲ့ အကြီးဆုံး သား လဲ့ယောင်နဲ့ သူ့လက်ထပ်ပွဲ မှတ်ပုံတင်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

လက်ထပ်ဖို့ အမိန့်ကျတာက ရုတ်တရက်ကြီးနဲ့ အလျင်စလို ဖြစ်နေတာ ကြောင့် နောက်ကွယ်မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေပုံပေါ်တယ်။

သို့သော်လည်း သူသတင်းကို ရပြီးပြီးချင်း လက်ခံကြောင်းကို ချက်ချင်း တုံ့ပြန်တယ်။

လဲ့ယောင် အဲ့တာကိုတွေ့တော့ ရှုယောင်ဘက်က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ဆိုတာကို မသိပေမဲ့ သူကတော့ ထိုသူ့အကြောင်းကို ပိုသိချင်လာတယ်။ internet ပေါ်မှာ ရှုယောင်ရဲ့ ပုံဆိုလို့ ဒီတစ်ပုံသာ ရှိလေတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာတော့ ပုံတွေရှိနေသေးပုံ ရပေမဲ့ အဲ့အတွက်ကို အထူးခွင့်ပြုချက် လိုသေးတယ်။ အခုတော့ သူလည်းအရမ်းအိပ်ချင်နေပြီး ဆက်မရှာချင်တော့တာကြောင့် light brainကို အသာချပြီး အိပ်ရာဝင်လိုက်တော့တယ်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေနေ သူဟွာရှားကြယ်ကို သွားကိုသွားရမယ်။

"လဲ့ယောင် အိပ်နေတုန်းလား" နောက်တစ်နေ့ မနက်စာ စားချိန်ရောက်တော့ လဲ့ဖေးရှန်သူရဲ့ သားကြီးကို မတွေ့ဘူး ဟုတ်ပါတယ်၊ သားအကြီးဆုံးပါ။ လဲ့ယောင်ကို အပြင်လူတွေက "တတိယသခင်လေး"လို့ သိကြတယ်၊ ဘာကြောင့်ဆို သူတို့မိသားစုထဲမှာ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ တကယ်တော့ လဲ့ဖေးရှန်အတွက် ဆိုရင်တော့ သူက သားအကြီးဆုံးဖြစ်တယ်။

"မနေ့က အများကြီး ပြေးလွှားလိုက်ရတော့ ပင်ပန်းနေတာဖြစ်မယ်၊ အဲ့တာကြောင့် သူ့ကို သွားနှိုးဖို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောလိုက်တာ" ကျန်းရှင်းထောင်က ကြင်နာတတ်တဲ့ အမေပုံစံဖမ်းပြီး အပြီးလေးနဲ့ "သူ့ကို နည်းနည်းလောက် ထပ်အိပ်ခိုင်းလိုက်ပါဦး"

"ကျွန်တော် အိပ်နေသေးတယ်လို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ" ပြောရင်း လဲ့ယောင်လှေကားပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ အမှန်က သူ့အစောကြီးတည်းက အိပ်ရာနိုးနေပြီး၊ ရေချိုး အဝတ်အစားတွေတောင် လဲပြီးပြီ။

မနေ့ညက သွေးသံတရဲရဲ ပုံတွေကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သူကောင်း

ကောင်း အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်သွားခဲ့ရတာ။ ခုတော့ ခေါင်းတွေကိုက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အားနည်းတဲ့ပုံ လုပ်ပြနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ မူလပိုင်ရှင်လိုပဲ စကားကို အကြာတင်းတင်းပြောပြီး ရံဖန်ရံခါ အဆိုးမြင်ဝါဒီ သမားပုံ လုပ်နေမှရမယ်။

ကျန်းရှင်းထောင်ကတော့ ရှက်သွားပုံတောင် မပြဘူး။ သူမက ပြုံးရင်းနဲ့ လဲယောင်အတွက် ဆန်ပြုတ်တစ်ပွဲ ခပ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ "သားနှီးနေပြီ ဆိုတော့လည်း မနက်စာအတူတူ စားသွားလိုက်ပေါ့"

လဲယောင် သူ့မွေးစားညီ လဲဇျန်းယုရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူ့ရှေ့က ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကြည့်လိုက်ပေမဲ့ ဇွန်းကိုတော့ တစ်ချက်နေရာ မရွေ့ဘူး။

ကျန်းရှင်းထောင်လည်း အဲ့တာကို တွေ့သွားတယ်။ သူမမျက်လုံးထဲမှာ ဒေါသထွက်တဲ့ အရိပ်ယောင် ပေါ်လာပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပျောက်သွားတယ်။

လဲဖေးရှန်းကလည်း ကျန်းရှင်းထောင် ပေးလိုက်တဲ့ ဆန်ပြုတ်ကို လဲယောင်မစားတာကို တွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကံကောင်းချင်တော့ မနေ့ညက ပြဿနာ ထပ်မရှာတော့ဘူး။ ညကလည်းကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်ပုံ မပေါ်တာကြောင့် သူ့မျက်စိရှေ့မှာ အမြင်မတော်လာ ဖြစ်နေတဲ့ အသေးအမွှား လေးအတွက် လဲယောင်ကို မဆူတော့ဘူး။ သူကစကားပြောတိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်တတ်တာက အကျင့်ဖြစ်နေတာကြောင့်၊ သူ့ရဲ့ မျက်ခုံးကြားမှာဆိုရင် ခပ်နက်နက်တွန့်နေတဲ့ အရေးအကြောင်း သုံးခုတောင် ရှိတယ်။ ဘာအမူအရာမှ လုပ်မနေရင်တောင် သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်မပျော်နေပုံ ပေါက်နေတယ်။ သူက ပြောလိုက်တယ် "ရှုယောင်က တားရော့ကြယ်မှာ အကြာကြီးနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာလည်း လုပ်စရာတွေ တပုံတခေါင်းကြီး ရှိ

သေးတယ် ... အဲတာကြောင့်အခု မင်းပဲမှတ်ပုံ အရင်သွားတင်လိုက်၊
နောက်မှ မင်္ဂလာပွဲလုပ်မယ်၊ ပြီးတော့သူက သူ့ကိစ္စတွေပြီးသွားရင် မင်း
အတွက် ပြင်ဆင်ပေးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်"

"မင်္ဂလာပွဲ မလုပ်ရင်တောင် အဆင်ပြေတယ်" လဲ့ယောင်က "ကျွန်တော်
လည်း ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ပဲနဲ့"

"ဒါက ဘယ်လိုအပြုအမူလဲ မင်းကြိုက်တဲ့သူနဲ့ အတူမနေနိုင်တာ ငါ
အပြစ်လား" လဲ့ဖေးရှန်မျက်နှာ မှောင်မည်းသွားတယ်။ "အပြင်မှာ မင်းလို
မျိုး omega တွေ ရှိတယ်လို့ ထင်နေတာလား ရန်ဖြစ်တယ်၊ အတန်းလစ်
တယ်၊ စည်းမရှိကမ်းမရှိနဲ့ ... ရှုယောင်လက်ထပ်ဖို့အမိန့်ကို မငြင်းလိုက်တာ
ကိုပဲ ဂုဏ်ယူသင့်နေပြီ"

"ကျွန်တော်က ဘာကိုဂုဏ်ယူရမှာလဲ" လဲ့ယောင် မပျော်မရွှင် ပြောလိုက်
တယ် "အဲ့ရှုယောင်ဆိုတဲ့သူက မျက်နှာက ရက်စက်တဲ့ပုံကြီးနဲ့ ကြောက်စရာ
ကြီး၊ သူအပြုံးကြီးကတောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းနေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား"

"... သူက သူ့မျက်နှာနဲ့ အသက်ရှင်နေတာမှ မဟုတ်တာ ဘာလို့သူ့ကို
ကြည့်ကောင်းစေချင် နေတာလဲ" လဲ့ဖေးရှန်ရင်ထဲက မီးတောက်က ပိုပို
ကြီးလာတယ် "ငါမင်းကို ပြောလိုက်မယ် လဲ့ယောင် မင်းရဲ့ ကာကွယ်ဆေး
တွေရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုက အရမ်းမြန်တယ်၊ မင်းရှုယောင်နဲ့ လပိုင်း
အတွင်း အတူနေနိုင်မှဖြစ်မှာ လက်ထပ်ပွဲ မှတ်ပုံတင်ပြီးရင် ရှုယောင်နဲ့
အတူတူ ဟွာရှားကြယ်စုကို လိုက်သွားရမယ် ... မင်းရဲ့ကျောင်းအတွက်
ကတော့ ကျောင်းခဏ ရပ်ဖို့အတွက် လိုအပ်တာတွေ ပို့ပေးပြီးပြီ၊ နှစ်ဝက်
လောက်နေလို့ ကျောင်းပြန်တက်ချင်တယ်ဆိုရင် လက်ရှိအတိုင်း ပြန်တက်
လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲတာတွေမလုပ်ခင် မင်းလိမ်လိမ်မာမာနဲ့နေပြီး
ပြဿနာမရှာရဘူး ငါပြောတာကြားလား"

လဲယောင် စားစရာကိုသာ ကြိတ်ဝါးနေပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။

လဲဖေးရှန်ကလည်း သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတယ်။

အဲဒါ့အချိန်မှာ လဲတျန်းယုရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ အသံထွက်ပေါ်လာတယ် "အဖေ၊ အစ်ကိုက သူမကြိုက်တဲ့သူနဲ့ နေရတော့မှာလေ၊ သူ့အရမ်းဝမ်းနည်း နေမှာ ပေါ့၊ ပြီးတော့ သူက ငယ်ငယ်လေးတည်းက လှတာလေးတွေကို ကြိုက်တာ အဖေမှမသိတာ၊ အဲဒီဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှုက အရမ်း ... သူ့ကိုအချိန်လေးနည်းနည်း ပေးလိုက်ပါ"

လဲယောင်က နှာခေါင်းရှုတ်လိုက်ကာ "လဲတျန်းယု၊ အဲတာက မင်းအပူပါ လို့လား ဘယ်သူမြင်အောင်လို့ အရမ်းသနား တတ်နေတာလဲ"

လဲဖေးရှန်က "မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ"

"တော်ပြီ" လဲယောင်ပြောလိုက်တယ်။ ထို့နောက် "ဘန်း"ဆိုပြီး စားပွဲတိုင်ကို ခြေထောက်နဲ့ကန်ကာ ထရပ်ပြီး ထမင်းစားခန်းအပြင် ထွက်သွားတယ်။

လဲဖေးရှန်က "ဘယ်သွားမလို့လဲ" ဆိုပြီးအော်လိုက်တော့ လဲယောင်ကလည်း သူ့ထက်ကျယ်တဲ့ အသံနဲ့ ပြန်အော်တယ် "မှတ်ပုံသွားတင်မှာ"

သူ့ရဲ့ထောင်လွှားနေတဲ့ အမူအကျင့်တွေကြောင့် လဲဖေးရှန်မှာ နှလုံးရောဂါ ရမတတ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုခေါင်းမာတဲ့ပုံကို တွေ့တော့လည်း သူ့အရင် မိန်းမအကြောင်း တွေးမိတယ်။ သူမကအရမ်းကို ဆက်ဆက်ထိမခံတဲ့ စရိုက်ရှိသော်လည်း သူနဲ့ဆိုရင် သိပ်ကိုနူးညံ့တယ်။ အမြဲသူနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့သောက်ကျင့် မကောင်းတဲ့သားနဲ့ တခြားစီ။

လဲယောင်သူ့အပေါ် ဆက်ဆံတာကို တွေးမိပြန်တော့ လဲဖေးရှန် ခေါင်းကိုက်လာပြန်တယ်။ လဲယောင်ရဲ့ ပုံရိပ်သူ့မျက်စိရှေ့က ပျောက်သွားတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ "အဘိုးကြီးချန်"

ချန်ပိုအပြင်ကနေ ဝင်လာတယ်။ သူကအသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိ ပြီး အနည်းငယ်လည်း ဝတယ်။ သူ့ရဲ့ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာကြောင့် အရမ်းပျော် ရွှင်နေပုံ ပေါ်တယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့မှာရှိတဲ့ နားရွက်အကြီးကြီးတွေ ကြောင့် ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ သက်ရှိသူတော်စင် တစ်ယောက်နဲ့တောင် တူနေ သေးတယ်။

အရင်ကတော့သူက လဲ့ဖေးရှန်ရဲ့ အစောင့်ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းနေမ ကောင်း ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ စစ်တပ်အတွင်းမှာနေဖို့ အဆင်မပြေ တော့တာ ကြောင့် လဲ့ဖေးရှန်ပဲ သူ့ကိုအိမ်ခေါ်ပြီး အိမ်ကကိစ္စအဝဝကို ကူညီဖို့ ထား ထားလိုက်တယ်။ သူလဲ့ဖေးရှန် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကိုသွားပြီး အပြုံးလေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ် "ဗိုလ်ကြီး တတိယသခင်လေး သွားပါပြီ၊ ဝမ်ဟောင်လည်း အတူလိုက်သွားပါတယ်"

လဲ့ဖေးရှန် နဖူးကို ဖိနှိပ်နေလိုက်တယ် "အင်း"

ထိုအချိန်မှာ လဲ့ကျန်းယု ထရပ်လိုက်ပြီး နီရဲနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ခေါင်း ကိုငုံကာ "အမေ၊ အဖေ ကျွန်တော် ဗိုက်ပြည့်သွားပါပြီ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းကို အမြန်သွားရမှာမို့လို့ ကောင်းကောင်းနေရစ်ခဲ့ပါ"

ကျန်းရှင်းထောင်က လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြီး "ကောင်းပါပြီ၊ သွားတော့ ... လမ်းမှာလည်း ဂရုစိုက်"

လဲ့ကျန်းယုထွက်သွားတော့ ကျန်းရှင်းထောင် သက်ပြင်းချကာ "ဒီကလေး နှစ်ယောက် အဆင်ပြေနေရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲနော် လဲ့ ယောင်က အရမ်းသန်မာပြီးတော့ ကျန်းယုက အရမ်းပျော့တယ် ... ကျန်းယု အပြင်မှာ အနိုင်ကျင့်ခံရမှာကို စိုးရိမ်လိုက်တာ"

"သူ့ကိုဘယ်သူက အနိုင်ကျင့်မှာလဲ" လဲ့ဖေးရှန် ပြောလိုက်တယ်။ "သူက လည်း လဲ့မိသားစုက သားတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းပဲ စိုးရိမ်လွန်နေတာ"

ကျန်းရှင်းထောင်က အတည်လိုလို စသလိုနောက်သလို ပြန်ပြောတယ် "ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ရှင်တွေတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ သူအိမ်မှာရှိ နေတာ တောင်မှ သူ့အစ်ကိုကို ကြောက်နေရသေးတယ်လေ၊ သူအပြင်မှာဆို ဘယ်လိုနေလဲ ကျွန်မတို့မှ မသိတာကို"

ခုလေးတင် တည်ငြိမ်သွားတဲ့ လဲ့ဖေးရှန်ရဲ့ မျက်နှာက တစ်ဖန်အေးစက် လာပြန်တယ် "မင်းက သူ့စရိုက်ကို အသားမကျသေးတာ"

ကျန်းရှင်းထောင်က ဝမ်းနည်းပက်လက်ပုံနဲ့ "သူ့ကျွန်မကို မမုန်းစေချင် ဘူး၊ ဒီလောက်နှစ်တွေ ကြာတာတောင် သူကကျွန်မတို့ကို လက်မခံနိုင်သေး ဘူး"

လဲ့ဖေးရှန် ခဏလောက်တိတ်သွားပြီး "ထားလိုက်တော့ ပြီးရင်လည်း လဲ့ ယောင်က ဒီမှာနေတော့မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီနေ့ရှုယောင်နဲ့ လက်ထပ် မှတ်ပုံတင်ပြီးရင် ရှုယောင်နဲ့တွေ့ဖို့ သူ့ကိုဟွာရှားကြယ်စုကို ခေါ်သွားတော့ မယ်လို့ ထင်တာပဲ"

ကျန်းရှင်းထောင်က အပြုံးလေးနဲ့ "အဲ့တာလည်း ဟုတ်သား"။ သူမ ချန်ပို ကို မေးလိုက်တယ် "အဘိုးကြီးချန်၊ သူတို့ထိမ်းမြားခြင်း ဗဟိုကို ရောက်ပြီ လား"

ချန်ပိုက ပြန်ဖြေတယ် "သူတို့ရောက်နေပါပြီ"

လေယာဉ်က အတော်လေး မြန်တာတယ်။ မျက်တောင်တစ်ခတ် အတွင်း မှာ လဲ့ယောင် ထိမ်းမြားခြင်းဗဟိုကို ရောက်သွားပြီ။

ရှင်းတုမှာ ပြည်သူ့ရေးရာ ဌာနတွေနဲ့ ထိမ်းမြားခြင်းဗဟိုတွေ ရှိတယ်။ နှစ် ခုစလုံးကလည်း လက်ထပ်ပွဲ မှတ်ပုံတင်ပေးတယ်။ သို့သော်လည်း လက်ထပ်ဖို့ အမိန့်ချထားတဲ့ လဲ့ယောင်နဲ့ ရှုယောင်လိုမျိုး ထင်ရှားတဲ့ မျိုးရိုး

က လူတွေကျတော့ ထိမ်းမြားခြင်း ဗဟိုမှာပဲ မှတ်ပုံတင်ရတယ်။

အစောကြီး ရောက်နေတာကြောင့် ရုံးရဲ့ဟောခန်းကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်မှ ရှိမနေဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲတာသူတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ဝမ်ဟောင်ပြောပုံအရဆိုရင် ရှုယောင်က အခွင့်ထူးခံတစ်ယောက် ဖြစ်တာကြောင့် သူကိုယ်တိုင် လာမယ်ဆိုရင် ဝန်ထမ်းတွေက သီးသန့်လုပ်ဆောင် ပေးလိမ့်မယ်ဆိုပဲ။

အဲတော့ခါ လောလောဆယ်ဆယ် လဲယောင်တစ်ယောက် ဝမ်ဟောင်နဲ့ အတူတူ ဗိုလ်ကြီးကို စောင့်နေရတယ်။ သူတို့တွေ ဟောခန်းကြီးရဲ့ ပထမလွှာ ထောင့်စွန်းနားလေးမှာ ထိုင်စောင့်နေကြတယ်။ ဒီမှာတစ်ယောက်မှလည်း မရှိဘူး။ လဲယောင် ဝမ်ဟောင်ကိုမေးလိုက်တယ် "ဝမ်ကော၊ ဗိုလ်ကြီးရှုယောင်ကို တွေ့ဖူးလား"

လဲယောင်က လူတွေကိုခုလိုမျိုး လူတွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောခဲ့တာတယ်။ ဝမ်ဟောင်နည်းနည်းတော့ လန့်သွားပေမဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ် "သူ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတော့ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ သူကကျွန်တော့်ရဲ့ စီနီယာအစ်ကိုပါ"

လဲယောင် သူ့ရဲ့အသက်ကို ဆယ်နှစ်နှုတ်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကို တွက်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲလိုဆိုရင်တော့ ဝမ်ဟောင်ကို ရှုယောင်မမှတ်မိ လောက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူကဝမ်ဟောင်ရဲ့ စီနီယာဆိုတော့ ရှုယောင်ကိုတော့ ဝမ်ဟောင်မှတ်မိ လောက်မှာပါ။ လဲယောင် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး "ဒီမှာစောင့်နေဦး၊ သန့်စင်ခန်း သွားလိုက်ဦးမယ်"

ဝမ်ဟောင်ကလည်း မတ်တတ်ထရပ်ပြီး "ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်"

"ငါတစ်ယောက်တည်းလည်း သွားနိုင်ပါတယ်"

ဝမ်ဟောင်က အမူအရာမဲ့စွာဖြင့် "ထပ်ထွက်ပြေးသွားမှာ စိုးလို့ပါ"

လဲ့ယောင် "... ငါ့အတွက် နည်းနည်းပါးပါး သိက္ခာလေးတော့ ချန်ထားပါဦးလားဟမ်"

သူအိမ်သာကို သွားတဲ့အချိန်မှာ သူစိတ်တွေ ဆိုးနေတာကြောင့် အစာအလှူခံ လိုက်ရတဲ့ ငါးပူတင်းနဲ့ သွားတူနေတယ်။ သူအိမ်သာနား ရောက်တော့ စုစုပေါင်းအိမ်သာ ခြောက်လုံးတွေပေမဲ့ ငါးခုက ပြုပြင်ဆဲဆိုပြီး ဖြစ်နေကာ ကျန်တဲ့တစ်ခုကလည်း အသုံးပြုနေဆဲ ဖြစ်တယ်။ တံခါးမှာ စာလေးတစ်ခု ကပ်ထားတယ်။ အဲ့မှာရေးထားတာက "ပြုပြင်နေဆဲ အချိန်မှာ မျှသုံးပေးပါရန်၊ အဆင်မပြေမှုအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်" တဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်က အထဲမှာရှိနေတော့ သူပိုပြီး စိတ်တိုလာတယ်။

သူအိမ်သာတံခါးနားမှာ ခဏလောက် စောင့်နေတဲ့အချိန်မှာ အထဲကနေ ရေကျသံကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အသံက အကျယ်ကြီးပဲ။

ခဏနေတော့ ဇစ်ဆွဲသံကို ကြားလိုက်ရပြီး လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ ထိုလူရဲ့အနက်ရောင် ဦးထုပ်အောက်မှာ စူးရှတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံ ရှိနေတယ်။ ထိုသူထွက်လာတာ လေအေးတွေတောင် တိုက်သွားသလိုပဲ။ လဲ့ယောင် မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီလူကြီးအရပ်က 1.9မီတာလောက် ရှိမယ်။ အဲ့လူကြီးက ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေတဲ့ ထင်းရှူးပင်ကြီးလိုပဲ။ သိပ်လည်း အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး ...

တစ်ဖက်လူက ရုတ်တရက် ထမေးလိုက်တယ် "မင်းဘာကြည့်နေတာလဲ"

လေသံနိမ့်နိမ့်နဲ့ ခပ်ဩဩအသံကြောင့် လဲ့ယောင်တွန့်သွားကာ သူ့ခေါင်းထဲမှာ တွေးနေတဲ့ အတွေးတွေကို ဒီတိုင်းထုတ်ပြော လိုက်မိသွားတယ်။ "ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ငါ့ကောင်ရာ၊ မင်းကအကြီးကြီးပဲ"

ထိုလူ "..."

သူ့ရှေ့လူက လဲယောင်ကို စောင်းကြည့်လာတော့မှ သူဘာတွေ ပြောမိမှန်း
သတိထားလိုက်မိတယ်။ သူ့မှာကြောက်လွန်းလို့ အိမ်သာထဲကို
ဒရောသောပါး ပြေးပြီး သူ့နောက်က တံခါးကို ပိတ်လိုက်ရတယ်။ သူ
ရင်ဘတ်သူထူကာ၊ သေစမ်း၊ လန့်လို့ သေတော့မယ်။

ပြဇာတ်ငယ်;

ရှုယောင်: အဲ့တာက ရှေ့လျှောက်ပိုတောင် ကြောက်စရာ ကောင်းလာဦး
မှာ၊ ကြည့်ဦးမလား

လဲယောင်: သွားသေလိုက် ကျေးဇူးပဲ

အခန်း (၃)

မူမမှန်သော ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးချက်

အပြင်ဘက်ကနေ လက်ဆေးနေတဲ့ အသံတွေ ထွက်လာတယ်။ လွဲယောင်နားကို တံခါးဘောင်နားကပ်ကာ ရေကျသံတွေ ပျောက်သွားတဲ့အထိ နားထောင်နေလိုက်တယ်။ ခြေသံတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားတော့မှ သူ့ဘောင်းဘီ ဇစ်ဆွဲချပြီး ရှူးစပေါက်လိုက်တယ်။ ရှူးပေါက်ပြီးနောက် သူလည်းလက်တွေ ဆေးကြောလိုက်တယ်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ သူမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ အရပ်ရှည်ရှည် ပုံရိပ်ကို ခေါင်းထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာတယ်။

ထိုလူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများလွဲမှား နေတာလဲတော့ သူလည်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲမျက်လုံးတွေကို အရမ်းကြီးရင်းနှီးနေသလို ခံစားရတယ်။ ဟိုလိုမျိုးလေ ... သူမနေ့ညက light brainထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ရှုယောင်ပုံထဲက အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှုယောင်ရဲ့ မျက်ခုံးမှာ ပြတ်ရှုရာကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ ထိုဒဏ်ရာကြီးက သိသိသာသာ နက်ပြီးတော့ ရှည်လျားတယ်။ ခန့်မှန်းချက်အရဆိုရင် ခုနစ်စင်တီမီတာ ဒါမှမဟုတ် ရှစ်စင်တီမီတာလောက် ရှိတာကြောင့် မသိချင်ယောင် ဆောင်ချင်ရင်တောင် မရဘူး။ အဲ့အပြင် ရှုယောင်က သူ့ခုလေးတင် တွေ့လိုက်တဲ့ အမျိုးသားထက် အသက်ပိုကြီးပုံပေါ်ပြီးတော့ အသားလည်း ပိုမည်းတယ်။

ပြီးတော့ ရယ်စရာကောင်းတာ ရှိသေးတယ်။ ဒီမနက်အိပ်ရာနီးတော့ လွဲယောင် တကယ်ဆိုရင် ထိမ်းမြားခြင်း ဗဟိုက IDကို တောင်းပြီးတော့ သူ့ခွင့်ပြုချက် ရထားတဲ့ "အနာဂတ် အိမ်ထောင်ဘက်ရဲ့ အကြောင်းကို သိ

နားလည်စေရန်" ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကို သုံးပြီး ရှုယောင်ဘယ်လိုပုံ ရှိလဲဆိုတာကို ကြည့်ချင်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သူတွေပြီးခဲ့တဲ့ ပုံကတည်းက သူ့မှာ စိတ်ဒဏ်ရာက ရပြီးနှင့်နေပြီ။ ရှုယောင်ရဲ့ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးပုံစံကို တွေ့ပြီးပြီဆိုတော့ သူ့ကို ထပ်မတွေ့ချင် တော့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့တာကြောင့် ရှုယောင်ဘယ်လိုပုံကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ အရင်တွေ့ခဲ့တဲ့ ပုံထက်တော့ ပိုကောင်းလောက်မှာပါ ... ဟုတ်တယ်မှတ်လား ဒီလိုနဲ့ တကယ့်ရှုယောင်ကို တွေ့ရမှာကို ဘာမှ စိုးရိမ်မနေတော့ဘဲ လာခဲ့လိုက်တာဖြစ်တယ်။

အဲ့အပြင် ဒါက လက်ထပ်မှတ်ပုံ တင်ရုံလေးပဲဟာကို၊ သွေးသံတရဲရဲ ဖြစ်နေတဲ့ တိုက်ပွဲထဲမှာမှ မဟုတ်တာကို၊ ဟုတ်တယ်နော် လဲ့ယောင်သူပုံကို မှန်ထဲမှာ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်စစ်ကြည့်ပြီးတော့မှ ပြန်ထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ထင်းရှူးပင် လူသားကြီးက လျှောက်လမ်းမှာ ဝမ်ဟောင်နဲ့ စကားပြောနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူနည်းနည်းတော့ ကြောင်သွားတယ်။

"အိုး၊ သူရောက်လာပြီ" ဝမ်ဟောင်ပြောလိုက်တာကို လဲ့ယောင်ကြားလိုက်ရတယ်။

"ဝမ်ကော၊ ခင်ဗျား ..." လဲ့ယောင် အနားရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ မကောင်းတာတစ်ခုခု ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာ ရုတ်တရက် ခံစားမိလိုက်တယ်။ "ခင်ဗျားတို့ အချင်းချင်းသိနေ ကြတာလား"

"ဒါက Mrရှုယောင်ပါ" ဝမ်ဟောင် လေးစားမှုအပြည့် ဖြစ်နေတဲ့ လေသံနဲ့ ထင်းရှူးပင် လူသားကြီးကို ညွှန်ပြလိုက်တယ်။ "စီနီယာအစ်ကိုကြီး၊ သူက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လဲ့ဖေးရှန်ရဲ့ အကြီးဆုံးသား လဲ့ယောင်ပါ"

"အင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ခုလေးတင် အိမ်သာထဲမှာ တွေ့ခဲ့သေးတယ်" ရှုယောင် နားရွက်တွေ ချက်ချင်းရဲတက်လာတဲ့ ကောင်လေးကို ကြည့်လိုက်

တယ်။ သူ့မျက်ခုံးကို အနည်းငယ် ပွတ်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံး အောက်ခြေ နားမှာ အရိပ်ယောင်တချို့ ဖြတ်သွားပြီး ခဏလောက် တွေးတောပြီးတော့မှ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။ "သူက ကျွန်တော့်ကိုတောင် ချီးမွန်းသွားသေးတယ် ..."

"ဘယ်သူ ဘယ်သူက ချီးမွန်းနေလို့လဲ" လဲယောင် သူ့စကားကို မြန်မြန် ဝင်ဖြတ်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ အရှက်မရှိဘူးလား ခင်ဗျားသေးအကျယ် ကြီး ပေါက်တာကို ချီးမွန်းတယ်များ ထင်နေတာလား"

လဲယောင်မျက်နှာက မျောက်ဖင်လို ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ရဲ့သတ္တိတွေကို စုစည်း ပြီး သူ့မျက်စောင်းထိုးနားက လူကို ကြည့်လိုက်တယ်။

အခုချိန်မှာ အရမ်းကြီး နှိပ်ကွပ်လိုက်လို့လည်း မရဘူး။ အဲ့အပြင် ဝမ် ဟောင်ကလည်း အာရုံစိုက်နေတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပေမဲ့ သူ့ကိုစောင့် ကြည့် နေသေးတယ်။ အိမ်မှာဆိုရင် လဲဖေးရှန်က သူ့အပြုအမူတွေကို သိပ် ဂရုစိုက်မနေပေမဲ့ ဒီလူကတော့မတူဘူး။ ဒီဟာက သူတို့တွေ နှစ်ယောက် သား ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့တာဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ပုံစံ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘဲ မူလခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ရှင်လိုမျိုး မာနထောင်လွှားတဲ့ ပုံစံလိုမျိုး လုပ်ခဲ့မယ်ဆို ရင်၊ ထိုလူစိတ်ပျက်သွားပြီး ရှေ့ရှောက် ရှုပ်ကုန်မှာမှတ်လား။

ရှုယောင်က ဟွာရှားကြယ်စုရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူကြီးဆိုတော့ သိပ် လည်းပြောလို့ အရဘူး။ လဲယောင် ဟွာရှားကြယ်ပေါ် မရောက်သေးခင် အထိ ရှုယောင်အပေါ်မှာပဲ မှီခိုနေရမယ် ဆိုတာကို ခံစားမိနေတယ်။ ဒီ လူစိတ်တိုသွားအောင် လုပ်လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ အဲ့လိုမှမဟုတ်ရင် သူ့မှာ အခွင့်အရေး ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုချိန်မှာတော့ နောက်ယောင်ခံ လူတွေ လည်း မသုံးနိုင်၊ အပလောက သားတွေကိုလည်း ဆင့်မခေါ်နိုင် ဖြစ်နေရ တယ်။ သူ့ဆီမှာ အားနည်းပြီး သေးငယ်တဲ့ လက်တွေ ခြေထောက်တွေပဲရှိ

တယ်။ တကယ်လို့ သူတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သူက Omega တွေထဲမှာမှ မျိုးရိုးဗီဇ အရသာမန်မဟုတ်တဲ့ အကောင်းဆုံး အရပ်အမြင့်၊ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးနဲ့ ပိုကောင်းတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ် ဆိုသောငြားလည်း alphaတွေနဲ့တော့ မယှဉ်နိုင်သေးဘူး။ အထူးသဖြင့် သူ့ရှေ့က alphaကြီးပေါ့။

နားရွက်လေးတွေ နီရဲတောက်နေတဲ့ omega အသေးလေးကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရှုယောင် သူ့ခေါင်းကိုပြန်မော့ကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဖြစ်နေတယ်။ သူလဲယောင်ကို ကြည့်မနေပေမဲ့ သူ့အမူအရာက အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာတယ်။

ခဏလောက်နေတော့ သူဝမ်ဟောင်ကို ပြောလိုက်တယ် "ဂျူနီယာညီလေး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီးလောင်းလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့်ပေးဖို့ အဆင်ပြေမလား"

ဝမ်ဟောင်က လဲယောင်ကိုတောင် လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ "ကိစ္စမရှိပါဘူး" သူရှုယောင်ကို ပြောပြီးတာနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

"လဲယောင်"

မင်းရဲသခင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဝမ်ကော ဘာကြောင့် ငါ့ကိုအလွယ်တကူ လေး ရောင်းစားလိုက်နိုင်ရတာလဲ

လဲယောင် ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မယ်။ ဝမ်ဟောင်ရဲ့ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး သူ့ရဲ့ဖိနပ်နဲ့သာ သတ်လိုက်ချင်တော့တယ်။ [T/N; သေနေပါဦးမယ် မလုပ်ပါနဲ့]

ရှုယောင်ရဲ့ ရင်ထဲက သံသယက ပိုကြီးထွားလာတယ်။ ခဏလောက်နေတော့ သူလေသံလေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ် "မင်းစိတ်ဆိုးနေတာလား ခု

လေးတင်မင်းပဲ ကိုယ့်ကို ချီးမွမ်းလိုက်တယ် မဟုတ်ဘူးလား ... ကြီးတယ် ဆိုလားပဲ"

ဒေါသအပူတွေ ကျသွားရုံရှိသေးတဲ့ လွဲယောင်ရဲ့မျက်နှာက ချက်ချင်းရှူးရှူး ရဲ့ရဲ့ ဖြစ်လာပြီး ဒေါသတွေ ဆူပွက်လာပြန်တယ်။ "ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူက ခင်ဗျားကကြီးတယ် ပြောနေလို့လဲ ခင်ဗျားသေးပေါက်တာ အကျယ်ကြီးပဲ လို့ ပြောချင်တာ အကျင့်မကောင်းလိုက်တာ"

ဒီomega သေးသေးလေးရဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အမူအရာကို ရှုယောင် ကြည့်ပြီး စနောက်ရတာပျော်ဖို့ ပိုကောင်းသလို ခံစားရတဲ့အပြင် သူ့ရင်ထဲ မှာလည်း တစ်ခုခုထူးဆန်း နေတာကို သတိထားလိုက်မိတယ်။ သူနားနေ ခန်းကို မေးငေါ့ပြလိုက်ကာ "နားနေခန်းထဲမှာ စကားသွားပြော ကြတာ ပေါ့"

အပြင်ပန်းမှာ အနည်းငယ် မောက်မာဟန် ဆောင်ရမယ်လို့ လွဲယောင် တွေးနေပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ စကားပြောရတာ ပိုအဆင်ပြေလာတယ်။ အဲ့ တာကြောင့် သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့လည်း ဒီဟာက ရှု ယောင်သူကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့တာဆိုတော့ သူဘယ်လို အပြုအမူပဲ လုပ်နေပါစေ၊ ပုံကြီးချဲ့ကားပြီး မလုပ်လိုက်သရွေ့ ပုံမှန်လူတစ်ယောက်လိုပဲ သတ်မှတ်ထားလို့ဖြစ်တယ်။

အဲ့နောက် လွဲယောင်နဲ့ ရှုယောင် နားနေခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။

ဒါက ရှုယောင်လက်ထပ်ပွဲမို့လို့ အထူးတလည် လုပ်ပေးထားတာ မဟုတ် ဘူး။ ထိမ်းမြားခြင်း ဗဟိုက ဒီလိုနားနေခန်းလေးတွေ လုပ်ပေးထားတာ ကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ အမိန့်ကျတဲ့ သူတွေက ဒီနေရာမှာစကားလေး ဘာ လေးပြောပြီး အနားယူလို့ရတယ်။ လက်ထပ်မိန့်ကျတဲ့ သူအများစုက သူတို့ ချင်း နားလည်မှုတွေ နက်ရှိုင်းစေဖို့ရာ ထိန်းမြားခြင်း ဗဟိုကို မလာသေးခင်

အချင်းချင်းတွေ့ကြပြီး သီးသန့်စကား ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှုယောင်နဲ့ လဲယောင်လိုမျိုး တချို့လူတွေကျတော့ သူတို့လက်ထပ် မှတ်ပုံတင်တဲ့ နေ့ကျမှ ပထမဆုံး စတွေ့ကြရတာ ဖြစ်တယ်။

နားနေခန်းက အသံလုံပေမဲ့ တဝက်လောက်က ဖောက်ထွင်းမြင်နေ ရတာကြောင့် သူတို့ရဲ့ သီးသန့်ပြောစကားတွေကို ကာကွယ်ပေးရုံတင် မကဘူး၊ ပြောရဆိုရ အဆင်မပြေတော့လို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်လာနိုင်တာတွေကို ပါ ကာကွယ်ပေးတယ်။

လဲယောင်နဲ့ရှုယောင် တစ်ဖက်စီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ လဲယောင် ရှုယောင်ကို သတ္တိရှိရှိနဲ့ ခဏလောက် စိုက်ကြည့်နေပြီး စတင်မေးလိုက်တယ်။ "ခင်ဗျား" သူခါးကို မတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးစရာ ပိုကောင်းတဲ့ပုံ ဖမ်းလိုက်တယ် "ခင်ဗျားဘာလို့ အဲလောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားတာလဲ ခင်ဗျားကအခုလို အသားဖြူနေမှတော့ ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့ဘူး ဖြစ်သွားတာပေါ့"

သူရှုယောင်ရှေ့မှာ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှား နေပေမဲ့ "ကျွန်တော်က ရဲရင့်တယ် မကြောက်ဘူး" ဆိုတဲ့ ရုပ်လေးနဲ့ နေနေတယ်။ သူရှာဖွေထားတဲ့ အချက်အလက်တွေနဲ့ ဒီလူက အရမ်းကွာခြား နေတာကို သူတောက်လျှောက် ခံစားမိနေတယ်။

"ကိုယ်မည်းတာ မင်းဘယ်တုန်းက တွေ့ဖူးတာလဲ" ရှုယောင်က သူ့ဇနီးလေးကိုပဲ တစ်လျှောက်လုံး ကြည့်နေပြီး စူးစမ်းနေတယ်။ "ကိုယ်တို့ပထမဆုံး စတွေ့တဲ့အချိန်မှာ မင်းကကိုယ့်ကို အသိအမှတ်မပြုဘူး ဖြစ်နေမယ်လို့ ကိုယ်တွေးတောင် မတွေးမိခဲ့ဘူး၊ မင်းဘာမှ မရှာဖွေထားဘူးပဲ" ရှုယောင်ပြောလိုက်တယ်။

"ရှာတယ် ... ခုထိတောင် ရှိသေးတယ်" ခဏလောက် စဉ်းစားပြီးနောက်

လွဲယောင်သူရဲ့ light brain ထဲက မနေ့ကတွေ့ခဲ့တဲ့ webpageကို လှန်လှော လိုက်တယ်။ အိမ်မှာတောင် အစောင့်အဖြစ် လုပ်ထားလို့ရတဲ့အထိ ကြောက် စရာကောင်းတဲ့ ပုံကြီးကို ရှုယောင်ဆီ ထိုးပြလိုက်ရင်း "အဲ့လူကခင်ဗျား မဟုတ်လား"

"ကိုယ့်ရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်တုန်းကပုံပဲ" ရှုယောင် ငုံကြည့်ပြီး ပြောလိုက် တယ် "အဲ့ပုံက ဆာနာကြယ် ဟွာရှားကြယ်ကို လာတိုက်တုန်းက ကိုယ့် ရဲဘော်ရဲ့ စက်ကနေ အလိုအလျောက် ရိုက်လိုက်မိတဲ့ပုံပဲ၊ အဲ့ပုံကိုမြင်ပြီးတာ တောင် ကိုယ့်ကိုလာထွက်ပြီး တွေ့ရဲ့သေးတယ်"

"ကျွန်တော်ကဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ ခင်ဗျားက ရန်သူတွေကိုသတ်တာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ဇနီး" လွဲယောင် ဆိုလိုက်တယ်။

"အဲ့လိုလား" သူပြောတာကိုကြားပြီး ရှုယောင် ရှေ့ကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လာတယ်။ သိမ်းငှက်တွေလိုမျိုး မျက်လုံးအစုံက လွဲ ယောင်ကို သားကောင်လိုမျိုး ဖိနှိပ်လိုတဲ့ ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ စိုက်ကြည့်နေ တယ်။ ခပ်နိမ့်နိမ့် လေသံနဲ့ ပြန်မေးတယ် "ဒါဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ကိုပြောပါ ဦး၊ မနေ့ညက ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးရတာလဲ"

အရမ်းကို နီးကပ်နေတာကြောင့် ရှုယောင်ရှူထုတ်လိုက်တဲ့ လေတွေက သူ့မျက်နှာကိုတောင် လာရောက်ရိုက်ခတ်နေတယ်။ အရမ်းကိုပူနွေးပြီး အားကောင်းလွန်းတယ် [T/N ; ဝှက်ဒူးယူမီးနံ]

ဒီရှုယောင်က ပထမဆုံး သူရဲ့ light brain မှာတွေ့တုန်းက တွေ့သမျှ လူ တိုင်းကို သတ်တော့ဖြတ်တော့မယ့် နတ်ဆိုးတစ်ကောင်လိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုကျ တော့ သိုးကိုစားချင်နေတဲ့ ဝံပုလွေနဲ့ တူနေတယ်။ သူတို့မစားခင်မှာ သိုးကို ခြောက်လှန့်ဖို့ ကြိုးစားတတ်တဲ့ အကျင့်မကောင်းတဲ့ ဝံပုလွေအမျိုးအစားထဲ မှာ ပါတယ်။ သူမတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး ခေါင်းကိုမသိမသာလေး လွဲလိုက်ပြီး

webpage ပိတ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ခေါင်းကိုငုံကာ စိတ်ဖိစီးနေသံ မပေါက်အောင် ကြိုးစားပြီး လေသံထိန်း ပြောလိုက်တယ်။ "တကယ် ... တကယ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့မသိတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်ရတော့ မယ်ဆိုရင်၊ ခင်ဗျားလည်း ... ခင်ဗျားလည်း မထွက်ပြေးချင်ဘူးလား လူ့ သဘာဝအလျောက် ပုန်းချင်သွားတာပဲ မဟုတ်လား"

ရှုယောင်က ရှေ့ကိုအနည်းငယ် ထပ်ကိုင်လှိုက်ပြန်တယ် "အခုရော မင်း ပုန်းချင် နေသေးလား"

လဲ့ယောင် သူ့ခေါင်းကိုခါပြီး ပြန်ပြောတယ် "ဟင့်အင်း မပုန်းချင်တော့ ဘူး"

သူပုန်းချင် သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲလိုသွားပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟွာရှား ကြယ်က တားရော့အင်ပါယာနဲ့ စပ်ဆက်နေတယ် ဆိုပေမဲ့ လူတိုင်းသွားချင် သလို သွားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုချိန်မှာ ရှုယောင်က အကောင်းဆုံး ရွေး ခြယ်မှုပဲ။

ရှုယောင် လဲ့ယောင်ကို ခဏလောက် စိုက်ကြည့်နေသေးတယ်။ သူ့ကို တောင် ပြန်မကြည့်ရဲသေးဘဲ နားရွက်လေးတွေပါ နီရဲနေတာတွေတော့၊ သူ လည်းခါးကို မတ်မတ်ပြန်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်စားပွဲကို သူ့လက်ချောင်း တွေနဲ့ နှစ်ချက်လောက်ခေါက်ကာ စကားပြောစက်ကတစ်ဆင့် ပြောလိုက် တယ် "ရန်ကုဲ၊ မှတ်ပုံတင်တဲ့ ဝန်ထမ်းကို ဒီလာခိုင်းလိုက်တော့"

စကားပြောစက်ကနေ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဇေဝေဝါ ဖြစ်နေပုံရတဲ့ လေသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ "ဘာလို့လဲ အစ်ကိုရှု"

"မှတ်ပုံတင်မလို့" ရှုယောင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

အဲဒါချိန်မှာပဲ "ဘုန်း"ဆိုပြီး တစ်ဖက်က အသံထွက်ပေါ်လာတယ်။ အသံ

အရ တစ်ခုခု မြေကြီးပေါ် ပြုတ်ကျသွားပုံရတယ်။ ပြီးနောက် "ရွတ်"ဆိုတဲ့ အသံအပြင် ဝရန်းသုန်းကား အသံတွေပါ ထွက်လာတယ်။ ခုနစ်စက္ကန့် ရှစ် စက္ကန့်လောက်နေမှ ပုံမှန်အသံနဲ့ ပြန်ဖြေသံထွက်လာတယ် "လက်ခံရရှိပါတယ် ခုချက်ချင်း လာပါမယ်"

မှတ်ပုံတင်ဖို့လာတဲ့ ဝန်ထမ်းက အရမ်းမြန်တယ်။ သူမက beta အစ်မကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူမ ရောက်လာပြီးနောက် ရှုယောင်နဲ့လဲ့ယောင် ကို ဖြည့်ရမယ့်ဖောင်တွေ ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့တွေကို ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ဆေးစစ်ချင်လားလို့ ထပ်မေးလိုက်တယ်။ "ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးတာက အလကား လုပ်ပေးတာဖြစ်လို့ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်လို့ရပါတယ်၊ တကယ်လို့ မလုပ်ချင်ဘူးဆိုလည်း အဆင်ပြေပါတယ် ... မလုပ်ဘူးဆိုရင် ဖောင်ပေါ်မှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးတာ မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း လက်မှတ်လေး ထိုးပေးပါ"

ရှုယောင် လဲ့ယောင်ကို မေးလိုက်တယ် "မင်းလုပ်ချင်လား"

"စစ်ကြတာပေါ့" တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်မှာ ပြဿနာရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အလကားလည်း စစ်နေရတဲ့ဟာကို ...

"ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေးပါ" beta အစ်မကြီးက ပြောလိုက်တယ်။

ရှုယောင်နဲ့ လဲ့ယောင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးတဲ့အခန်းကို ခေါ်ဆောင်ခံလိုက်ရပြီး ကန့်ထားတဲ့ အခန်းသေးလေးထဲကို တစ်ယောက်က ဘယ်ဘက်၊ တစ်ယောက်က ညာဘက်ဝင်သွားရတယ်။ ငါးမိနစ်လောက်နေတော့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးတဲ့ အခန်းထဲကနေ ရှုယောင်ထွက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ လဲ့ယောင်ကတော့ ခုထိမပြီးသေးဘူး။ ရှုယောင်နဲ့ စစ်ဆေးသူ alphaကြီးတို့ ပြောဆိုနေတဲ့ စကားသံကို ကြားလိုက်ရတာကြောင့် လဲ့

ယောင်သူရဲ စစ်ဆေးသူကို မေးလိုက်တယ် "သူကဘာလို့ အရမ်းမြန်နေရတာလဲ ကျွန်တော်ကျတော့ ဘာလို့ အရမ်းကြာနေတာလဲ"

စစ်ဆေးသူက beta အန်တီကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူမက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြန်ပြောတယ် "ဘာကြောင့်ဆို သားလေးက မွေးဖွားလာမယ့် ဘဝသစ်လေးအတွက် တာဝန်ရှိတယ်လေ၊ အဲ့တာကြောင့် စစ်ဆေးဖို့ အများကြီး လိုတာပေါ့"

လဲ့ယောင်လည်း အဲ့တာကို သတိရသွားတော့ အသံတိတ်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်ကို ကိုက်နေလိုက်တယ်။ အိုး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါက omega ဖြစ်နေတာကိုး။

ဒီ omega အန်တီကြီးက သူမထိမ်းမြားခြင်း ဗဟိုမှာ အလုပ်လုပ်လာတဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် နီးပါးလောက်မှာ ဒီလောက်ကြည့်ကောင်းတဲ့ omega ကောင်လေးမျိုးကို မစစ်ဆေးပေးဖူးဘူး။ ကောင်လေးမှာ အုန်းခွံရောင်ဆံပင်၊ မျက်နှာဖြူဖြူ သေးသေးလေးနဲ့ ကြယ်လေးတွေလို မျက်လုံးလေးတွေရှိတယ်။ ကောင်လေးက သူမကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေတဲ့ ပုံလေးက အမေ့ထိန်းချုပ်မှုအောက်က လောလောလတ်လတ် ထွက်လာတဲ့ သမင်လေးနဲ့တောင် တူနေသေးတယ်။ အစကတော့ ဒီကောင်လေးက လဲ့ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မိသားစုက အကြီးဆုံးသားဆိုပြီး ကြားထားတာ။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ပြောဆိုဖို့က မလွယ်ကူမှာ စိုးရိမ်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်ဆို ပြောကြာတာ ဒီကလေးက ဒေါသကြီးပြီး သူသဘောမကျတဲ့ သူတွေကိုဆိုရင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးက ဝင်လာတည်းက နှုတ်ဆက်စကားလေး စပြောပြီး အရမ်းလည်း ယဉ်ကျေးတယ်။ အဲ့တာကြောင့် သူမစကားတွေ ပိုပိုပြောပေးမိတယ် "ရှက်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ သားလေးနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှုရဲ့ မျိုးဆက်က

အရမ်းကောင်းတာကြောင့် အနာဂတ်မှာ အရမ်းတော်တဲ့ ကလေးလေးတွေ သေချာပေါက် မွေးနိုင်မှာပါ"

လဲယောင်ကတော့ ပြုံးပြီးတော့သာ နေနိုင်တော့တယ် "ကျေးဇူးပါ"

Beta အန်တီကြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ လဲယောင်ကို စစ်ဆေးတဲ့ နေရာမှာ ဆက်ကူနေလိုက်တယ်။

စစ်ဆေးပြီးသွားတော့ ရှုယောင်ခုနစ်က လဲယောင်နဲ့ စကားပြောခဲ့တဲ့ နေရာကို ပြန်သွားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့လူတစ်ယောက် ထပ်ရှိနေ တယ်။ ထိုသူက စကားပြောစက်ထဲမှာ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားတဲ့ "ရန် ကျဲ့"ဆိုတဲ့ သူဖြစ်တယ်။

ရန်ကျဲ့က အနက်ရောင်ဆံပင်တွေနဲ့ မျက်ခုံးထူထူအောက်မှာ မျက်မှန် ကိုင်းအမည်းနဲ့ ရံထားတဲ့ မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံ ရှိတယ်။ သူက beta တစ် ယောက်ဖြစ်ပြီး ရှုယောင်လက်အောက်မှာ hacker အဖြစ် တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေသူ ဖြစ်တယ်။ သူတံခါးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်မှ မ ဝင်လာသေးတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ လေသံလေးနဲ့ "အစ်ကိုရှု၊ သူနဲ့လက်ထပ်ပွဲ မှတ်ပုံတင်ချင်တာ သေချာလို့လား အဲ့တတိယသခင်လေး လဲရဲ့သတင်းတွေက အတော်ဆိုးတယ် အား"

"မင်းဘာကို ဆိုလိုချင်မှန်းသိတယ် ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ စကားပြောကြည့်လိုက် တော့ သူ့အပြုအမူတွေက ငါတို့ရထားတာတွေနဲ့ မတူဘူး ဖြစ်နေတယ်" ရှု ယောင်ကပြောရင်း သူသုံးနေကျ light brainကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

ရန်ကျဲ့ကတော့ စိတ်မသက်သာ ဖြစ်နေရင်း တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းနဲ့ ပြောလာ တယ် "အဲ့တာကအပေါ်ယံ သက်သက်ပဲဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ Internet ပေါ် မှာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကောင်းတဲ့ ဗီဒီယိုတွေမှ အများကြီးပဲ၊ ဒီတစ်ခုဆို ကြည့်ပါဦး"

ရန်ကုန် light brainကိုထောက်ပြီး အမိန့်တစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။ စကားပြောစက်က ချက်ချင်းပဲ သူရှာနေတဲ့ video ကို ကူရှာပေးပြီး တခြား သူတွေ ကြည့်လို့မရတဲ့ ရှုထောင့်ကို ရွေးခြယ်လိုက်တယ်။

ဒီ video က ဆောင်းဦးအချိန်မှာ ရိုက်ထားတာဖြစ်ပြီး အကွယ်ကနေ မသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ရိုက်ထားတာဖြစ်တယ်။ အနက်ရောင်လည်သာ ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးနဲ့ အရပ်အတော်အတန် ရှည်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တောအုပ်ဘက်ကို လိမ်ခေါ်သွားပြီး အနားမှာရှိတဲ့ လူအုပ်ကို ဝိုင်းရိုက်စေတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သွေးတွေ ပေပွနေတဲ့ ကောင်လေးကို သူရိုက်လိုက်တယ်။ လဲယောင်က ထိုလူရင်ဘတ်ပေါ်ကို ခြေထောက်တင်လိုက်ပြီး တစ်ခုခု ကပ်ပြောကာ ထွက်သွားတယ်။

ရှုယောင် ထိုလူကို လဲယောင်လှောင်ပြောင် စကားပြောလိုက်တဲ့ အချိန်ကို သေချာကြည့်နေတယ်။ သူတောင် တောင့်တင်းသွားပြီး ခဏလောက် ဘာမှ မပြောနိုင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံနဲ့ ဘာပြောမှန်း အရမ်းနားလည် နိုင်တာကြောင့် လဲယောင် ဘာပြောလိုက်လဲဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ "ဒီလောင်ဇီအကြောင်း ထပ်ပြောကြည့် နောက်တစ်ခေါက်ဆို မင်းပါးစပ်ကို ဆွဲဖြုတ်မယ်"တဲ့လေ။

"ကျွန်တော် အဲ video ကို စစ်ကြည့်ပြီးသွားပြီ၊ လုပ်ကြံဖန်တီးထားတာ တစ်ခုမှမပါတဲ့ တကယ်အစစ်" ရန်ကုန်ပြောလိုက်တယ်။ "နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်စုံစမ်းကြည့်တော့ အရိုက်ခံရတဲ့ ကောင်လေးက ဒီတိုင်း သူ့အတန်းဖော်တွေနဲ့ ရောက်တက်ရာရာ ပြောနေရင်း သူ့လောက် ကြည့်ကောင်းရင်ကောင်းမယ်၊ သူဒါဆို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေနိုင်မှာလို့ ပြောလိုက်တာ၊ ဟုတ်ပါတယ် ... သူများနောက်ကွယ်မှာ ပြောချင်တိုင်း ပြောတာ

က မကောင်းဘူးဆိုပေမဲ့ ဒါလေးအတွက်ကြောင့်နဲ့ အဲ့ကောင်လေး သုံးလ ကျော်လောက် ဆေးရုံတက်လိုက် ရတယ်တဲ့ ... အစ်ကိုရှု အဲ့လိုလူကို လက်ထပ်ပြီး ဟွာရှားကို ခေါ်သွားမယ်ဆိုတာ အရမ်းအများလွန်းဘူးလား"

ရှုယောင် video ကိုပိတ်ပြီး ဒီနေ့လဲ့ယောင်နဲ့ ပြောဆိုခဲ့တာတွေ သူ့ အပြုအမူတွေကို ပြန်တွေးလိုက်တယ်။ သူ့မျက်ရိုးကို ဖွဖွနှိပ်နယ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ "သူကခုမှ အသက်၂၀ပဲ ရှိသေးတာ၊ သူကမင်းပြောသလို ဆိုးတယ်ဆိုရင်တောင် ငါသူ့အကြောင်းတွေနဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို သိချင် သေးတယ်၊ စိတ်မပူနဲ့၊ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆို တာကို ငါသင်ပေးလိုက်မယ်"

ရန်ကုန်ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး "ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးသိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ ဒီလက်ထပ်ပွဲက တစ်ယောက်ယောက် တမင်ကြံစည်ပြီး လုပ် ထားတာ၊ အဲ့တာကြောင့် ..."

ရှုယောင် ရန်ကုန်ကို အေးတိအေးစက် ကြည့်လိုက်တယ်။

ရန်ကုန်ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ဘာမှဆက်မပြော ရဲတော့ဘူး။ သိပ်မကြာခင်မှာ တံခါးကို ခပ်ဖွဖွကန်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။

လဲ့ယောင် တံခါးခေါက်ချင်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ တံခါးခေါက်တာက အရမ်း ယဉ်ကျေးလွန်တယ်။ မူလပိုင်ရှင်သာဆိုရင် တံခါးကို တစ်ခါတည်းကန်ပြီး ဝင်သွားမှာ။ အဲ့လိုဆိုပေမဲ့လည်း သူ့မှာ အဲ့ခွေးကောင်လေးလို သတ္တိက လည်းမရှိ၊ ဆိုတော့ကာ ဟန်ချက်ကိုထိန်းပြီး သူ့ရဲ့ မာနကြီးတဲ့ပုံလည်း ပေါ် အောင်လုပ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ကန်တာ သိပ်မကြမ်းတာကြောင့် တံခါးက ပွင့်မသွားဘူး။

ရှုယောင်ကပဲ ထဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး မေးတယ် "စစ်ဆေးတာ တွေပြီးသွားပြီ လား"

လဲယောင် ထိုလူကြီးကိုမြင်တာနဲ့ သူ့ဘာသာ ကျိုးပျက်ကျသွားတဲ့ တံတိုင်းလိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒီလူအနားမှာ ရှိနေရင်ကို စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး သူ့ရဲ့မာနကြီးချင်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေတောင် ပျောက်မတတ်ပဲ "အင်း သူတို့ပြောတာတော့ နာရီဝက်နေရင် ဆေးစစ်ချက်တွေ ထွက်လာ မယ်တဲ့"

ရှုယောင် "... တစ်ခုခုပြောစမ်းပါ ဒီလို omega သေးသေးလေးရှေ့မှာ ဘာတွေ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေတာလဲ ရှုယောင်သူ့စိတ်သူ ပြန်ထိန်းပြီး တစ်ဖက်ကိုမီလိုက်ကာ "ဒါဆိုရင်လည်း ဝင်လာခဲ့ အတူထိုင်ကြမယ်လေ"

လဲယောင် တွေးကြည့်လိုက်တယ်။ တကယ်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးရာ လောက်က ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာပေါ်ကို ပြန်သွားချင်ရင် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ လူသားမျိုးနွယ် တစ်ခုလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်မှရမှာ ဖြစ်ပြီးတော့ အချိန်တော်တော် လိုနိုင်တယ်။ အဲ့တာကြောင့် သူကမ်းလှမ်း တာကို လက်ခံလိုက်တာဖြစ်ပြီး သူနောက်ကနေ နားနေခန်းထဲ လိုက်သွားခဲ့ တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ လဲဖေးရှန်ကို သတင်းပို့ဖို့ ထွက်သွားတဲ့ ဝမ်ဟောင် လည်း ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့တွေ ရောက်တက်ရာရာတွေ ပြောနေ လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ပြောကြတဲ့ အကြောင်းအရာ အများစုက ဝမ်ဟောင်နဲ့ ရှုယောင်ရဲ့ ဗိုလ်လောင်သင်တန်းကျောင်းက အကြောင်းတွေဖြစ်တယ်။ သူ တို့တွေ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ လုပ်နေတာလား ဘာလားတော့သူလည်း မသိ ဘူး။ သူတို့အားလုံးသူ့ကို လျစ်လျူရှုထားကြတယ်။ အဲ့လိုနဲ့ နာရီဝက်ဆိုတဲ့ အချိန် အမြန်ပဲ ကုန်ဆုံးသွားတယ်။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးတဲ့ ဌာနကနေ သူနာပြုတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး "ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှုနဲ့ Mrရှောင်လဲ ... ရှင်တို့ရဲ့ ဆေးစစ်ချက်ရလဒ် ထွက်လာပါ ပြီ၊ ဒေါက်တာဟူက နှစ်ယောက်လုံးကို လာခဲ့ဖို့ ခေါ်လိုက်ပါတယ်"

အဲတာကို ကြားပြီးနောက် ရလဒ်မှာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဆိုတာ ရှုယောင်သိလိုက်တယ်။ အဲလိုမှမဟုတ်ရင် ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် လာပြီးသူကိုယ်တိုင် ရှင်းပြမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူကိုယ်တိုင် မထွက်လာပဲ သူနာပြုကို သူနဲ့လဲယောင်ကို လာခိုင်းဖို့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုတော့။ အပြင်လူတွေကို ပြောလို့မကောင်းတဲ့ တစ်ခုခု ရှိတာကြောင့်ဖြစ်မယ်။

လဲယောင်ကတော့ အဲတာတွေ ဘာမှမသိဘူး။ အဲတော့ ရှုယောင်နဲ့အတူ ဆရာဝန်ရဲ့ ရုံးခန်းကို လိုက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ထိုင်ပြီးပြီးချင်း သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် လူကြီးက စပြောလာတယ် "စစ်ဆေးချက်က ရလဒ်တွေတော့ ထွက်လာပါပြီ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှုကတော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး ... အချက်အလက်တွေကလည်း အကောင်းဆုံးတွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ Mr.ရှုကတော့ တစ်ခုခုမှားနေတယ် ... သူ့ရဲ့ OTRက အရမ်းနည်းနေတယ်"

"OTR ဆိုတာကဘာလဲ" ရှုယောင်မေးလိုက်တယ်။

"OTRက omega တွေရဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အကျိတ်ကို ညွှန်ပြတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ပြောတာပါ" ဆရာဝန်ကပဲ ဆက်ပြောတယ် "Mr.ရှောင်လဲ့ရဲ့ OTRက ၇၀ရာခိုင်နှုန်းပဲ ရှိတယ်လို့ ညွှန်ပြနေပြီးတော့ အနိမ့်ဆုံး သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကျန်းမာရေး စံနှုန်းထက်တောင် နည်းနေပါသေးတယ်၊ တစ်ချက်လောက်ပါ Mr.ရှောင်လဲ့ အခုတစ်လော အထူးတလည် ဆေးဝါးတွေ သုံးထားတာများ ရှိနေသေးလား"

အခန်း (၄)

လက်ထပ်ပွဲ မှတ်ပုံတင်ခြင်း

အထူးဆေးဝါး ပထမဆုံး လွဲယောင်တွေးလိုက်မိတာက မူလပိုင်ရှင်က သူထွက်ပြေးခါနီး သောက်ထားတဲ့ ဂလင်းတွေ ထိခိုက်နိုင်တဲ့ တားမြစ်ဆေးက လွဲရင် လတ်တလောမှာ အထူးဆေးဝါးတွေ စားသုံးထားတာ မရှိဘူး။

လွဲယောင် မူလကိုယ်ပိုင်ရှင် ဆေးစားလိုက်ပြီးတဲ့ အချိန်ကို ဂရုတစိုက် ပြန်စဉ်းစားလိုက်တယ်။ အစပိုင်းတော့ အဲ့တာက ဘာအချက်မှ မပြပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း သူ့ရဲ့ရနံ့က ဖျော့လာပြီး ဘာမှမရှိသလောက်ကို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ကို လိုက်ရှာမရအောင်ကို လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်။

နောက်ပိုင်း ဂုတ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ gland က heat တက်လာပြီး အပ်စိုက်သလို စူးရှလာပြီး နောက်ခဏကြာတော့ ပိုပိုပြီးနာကျင်လာကာ တောအုပ်ထဲမှာ ပြေးလွှားနေရတဲ့အချိန် နာကျင်မှုက တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့လာပြီး ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တဲ့ အဆုံးမှာ မေ့လဲကျသွားပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်။

အခုမှ သူပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ မူလကိုယ်ပိုင်ရှင်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တောထဲကို အခုလို ချောချောမွေ့မွေ့ ပြေးနိုင်အောင် ကူညီလိုက်တဲ့သူ ရှိကိုရှိလိမ့်မယ်။ အင်း

ရှုယောင် လွဲယောင်ရဲ့ အမူအရာကို လိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဒေါက်တာ ဟူကလည်း လွဲယောင်ရဲ့ မျက်နှာက တဖြည်းဖြည်း ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်လာကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောနေသလို ဖြစ်နေပြီး သက်သောင့်သက်သာ

မရှိတဲ့ပုံ ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူတိုးတိုးလေး လှမ်းခေါ်လိုက်တယ် "Mr ရှောင်လဲ့"

လဲ့ယောင်ရုတ်တရက် သတိပြန်ကပ်သွားတယ် "အာ"

"ဒေါက်တာဟူက မင်းခုတလော အထူးဆေးဝါးတွေ သုံးထားသေးလားလို့ မေးနေတယ်" ရှုယောင် ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

အဖြေကို ပြန်ဖြေမယ့်အစား လဲ့ယောင်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်တယ် "ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်အရင် မေးချင်တာက အဲလို OTR နည်းနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အပေါ် ဘာသက်ရောက်မှုတွေ ရှိနိုင်လဲ"

"ရှိတာပေါ့" ဒေါက်တာဟူက ပြောလိုက်တယ်။ "ခြုံငုံပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် ပထမဆုံး OTR နည်းတယ်ဆိုတာ gland တွေက ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိမနေဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ OTR အချက်အလက်တွေ အရဆိုရင် မင်းရဲ့ gland တွေက သာမန်မဟုတ်တဲ့ pheromone တွေ၊ သာမန်မဟုတ်တဲ့ heat cycle တွေနဲ့ အနာဂတ်မှာ တခြားအခြေအနေတွေပါ ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ ဖော်ပြနေတယ် ... အဲတာမင်းအတွက် မကောင်းနိုင်ဘူး ..." ဒေါက်တာဟူ ရှုယောင်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ် "အဲတာက မင်းရဲ့လက်တွဲဖော်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တယ် ... သေချာဆွဲဆောင် နိုင်လောင်အောင် မရှိဘူးဆိုရင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နိုင်ချေ နည်းသွားနိုင်တာ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းရဲ့အခြေအနေတည်ငြိမ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခုက ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် omega တွေရဲ့ heat cycle က ပထမအကြိမ် ပြီးသွားတာနဲ့ အများအားဖြင့် အခြေကျသွား တတ်ကြတယ် ... ပြီးရင် တစ်နှစ်တာရဲ့ ပထမဆုံးလနဲ့ လဝက်လောက်ဆိုပြီး အတိအကျ ဖြစ်သွားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ ဘယ်အချိန်မဆို heat ဖြစ်လာနိုင်တယ် ... ကျွန်တော်ပြောတာနားလည်ပါသလား ဘယ်အချိန်မဆို ဆိုတာကတော့ အန္တရာယ်ရှိပါတယ်"

ဒါပေါ့ လဲယောင်လည်း ရုတ်တရက် heat တက်လာတာက အန္တရာယ်များ မှန်း နားလည်တယ်။ ပြီးတော့ မကြာခင်မှာပဲ သူသွားငိုပစ် လိုက်ချင်လာ တယ်။

သူအသက်ကို ဝဝရှူပြီး မေးလိုက်တယ်။ "အဲပြဿနာက ကုသလို့ရနိုင် လား"

ဒေါက်တာဟူက "ကုသလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးရှုံးသွားတာကို အသစ်တိုင်း တော့ ပြန်လုပ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကုသမှုတွေကနေတော့ ဂလင်းကိုပို ပြီး နိုးကြွလာအောင် လုပ်လို့ရတယ် ... ဒါပေမဲ့ အရင်အခြေအနေအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

အခုချိန်မှာ လဲယောင်တကယ်ကြီး ကျန်းရှင်ထောင်ကို ချိုးဖဲ့ပစ်လိုက် ချင် နေတယ်။

သာမန်မဟုတ်တဲ့ pheromone အရမ်းနည်းနေတာတွေ၊ သူ့ alpha ကို ဆွဲ ဆောင်ဖို့ မလွယ်တာတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ pheromone က အရမ်းပြင်းသွားမယ်ဆိုရင် ပြီးတော့ heatက ဘယ်အချိန်မဆို ရောက်လာနိုင်တယ်ဆိုတော့ ... အဲတာကြီးက ရှေ့လျှောက် ရှုယောင်နဲ့ပဲ တစ်ချိန်လုံး နေသွားရတော့မယ်လို့ ဆိုလိုနေတာ မဟုတ်ဘူးလား နောက်ပြီးတော့ ရုတ်ခြည်း heat တက်ခဲ့ရင် သူဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အကူ ဆေးဝါးတွေက တစ်ချိန်လုံး အလုပ်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ...။

ရှုယောင်လည်း ဒီပြဿနာကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လို ဆေးဝါးမျိုးကို သုံးခဲ့လဲဆိုတာ ပိုသိချင်နေခဲ့တယ်။

ဒေါက်တာဟူလည်း သိချင်နေတယ်။ သို့သော်လည်း လဲယောင်က အစ တည်းက တစ်ခွန်းတောင် မဟဘူး။ ထပ်ပြောရရင် အဲလိုအရာတွေက ဈေးကွက်ထဲမှာ တားမြစ်ထားတာဖြစ်လို့ လဲယောင် ဘာကြောင့်အဲတာကို

သုံးလိုက်တာလဲဆိုတာ စုံစမ်းဖို့လိုအပ်တယ် သူ့အတုတုနားက လဲယောင်ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပေမဲ့ လဲယောင်ဘာသုံးထားတယ် ဆိုတာကို သေချာသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်လူကလည်း အရေးပါတဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကြောင့် တိုက်ရိုက်ကြီး မေးလိုက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။

"ဒါက လတ်တလော အခြေအနေပါ" ဒေါက်တာဟူ ပြောလိုက်တယ်။ "အခုပြန်သွားပြီးတော့ ဒီအကြောင်းကိုနောက်မှ ထပ်ဆွေးနွေးလည်း ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို ကန့်ကွက်လို့ ရနေတာကြောင့်ပါ"

လဲယောင်ကတော့ စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီး ဒီအကြောင်းကို ထပ်မတွေးချင်တော့ဘူး။ စိတ်မပါတာပါနဲ့ပဲ သူပြန်ပြောလိုက်တယ် "ကောင်းပါပြီ၊ ဒေါက်တာဟူကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဒေါက်တာဟူက လဲယောင်ကို အနည်းငယ် မထင်မှတ်ထားတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီသခင်လေးက အရွယ်ရောက်လာတာကြောင့် လက်ထပ်ရတော့မယ် ဆိုတာကို သူတို့အားလုံး သိထားကြတယ်။ သူကြားထားတာက ဒီကောင်လေးဟာ သူနဲ့ပြောဆို ဆက်ဆံဖို့ အင်မတန် ခက်ခဲတယ်ဆိုပဲ ... ဒါပေမဲ့ အခုကြည့်ရတာတော့ အဲလိုပုံလည်း မပေါက်ပါလား လဲယောင်လည်း ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ရှုယောင်ကတော့ အထဲမှာနေခဲ့ပြီး ဒေါက်တာဟူကို မေးမြန်းနေတယ်။ "ဒီအဖြေကို တခြားဘယ်သူ သိသေးလဲ"

"ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါ" ဒေါက်တာဟူ ပြောလိုက်တယ်။

တချို့အရာတွေက လျှို့ဝှက်ထားဖို့လိုတယ်။ ဒီမှာ လက်ထပ်ပေးတဲ့လူတွေက အကောင်းဆုံး မျိုးရိုးဗီဇ ရှိသူတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ထဲက အများစုက နောက်ခံကောင်းကောင်းကနေ လာတဲ့သူတွေ ဖြစ်တာကြောင့် စစ်ဆေး

ချက် အဖြေတွေကလည်း အမြဲတမ်း ဆရာဝန် တစ်ယောက်တည်းသာ သိခွင့်ရတယ်။

ရှုယောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လေသံနိမ့်နိမ့်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ "ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထား ... စတုတ္ထမြောက်လူ သိသွားတာမျိုး မလိုချင်ဘူး"

ဒေါက်တာဟူ ကျောရိုးတစ်လျှောက် အေးစက်လာသလို ခံစားလိုက်ရကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြပြီး "စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်"

ဒေါက်တာဟူလက်ကိုသာ တောက်လျှောက်ဝေ့ယမ်း ပြနေတယ်။ သူအခုလို အေးစက်ပြီး ရက်စက်တဲ့ ငရဲဘုရင်လို ပုံစံတွေကို ရင်းနှီးမနေဘူး။

လွဲယောင် ဆရာဝန်ရဲ့ ရုံးခန်းကနေ ထွက်လာတော့ နောက်မှာ ရှုယောင် ပါလာတာကို မတွေ့ဘူး ... အဲ့တာကြောင့် ရှုယောင် ဒေါက်တာဟူကို ပြောစရာတွေ ရှိနေမှန်း သိလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရှုယောင်ကို လက်ထပ်ပြီး ဟွာရှားကြယ်ဆီကို မသွားနိုင်လောက်တော့ဘူးဆိုပြီး ခန့်မှန်းလိုက်မိတယ်။

ဒီနေရာမှာ ရှိနေတဲ့ သူတွေအတွက် မျိုးပွားဖို့ဆိုတာက အရမ်းအရေးကြီးတယ်။ အထူးသဖြင့် alpha တွေ ... သူတို့အတွက် အစွမ်းထက်တဲ့ သားသမီးတွေ မွေးနိုင်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်တယ်။ ရှုယောင်ရဲ့ အားကောင်းလှတဲ့ မျိုးရိုးဆိုရင်တော့ ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ သို့ပေမဲ့ အခုချိန်မှာ သူ့ကိုယ်မှာ ပြောင်းလဲတာတွေ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ရှုယောင်သူ့ကို လက်မခံတော့မှာကို စိုးရိမ်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှုယောင်ကို လက်ထပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်ဖြစ် ဟွာရှားကြယ်ဆီကို ခေါ်သွားပေးပါလားလို့ မေးလိုက်ရင်ရော ပြီးတော့ သူအခု လက်မထပ်လိုက်ရင် နောက်တစ်ခါ heat ဖြစ်တဲ့ အချိန်ကျရင် သူဘယ်လိုလုပ်ရမတုံး။

လဲ့ယောင် သူ့ရဲ့ကုတ်အင်္ကျီ လက်အစကိုကိုက်ရင်း လျှောက်လမ်း တစ်လျှောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းတွေ လျှောက်နေတယ်။ ဟောခန်း ရဲ့ လျှောက်လမ်းအဆုံးမှာ တံခါးတစ်ချပ်ရှိတယ်။ အဲဒါအချိန်မှာ ဝမ်ဟောင်နဲ့ ရန်ကုန်က နားနေဆောင်ထဲမှာ ရှိနေတာကြောင့် ခုလက်ရှိ လျှောက်လမ်းမှာ လဲ့ယောင် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတယ်။

ဒီနေ့ လဲ့ယောင်က အဖြူရောင် ကုတ်အင်္ကျီအပါးလေးနဲ့ အရောင်ဖျော့ ဖျော့ ဂျင်းဘောင်းဘီလေးကို ဝတ်ဆင်လာတာဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးနဲ့ နှစ်လိုဖွယ် မျက်နှာလေးကြောင့် ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်နဲ့တောင် သွားတူနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်က ရှုံ့တွနေ တဲ့ မျက်ခုံးတွေကြောင့် စာမေးပွဲမှာ ဘဲဥမကွဲတဲ့ ကလေးရဲ့ မိဘထက်တွေ ထက်တောင် စိုးရိမ်စိတ်များပုံ ပေါက်နေတယ်။

ဆရာဝန်ရုံးခန်းမှာ တပ်ဆင်ထားတာက ကောင်းမွန်တဲ့ အသံလုံစနစ်နဲ့ အီလက်ထရောနစ် တံခါးဖြစ်တယ်။ ရှုယောင်ထွက်လာပြီး ဘာအသံမှ မ ပေးတာကြောင့် လဲ့ယောင်သူ့ကို ကြည့်လို့ကြည့်နေမှန်း မသိဘူး။ ရှုယောင် တံခါးနားကနေ လဲ့ယောင်ကို တိတ်တိတ်လေး ကြည့်နေတယ်။

"မင်းဘာတွေ တွေးနေတာလဲ" လဲ့ယောင် လျှောက်လမ်းအဆုံးကနေ ပြန် ကွေ့လာမယ့် အချိန်ထိ စောင့်ပြီး လဲ့ယောင်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ရှုယောင် တားလိုက်တယ်။

"တွေေးနေတာ ..." လဲ့ယောင် သူ့နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဆဆကိုက်ပြီး "ကျွန်တော် တွေးမိတာ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်မှတ်ပုံ မတင်နိုင်ရင်တောင် ဟွာရှားကြယ်ဆီကို ခင်ဗျားနဲ့အတူ လိုက်လို့ရနိုင်မလားလို့"

"မင်းဟွာရှားကြယ်ဆီကို အရမ်းသွားချင်တာပဲလား"

"အင်း"

"ဘာလို့လဲ" ရှုယောင် လဲ့ယောင်ကို နင့်နင့်နဲနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကြည့်ရတာ သူ့ရဲ့ အမူအရာတိုင်းကို သူ့မျက်လုံးနဲ့ သေချာကြည့်ချင်ပုံရတယ်။

"ဘာလို့ ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ရှာချင်လို့" မမြင်ရသော်လည်း အားကောင်းလှတဲ့ ဖိနှိပ်မှုကို ရင်ဆိုင်ပြီး လဲ့ယောင် ဆက်ပြောလိုက်တယ် "သူက ဟွာရှားကြယ်မှာ ရှိနေတာ ကျွန်တော်ဒီမှာ ရှိနေရင် သူ့ကိုရှာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟွာရှားမှာ ရှိနေတာဆိုရင် သူ့နာမည်ပြောလိုက်လေ၊ ကိုယ်လည်းမင်းကို ကူပြီးတော့ ရှာပေးလို့ရတာပေါ့" ရှုယောင်ပြောလိုက်တယ်။ "ဟွာရှားကြယ်မှာ ကိုယ်မရှာနိုင်တာ တစ်ခုမှမရှိဘူး"

"ခင်ဗျားသူ့ကို ရှာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး" သူက လူမှမဟုတ်တာ၊ ဝိညာဉ်လေ ... ဘယ်လိုရှာမှာလဲ ဒီ era မှာ ရှိတဲ့သူတွေက တရားသဘောတွေ ဘာတွေကို နားလည်ဖို့ ခက်ခဲကြတယ်၊ လူအနည်းစုလောက်ပဲ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒါ့အပြင် ကျီဖန်းယု ပြန်ဝင်စားနေပြီလား၊ မဝင်စားသေးဘူးလား ဆိုတာလည်း သူမသိဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ကိုနာမည် ပြောလိုက်ရင်လည်း ရှုယောင်က အဲ့တစ်ယောက်က ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား၊ အသက်ဘယ်လောက်လဲ ဆိုတာတွေ မေးလာတော့မယ်။ တကယ်လို့ ကျီဖန်းယုသာ ရှိနေသေးမယ်ဆိုရင် အသက်၅၀၀ ကျော်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုသွားပြောလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။

ရှုယောင်ကသူ့ကို စိတ်ဝေဒနာရှင် လူနာတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံလိုက်မှာကို စိုးရိမ်နေမိတယ်။

လဲ့ယောင်မျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာတွေ အတိုင်းသား ပေါ်နေတယ်။ ခဏလောက်နေတော့ သူစဉ်းစား နေတာတွေကို မသိရှာတဲ့ ရှု

ယောင်ကို မော့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တယ်။ "တကယ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ မသွားနိုင် တော့ရင် ဟွာရှားကို သွားနိုင်မယ့် တခြားနည်းလမ်း ရှိသေးလား"

ရှုယောင် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ကိုယ်ကိုအနည်းငယ် ကိုင်းချကာ လဲယောင် ဂုတ်ပိုးနားကို နှင့်နှင့်နဲနဲ ရှုရှိုက်လိုက်တယ်။ ထိုအချိန်တစ်ခဏမှာ သူက နှင်းဆီပန်းတွေကို အနံ့ခံနေတဲ့ သားရဲကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တူနေတယ်။ သူ့ အပြုအမူတွေက ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အရမ်းသက်ရောက် နေတာကြောင့် လဲ ယောင်နေရာမှာတင် ကြက်သေသေပြီး တစ်ဖန်နီရဲ လာပြန်တယ်။

လဲယောင်ရဲ့ အမူအရာကိုတွေ့တော့ ရှုယောင် သူ့နားနားကပ်ပြီး ပြော လိုက်တာက "မင်း ကိုယ်နဲ့ပဲသွားလို့ မရဘူးလား"

လဲယောင်ကလည်း အဲ့တော့မှ "အမ် ... ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂ လင်းတွေက ... ခင်ဗျားဘယ်လိုမှ မနေဘူးလား"

ရှုယောင် ကိုယ်ကိုပြန်မတ်လိုက်ပြီး လဲယောင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် လှစ်ခနဲ ပြီးလိုက်ပြီးနောက် အိတ်ကပ်ထဲ လက်ထည့် ကာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ လျှောက်ထွက်သွားတယ်။

သူရတ်တရက် ပြီးလိုက်တာကြောင့် လဲယောင် ဦးနှောက်ဗလာကျင်း သွားတယ်။ သူသတိ ပြန်ဝင်လာတဲ့ အချိန်မှာ ရှုယောင်က လမ်းလျှောက် ထွက်သွားပြီး ဖြစ်တာကြောင့် သူ့နောက်ကို မြန်မြန်လိုက်သွားရတယ်။ "ဟေး ခင်ဗျားဘယ်သွား မလို့လဲ"

"မှတ်ပုံသွားတင်မလို့" ရှုယောင် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

မှတ်ပုံတင် အချက်အလက်တွေကို ကိုင်တွယ်ပေးရတဲ့ ဝန်ထမ်းက ရှု ယောင်နဲ့ လဲယောင်ကို ဖောင်ဖြည့်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးတာ ပြီးမြောက်ကြောင်းပြောတယ်။ လင်မယား ဆက်ဆံရေးကို

သဘောတူကြောင်း ဖြည့်ခိုင်းပြီးနောက် ထိမ်းမြားခြင်း စာချုပ်ကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကာ ထိမ်းမြားခြင်း ဘားကုဒ်တစ်ခု ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်သား ဘားကုဒ်ကို light brain ထဲမှာ save လိုက်ပြီးနောက် ထိမ်းမြားခြင်းဗဟိုမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ခုနကအချိန် ၁၅မိနစ်ကို ဖယ်လိုက်ရင်တော့ တခြားသူတွေထက် ပိုမြန်မြန် ပြီးသွားခဲ့တယ်။

သူတို့ လေယာဉ်ရပ်နားထားတဲ့ နေရာကို ရောက်တဲ့ထိတောင် လွဲယောင် သူဒီနေ့လုပ်ဆောင် ခဲ့တာတွေကို မယုံနိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူဒီ ရောက်တာမှ တစ်ရက်မပြည့်သေးဘူး ... ခုမှတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်ရဲ့ ဇနီးမယားအဖြစ် စာရင်းသွားသွင်း ပြီးနေပြီ အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲ အဲ့နောက် ရှုယောင် လွဲယောင်ကို ပြောလိုက်တယ် "ကိုယ်မင်းအဖေဆီ သွား တဲ့အခါ တစ်ခုခု ပြင်ဆင်လို့ရအောင် ဈေးဝယ်ထွက်ရဦးမယ် ... မင်းကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့မလား ဒါမှမဟုတ်ရင် ဝမ်ဟောင်နဲ့အိမ်ကို အရင်သွားနှင့်မလား"

"ခင်ဗျားနဲ့လိုက်ခဲ့မယ် ... ကျွန်တော်အပြင် မထွက်ရတာ အတော်ကြာနေ ပြီ" ရှုယောင် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

တကယ်လည်း ထိမ်းမြားခြင်းဗဟိုက လက်ထပ်ဖို့ အမိန့်ကျလာ ကတည်းက မူလခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်က ဒီကံကြမ္မာကို ရှောင်လွှဲနိုင်ဖို့ ကြိုးစား ပြီး နည်းလမ်းရှာနေ ရတာကြောင့် သူတကယ် အပြင်မထွက်ဖြစ်တာ ဖြစ် တယ်။ ဒါပေမဲ့ လျှောက်လည်တာတွေကတော့ သက်သက်ပေါ့။ အခုလွဲ ယောင်နဲ့ ရှုယောင်အပြင်ထွက်တယ် ဆိုတာကလည်း လုပ်စရာသက်သက် ရှိလို့သာ သွားရတာ။ [T/N: ဒီနေရာနားက နည်းနည်းလည်နေလို့ပါ သိပ် နားမလည်ဘူး ဖြစ်နေတယ်]

ဝမ်ဟောင်က "ကျွန်တော်အရင် ပြန်လိုက်ပါမယ်၊ တတိယသခင်လေး ... မင်း ..." ခဏလောက် တွန့်ဆုတ်နေပြီးမှ ဝမ်ဟောင် ဆက်ပြောလိုက်တယ်

"ပြဿနာ မရှာလာပါနဲ့"

လဲ့ယောင်သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်လှည့်ကာ ရှုယောင်ရဲယာဉ်ပျံထဲ ဝင်လိုက်တယ်။

တချို့လူတွေ ရှုယောင်ကို ဟွာရှားကြယ်နယ်မြေ အာဏာပိုင်လို့ပြောတာ အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီလေယာဉ်က ကြီးရုံတင်မကဘူး ... အရမ်းလည်း ဇိမ်ကျတယ်။ သူ့အဖေသုံးတဲ့ လေယာဉ်ထက်တောင် ပိုကောင်းသေးတယ်။ အထဲမှာ ဆိုဖာတွေ အစုံလိုက်၊ စခရင်အကြီးကြီးတွေ၊ လက်ဖက်ရည် စားပွဲတွေ၊ စိမ်းစိမ်းစိုစို အပင်လေးတွေ စသဖြင့်ရှိတဲ့အပြင် အစည်းအဝေးခန်း အသေးစားလေးတောင် ရှိသေးတယ်။ လက်ဖက်ရည် စားပွဲပေါ်မှာ ဈေးကြီးလှတဲ့ ပိုင်နီတွေလည်း ရှိသေးတယ်။

လဲ့ယောင်ကို သူ့ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်ဖို့ရှုယောင် ညွှန်ပြလိုက်တယ်။ မနီးမဝေးမှာ ရန်ကုဲလည်း ရှိနေတယ် ... ဒါပေမဲ့ သူ့အမူအရာကတော့ သိပ်ပြီးအခြေအနေ မကောင်းလှဘူး။

ရန်ကုဲက သူ့အပေါ် သိပ်အမြင်မကြည်တာကို လဲ့ယောင်သိလိုက်တယ်။ သူကဘာမှ ပြောမနေပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့ကိုကြည့်ရတာ မရင်းနှီးလှဘူး။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒီလူတွေအားလုံးက သူဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ သိနေကြလောက်တယ်။ မထင်ထားလောက်အောင်ပဲ ရှုယောင်တောင်မှ မနေ့ညက သူထွက်ပြေးတာကို သိနေသေးတာ။ လဲ့မိသားစုကတော့ ဒီလိုသတင်းတွေကို အပြင်မှာ လျှောက်ပြောလောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာက ရှုယောင်ကပဲ သူ့ကိစ္စတွေကို သိချင်တာကြောင့် စုံစမ်းထားတာ ဖြစ်ရမယ်။

ရှုယောင် ပိုင်နီကို ဖန်ခွက်ထဲ ကိုယ့်ဘာသာ လောင်းထည့်လိုက်တယ်။ ခွက်ကိုလက်နဲ့ လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ရှည်လျားပြီး သန်မာတဲ့ ခြေထောက်

တွေကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်တယ်။ အခုချိန်မှာ ဖြစ်နိုင်တာက အပြင်လူ မြင်သွားနိုင်တာ မရှိတာကြောင့်ပဲလား ... သူ့အပြုအမူတွေက စစ်ဗိုလ်ချုပ် တစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝကိုမတူဘူး။ ခုနကထက်တောင် သက်သောင့်သက်သာ၊ ဇိမ်ကျပြီး လူပျင်းတစ်ယောက်နဲ့တောင် တူတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲကနဲ့ တူလည်းမတူဘူး။

ရှုယောင်တောင် အခုသူ့ရှေ့ကလူက အင်ပါယာရဲ့ တကယ့် ငရဲဘုရင် ဟုတ်လား မဟုတ်လား မပြောနိုင်ဘူး။

သိချင်လာတာကြောင့် သူ့ရဲ့ခွက်နဲ့ ခြေထောက်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သာမန်ကာလျှံကာ မေးလိုက်တယ် "ခင်ဗျားစည်းကမ်း မရှိဘူးလား"

ဘယ်သူသိမှာလဲ သူ့အဲ့လိုပြောလိုက်တော့ ရန်ကုန်ကသူ့ကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်လာတယ်။ တကယ်လို့ ဓားလိုထက်မြက်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ လူသတ်လို့ရတယ်ဆိုရင် သူသေတာ သုံးကြိမ်လောက်တောင်ရှိပြီ။

ရှုယောင်ကတော့ မပြောင်းမလဲ နဂိုတိုင်းနေနေဆဲပဲ။ သူကဆိုဖာပေါ်ကို တံတောင်ဆစ်ကွေး တင်ပြီးတောင် ခေါင်းဦးရင်း အပြုံးလေးနဲ့ မေးလိုက်တယ် "ဘာလို့လဲ ကိုယ့်ဇနီးလေးက ကိုယ်ဒီလိုနေရင် ရိုက်တော့မလို့လား"

လဲ့ယောင် သူ့ရဲ့ရွတ်နောက်နောက် အပြုံးကို ကြည့်ပြီးဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ တကယ်တော့ သူတစ်ခုခု ပြောလိုက်ချင်တာ ဒါပေမဲ့လည်း ပါးစပ်ထပ်ဟရမှာကို လန့်နေရတယ်။

"မင်းဘာတွေ တွေးနေတာလဲ" ရှုယောင်လည်း သိချင်လာတာကြောင့် မေးကြည့်လိုက်တယ်။

လဲ့ယောင် သတိချပ်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ် "ကျွန်တော်တွေ့မိတာက ... ကျွန်တော်ပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို မရိုက်ရဘူးနော်၊ ဟုတ်ပြီ

လား"

ရှုယောင် ခေါင်းသာညိတ်လိုက်တယ် "အိုခေ၊ ကိုယ်မင်းကို မရိုက်ဘူး၊
ပြောသာပြောလိုက်ပါ"

လဲ့ယောင်က "တကယ်တော့ ကျွန်တော်အရင်က ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးတဲ့
လူက တကယ့်စစ်ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ပိုတူပြီး ခင်ဗျားကတော့ သူ့ရဲ့လက်အောက်က
တပည့်နဲ့ ပိုတူနေတယ်"

ကြည့်ရတာ လေထုထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ကွဲသွားပြီ ထင်ပါရဲ့

ပြဇာတ်ငယ်:

ရှုယောင်: ကိုယ့်ကို ချီးမွမ်းနေတာရော၊ မထီမဲ့မြင် လုပ်နေသလိုပါ ခံစားမိ
နေတယ်၊ အဲ့တာကိုယ်ပဲလေ

လဲ့ယောင်: ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာ

အခန်း (၅)

Liquor Cinnabar

နောက်ပိုင်း ဟွာရှားကြယ်ကို လွဲယောင်ရောက်တဲ့အခါ ရှုယောင်ဆိုတာ သွင်ပြင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဌာနရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌယန်ကောင်းမှန်း သိရလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ သူဝတ်တာစားတာ အတော်လေး အဆင်ပြေပါတယ်။ တိုက်ခိုက်မနေရဘူးဆိုရင် ကြည့်ကောင်းလှတဲ့ စစ်ဝတ်စုံကို ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ ဝတ်လေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်တုန်းက စစ်မြေပြင်မှာ သူ့ရုပ်ရည်အတွက်အာရုံထားနေဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆာနာကဂြိုဟ်သားကောင်တွေက အရပ်ကြီးတွေ ရှည်ရုံတင်မကဘူး အားလည်းသန်တယ်။ အဆင့်မြင့် လက်နက်တွေတောင် ရှိနေကြသေးတယ်။ အဲအပြင် တချို့ဂြိုဟ်ကောင်တွေက တိုက်ခိုက်ရာမှာ အထူးကောင်းမွန်ပြီး အရမ်းသန်မာကြတယ်။

အဲအချိန်တုန်းက နှစ်ဖက်လုံး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာ။ ရှုယောင်ဆိုရင် သူမျက်နှာ မသစ်တာ ဘယ်နှရက်မှန်း မသိလောက်အောင်ကို အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ရတယ်။ ထပ်ပြောရရင် စစ်မြေပြင်တစ်ဝိုက်က အတော်လေး ဆိုးဝါးတယ်။ သူ့မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ နေလောင်တာတွေ ခံရပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေလည်း ရခဲ့ရတယ်။ အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး သူမျက်နှာက ယောင်ကိုင်းပြီး ညစ်ပတ်နေတာကြောင့် လွဲယောင် မြင်ခဲ့ရတဲ့ပုံမှာ သူကသရဲပုံ ပေါက်နေတာပေါ့။

လွဲယောင်ကတော့ ပုံထဲမှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့လူက အသက် လေးဆယ်ကျော်

လောက်ရှိပြီး သူနဲ့ လက်ထပ်မှတ်ပုံ တင်ဖို့လာတဲ့ တစ်ယောက်ကကျတော့ ၂၇၊ ၂၈လောက်ပဲ ရှိမယ်လို့ တွေးနေတယ်။ ပုံထဲကလိုမျိုး စူးရှတဲ့ မျက်လုံးတွေ ရှိပေမဲ့ မျက်နှာကပိုသွယ်တယ်၊ အမာရွတ်တွေလည်း မရှိဘူး ပြီးတော့ အသားအရည်က ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်။ သူက အဲ့ပုံထဲကထက် တောင် ပိုပြီးချောမောနေတယ် ... ကွာခြားချက်က လန့်စရာတောင်ကောင်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီ့ထက်လည်း ပိုပြောလို့မဖြစ်ဘူး ... ဘာကြောင့်ဆို သူ့စကား တွေကြောင့် ခုလေးတင် သူနဲ့လက်ထပ် မှတ်ပုံတင်လာခဲ့တဲ့ ငရဲဘုရင်ကြီး ဒေါသတွေ ထွက်ကုန်လိမ့်မယ်။

သူတို့အခု mallထဲ ရောက်နေပြီ။ ရှုယောင်က သူ့ရဲ့ယောက္ခထီးအတွက် ပစ္စည်းတွေ ရွေးနေရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ သူ့ခုနစ်က ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ရှုယောင်က ဆူပူတာတွေ မရှိပေမဲ့ အဲ့လူကြီးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖော်ပြနေတဲ့ 'ငါမင်းကို စိတ်ဆိုးနေတယ်'ဆိုတာကို လဲ့ယောင် မြင်နေရတယ်။

လက်ထပ်ပြီးခါစ မိန်းမငယ်လေးက ယောက်ျားဆူတာကို ခံထားရသလို မျိုး လဲ့ယောင် သူ့နားကိုကပ်ပြီး မလျှောက်ရဲဘူး။ သူလည်း သန်မာချင်ပေမဲ့ အဲ့လိုလုပ်ဖို့ ယုံကြည်ချက် မရှိဘူး။

ရှုယောင် သင့်တော်တာ မတွေ့တာကြောင့် supermarket ထဲက ပစ္စည်းကိုပဲ ရွေးလိုက်တော့တယ်။ လဲ့ယောင်ခေါင်ခိုက်နေတဲ့ ဈေးနှုန်းကိုတွေ့တော့ သူ့အတွေးကို နောက်ထပ်ပြီး ပြောရမှာလည်း ရှက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်တယ် "အမ်း ... ကျွန်တော့် အမြင်အရဆိုရင် လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဟွာရှားကြယ်ဆီ ခေါ်သွားတော့မှာဆိုတော့ သူ ... ကျွန်တော့်အဖေက ခင်ဗျားကိုတောင် ကျေးဇူးတွေ စွတ်တင်နေ

ဦးမှာ၊ အဲတာကြောင့် ဒီလောက်ဈေးကြီးတာတွေ ဝယ်ပေးစရာ မလိုဘူး တကယ်ပြောတာ"

"ဟုတ်လား" ရှုယောင်သူ့အကြည့်တွေက လဲယောင်ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ မျက်နှာလေးဆီ တစ်ဖန်ကျရောက်လာတယ် "ကြည့်ရတာ သူ့ကိုခေါင်း ကိုက် စရာတွေမင်း ခဏခဏ ပေးတယ်ထင်တယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ခေါင်းကိုက်အောင် ကျွန်တော်မလုပ်ပါဘူး" လဲယောင် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"ခဏနေတော့မှ သူပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ် "သူက တုံးတုံး ရအောင်ပဲလုပ်မှာ"

"... အဲတော့ ကိုယ်ကသူ့အတွက် ဆံပင်တုဒါမှမဟုတ် ကလစ်ပေးသင့် တယ်လို့ အကြံလာပေးတာလား" ရှုယောင်နှုတ်ခမ်းတွေ ကော့တက်သွား ပေမဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ လိုက်ပြီးမနေဘူး။

"ဘယ်လိုတွေ လာပြောနေတာလဲ" လဲယောင်သူ့ကို ဆက်ပြောချင်ပေမဲ့ သူလိုချင်လို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ အရာကို မလှမ်းမကမ်း စင်တစ်ခုပေါ်မှာ တွေ့ လိုက်ရတာတယ်။ အဲနေရာကို အမြန်သွားရင်းနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ "ခင်ဗျား သာ အသတ်ခံလိုက်ရရင် ခုလေးတင် လက်ထပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်က မုဆိုးဖို့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ အဲတော့ ကျွန်တော်ဘာအကျိုး ရှိတော့မှာလဲ"

"..."

မင်းလေးဘယ်လိုတောင် ပြောလိုက်တာလဲ တကယ်လို့ ဒီဇနီးသေးသေး လေးသာ လဲဖေးရှုန်မိသားစုက မွေးလာတာ မဟုတ်ရင် အသတ်ခံလိုက်ရ လို့ သေတာကြာနေလောက်ပြီဆိုတာ သိရဲ့လား။

"လူစွမ်းကောင်းတွေက ဘာကြောင့် အလှလေးတွေကို သည်းမခံနိုင်တာ

လဲ သိလား" ရှုယောင်ပြီးပြီးကြီး မေးလိုက်တယ်။

လဲ့ယောင် ခဏလောက် တွေးလိုက်ပြီး ပြန်ဖြေတယ် "အလှလေးတွေက လှလွန်းလို့ ..."

ရှုယောင်က "မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အလှလေးတွေကြောင့် လူစွမ်းကောင်းက သေမလောက် ဒေါသထွက်ရလွန်းလို့"

လဲ့ယောင်

ရှုယောင် လဲ့ယောင်ကောက်ယူထားတဲ့ အရာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး "မင်းက အဲမှင်တုံးနဲ့ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

"ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတိုင်းကြည့်ကြည့်တာ" လဲ့ယောင် ပြန်ဖြေ လိုက်တယ်။

အရင်တုန်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာ မှင်ရည်အဖြစ် အသုံးပြုရတဲ့ cinnabar ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ တကယ်လို့ cinnabar မရှိဘူးဆိုရင်တော့ အရေးပေါ် အခြေအနေတွေအတွက် အကွာရာတွေ ဆွဲရာမှာ ရိုးရိုးမှင်ကို သုံး လည်းရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူအခုတွေ့နေရတဲ့ မှင်ထုတ်လေးကကျတော့ အပင် ကနေ ညှစ်ယူထားတာတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲ့ထဲမှာ cinnabr မပါတာကြောင့် ဝယ်စရာ မလိုဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ ရှုယောင်လည်း ဝယ်စရာ ရွေးပြီးသွားတယ်။ အဲ့တာနဲ့ လဲ့ယောင်သူ့ကို မေးလိုက်တယ် "ခင်ဗျားပြီးသွားပြီလား ပြီးသွားရင် ကျွန်တော်ဆေးဆိုင်ကို ခဏလောက် သွားချင်လို့"

"ဆေးဆိုင်မှာ ဘာဝယ်စရာ ရှိလို့လဲ" ရှုယောင်ပြောလိုက်တယ်။

လဲ့ယောင်က "ဆေးဆိုင်ပါဆိုမှတော့ ကျွန်တော်က ဘာဝယ်ရမှာလဲ ဆေး ဝယ်မှာပေါ့ ... ဂလင်းတွေအတွက် အားဖြည့်ပေးနိုင်မှာမျိုး တစ်ခုခု ရှိမ

လားမေးချင်လို့"

အကြောင်းပြချက်က ခိုင်လုံတာကြောင့် ရှုယောင်ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘူး။ မထွက်ခင် သူကလဲယောင်အတွက် ဦးထုတ်တစ်လုံးဝယ်ပေးပြီး အတင်းအကျပ် ဝတ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးမှ လဲယောင်ကို ဆေးဆိုင်ဆီ ခေါ်လာခဲ့တယ်။

ဒီကမ္ဘာမှာ အဆင့်မြင့်နည်းပညာနဲ့ သုံးထားတာတွေ အတော်လေးများတယ်။ supermarket တွေ၊ fast-food ဆိုင်တွေ၊ ကားငှားတဲ့ နေရာတွေ စသဖြင့်အများစုက စက်ရုပ်တွေနဲ့ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိစပ်သေချာအောင်လို့ ဆေးဆိုင်မှာတော့ လူသား အလုပ်သမားတွေရှိတယ်။ လဲယောင် ဖြည့်စွက်စာရောင်းတဲ့ ဝန်ထမ်းဆီက omega ဂလင်းအတွက် အားဆေးမေးလိုက်တော့ ဂရုတစိုက်နဲ့ ဘူးလေးနှစ်ဘူး ထုတ်ပေးပြီး pheromones တားဆီးနိုင်တဲ့ စပရေး တစ်ဘူးလည်း ယူလာပေးတယ်။ အဲ့နှစ်မျိုး ဝယ်ပြီးတော့ သူထပ်မေးလိုက်တယ် "ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ cinnabar အမှုန့်ရှိလား"

ဝန်ထမ်းက မေးလိုက်တယ် "ရှိပါတယ် အဲ့တာကို ဘာအတွက် သုံးမလို့လဲဆိုတာ မေးလို့ရမလား"

လဲယောင်က "အံ့ဩသွားအောင်"

ဝန်ထမ်းက လဲယောင်အတွက် ပါကင်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူကတောင် အဆင်ပြေရင် ပိုထူထူလေး ထုတ်ပေးဖို့တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်။ သူအရမ်း ဝယ်ချင်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဝန်ထမ်းက သတိပေးလိုက်တယ် "အဲ့တာကိုမသုံးခင် သူ့ရဲ့အညွှန်းကို သေချာဖတ်မှ ရပါမယ် ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲ့ထဲမှာ အဆိပ်လည်း ပါဝင်နေတာကြောင့်ပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ မှတ်ထားလိုက်ပါမယ် ကျေးဇူး" လဲယောင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ယာဉ်ပေါ် ပြန်ရောက်တော့ သူ့ကိုရန်စမိမှာ ကြောက်နေပုံ ရသေးတဲ့လဲ့
ယောင်ကို ရှုယောင်စလိုက်တယ် "ဘယ်သူကများ မင်းကိုကြောက်သွား
အောင် လုပ်ရဲတာလဲ"

"ခင်ဗျား"... လဲ့ယောင်ကပဲ "တကယ်လို့ ခင်ဗျားသာ ခင်ဗျားရဲ့
အိမ်ထောင်ဘက်ပုံကို မျှော်လင့်တကြီး ရှာနေတုန်း ရုတ်တရက် သွေးတွေနဲ့
လူသတ်သမားအိုကြီး တစ်ယောက်လို ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေကလည်း
မကောင်းဆိုးဝါးလိုမျိုးသာ တွေ့ကြည့်ပါလား ခင်ဗျားလည်း မကြောက်သွား
နိုင်ဘူးလား"

ရှုယောင် နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်သွားကာ ကြိုးကြိုးစားစားပြီးရင်း "လူသတ်
သမားအိုကြီး"

လဲ့ယောင် သူ့စကား မှားသွားတာကို သတိထားလိုက်မိတယ်။ ဒီသောက်
ပါးစပ်ကတော့ ...။ သူ့ဝိုင်တစ်ခွက်ကို ငဲ့ပြီးတော့ ထိုသူ့ဆီ လှမ်းပေးလိုက်
တယ်။ သူ့အရမ်းကို အသက်ရှင်နေ ချင်သေးကြောင်း အမူအရာ နဲ့ပြသနေ
တာဖြစ်တယ်။

အတိတ်မှာတုန်းက သူ့ဆရာ ဒေါသထွက်အောင် လုပ်မိသွားပြီဆိုရင် သူ့
အတွက် မြန်မြန်လက်ဖက်ရည် ငဲ့ပေးရလေ့ရှိတယ်။ အဲ့အကျင့်က ဒီအထိ
တောင် ပါလာတယ်။

သူ့ကို ချော့မော့နေသလို ဟန်လေးကိုတွေ့တော့ ရှုယောင်ခွက်ကို ယူလိုက်
တယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာလည်း အရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေ
တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ့ရဲ့ သံသယကလည်း ပိုပိုပြီး ကြီးမားလာ
တယ်။

သူ့လေ့လာမိသလောက် လဲ့ယောင်က သူ့စုံစမ်းခဲ့ရတဲ့ လူနဲ့လုံးဝ ကွဲပြား
နေတယ်။ သူ့ရှေ့က ဇနီးသေးသေးလေးက omega အများစုလို နူးညံ့ပျော့

ပြောင်း မနေပေမဲ့ သိပ်လည်းမဆိုးလှဘူး။ အနည်းဆုံး ဒီနေ့ပုံစံအရတော့ အင်တာနက်မှာ ပြောသလောက်လည်း မဆိုးပါဘူး။

ဒါပေမဲ့သူက ဒီလောက်အတိုင်းအတာ အထိတောင် တကယ်ကြီး သရုပ်ဆောင်နိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ သူ့အရမ်းကို လှည့်စားနိုင်တယ် ပြောရ မယ်။ တကယ်လို့သူက ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်ရော ဘာ ကြောင့်များ ကမ္ဘာကြီးတောင် တုန်လှုပ်သွားနိုင်လောက်အောင် လွဲယောင်ရဲ့ အမူအကျင့်တွေ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။

လက်ထပ်တာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ထားတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း လျစ်လျူရှုထားလို့ မဖြစ်ဘူး။

အဲဒါအချိန်မှာပဲ လွဲယောင်ကစပြီး မေးလာတယ် "ကျွန်တော်တို့ အဖေ့ကို တွေ့ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း တန်းသွားကြမှာလား ဒါမှမဟုတ် အရင်ဆုံး ကျွန် တော်အိမ်မှာ နေဦးမှာလား"

"မင်းဘယ်လို တွေးထားလဲ"

လွဲယောင်က "ကျွန်တော့်အဖေကတော့ သေချာပေါက် ညစာစားသွားခိုင်း မှာပဲ ... ညစာစားပြီးတာနဲ့ သွားကြတော့မလား ကျွန်တော်အိမ်မှာ ဆက်မ နေချင်တော့ဘူး"

"ဘာလို့လဲ"

"ဘာလို့လဲဆိုတော့ အိမ်မှာဆို ကျွန်တော့်ကို အလိုရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး" လွဲယောင် ပြန်ဖြေတယ်။ "ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့နဲ့မသက်ဆိုင် ... ထား လိုက်ပါတော့၊ ခင်ဗျားယုံမှာလည်း မဟုတ်ဘူး"

ယာဉ်ပျံက လွဲမိသားစုအိမ်တော်ရဲ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ဆင်းသက်ပြီး ဖြစ် တာကြောင့် လွဲယောင်လည်း အဲဒါကြောင့် ဆက်မပြောတော့ဘူး။ တံခါး

ပွင့်လာတော့ သူလည်းရင်းနှီးပေမဲ့ သူစိမ်းဆန်တဲ့ အိမ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။

ဝမ်ဟောင်က အစောတည်းက ကြိုရောက်နေတာဖြစ်လို့ အိမ်တော်ထိန်းကို သူတို့ရောက်လာမှာကို ပြောပြထားတယ်။ အိမ်တော်ထိန်းက ရှုယောင်ကို အရိုအသေ ပေးလိုက်ပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောလိုက်တယ် "Mr.Xu ဒီလမ်းပါ"

ရှုယောင်ဝယ်လာတာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဝမ်ဟောင်ဆီ လွှဲပေးလိုက်ပြီး လဲ့မိသားစုရဲ့ ဧည့်ခန်းကို လဲ့ယောင်နောက်က ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်သွားတယ်။

လဲ့ဖေးရှန်လည်း ယာဉ်ပျံသံ ကြားတာနဲ့ စာကြည့်နေရာကနေ အောက်ဆင်းလာတယ်။ တံခါးပွင့်လာတာတဲ့အခါ လဲ့ယောင်တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူမျက်မှောင် ကြုတ်သွားတယ် "ဘာလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်း လာတာလဲ"

လဲ့ယောင်က "ရှုယောင်က အနောက်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ နည်းနည်းပူလို့ ကျွန်တော်အရင် ဝင်လာခဲ့တာ ... အင်္ကျီလဲချင်လို့၊ ခဏနေရင် ပြန်လာခဲ့မယ်" ပြောပြီးတာနဲ့ လှေခါးပေါ် တက်သွားတယ်။ အိပ်ခန်းထဲမဝင်ခင် ဒုတိယထပ်က ဝိုင်းထားတဲ့ စင်ပေါ်က ဝိုင်းဖြူတစ်ပုလင်းကို အေးအေးလူလူ ယူလိုက်ပြီး cinnabarနဲ့အတူ အခန်းထဲမှာ ဖွက်ထားလိုက်တယ်။ သူဟွာရှားကြယ်မှာ သွားနေရတော့မယ်ဆိုရင် သူ့အိပ်ခန်းရဲ့ အခန်းတံခါးနဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ cinnabar အမှုန့်တွေ ဖြန်းထားရမယ်လို့ တွေးထားလိုက်တယ်။

သူအောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာတဲ့ အခါမှာ လဲ့ဖေးရှန်ပြောနေတဲ့ စကားသံ သဲ့သဲ့ကို လဲ့ယောင်ကြားလိုက်ရတယ် "အန်ကယ့်သား အကြီးဆုံးက

နည်းနည်းတော့ မဆင်မခြင် နေတတ်တယ်။ ထိမ်းမြားခြင်း ဗဟိုမှာ ပြဿနာရှာသေးလား။"

ရှုယောင် အပြီးနဲ့ပြန်ဖြေတယ် "အန်ကယ်စိုးရိမ် လွန်နေတာပါ။ လဲ့ယောင်က အရမ်းတွေးတော တတ်ပါတယ်။ အန်ကယ်သေချာ သင်ပြပေးထားတာပဲ။"

လဲ့ဖေးရှန် "... ဒီလိုမျိုး ယုတ္တိမရှိလိုက်တဲ့ စကားကို ဘယ်လိုတောင် ပြောလိုက်တာလဲ

အိမ်ထိန်းတောင်မှ သူ့ခေါင်းကိုလှည့်ပြီး ရှုယောင်ကို ကြည့်လာတယ်။ သို့ပေမဲ့ ရှုယောင်ကတော့ သူ့အမှန်အတိုင်း ပြောနေသလိုမျိုး ဖြောင့်မှန်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက်လို အပြီးနဲ့သာ နေနေလေတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လဲ့ဖေးရှန်သူသားက ပြဿနာ မရှာထားတာကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး ရှုယောင်ကို စမေးတော့တယ်။ "မင်းရဲ့အန်တီ ... အာ ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းရဲ့ယောက္ခမပေါ့၊ သူကလဲ့ယောင် ညီလေးကို သွား ကြိုရမှာမို့လို့ အပြင်ထွက်သွားတယ် ... ခဏနေရင် ပြန်လာတော့မယ်၊ ပြီးတော့ လဲ့ယောင်ရဲ့ ဦးလေးနဲ့ သူ့ရဲ့ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လည်း ရောက်လာလိမ့်မယ် ... အရင်ဆုံး စကားပြောပြီးတော့ ညစာအတူ စားကြတာပေါ့။"

ရှုယောင်က "ကျွန်တော့်ကြောင့် ဒုက္ခများရပြီ၊ ပြီးတော့ လဲ့ယောင်ကို မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ ခေါ်သွားလို့မရတာ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ အခု အလျင်လိုနေတာကြောင့်ပါ။ ဟွာရှားကြယ်စုမှာ ကျွန်တော် လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်နောက် တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာရင် လဲ့ယောင်အတွက် မင်္ဂလာဆောင်လေး သေချာလုပ်ပေးပါမယ်။"

လဲဖေးရှန်က အပြုံးကြီးပြုံးကာ "ဒါပေါ့ ... အလုပ်လုပ်စရာကို အရင်လုပ် ရမှာပေါ့၊ မင်္ဂလာဆောင် အတွက်ကတော့ စောပြီးလုပ်လုပ် နောက်ကျမှ လုပ်လုပ် ကိစ္စမရှိပါဘူး"

ထိုနှစ်ယောက်သား အချင်းချင်းတီးတိုး ပြောနေတာကို တွေ့တော့လဲ ယောင် အောက်ကို ဆက်မဆင်းတော့ဘူး။ လှေခါးဘောင်နားမှာ ခဏ လောက် ရပ်နေပြီး သူလှမ်းပြောလိုက်တယ် "အဖေ၊ Mr.Xuကို အရင်ပြော ပေးဦး၊ ကျွန်တော်ရေချိုးပြီး လိုတဲ့အဝတ်အစားတွေ ထည့်လိုက်ဦးမယ်လို့"

လဲဖေးရှန်က အရင်ကဆိုရင် လဲယောင်ကြောင့် အတော်လေး ဒုက္ခများခဲ့ ရတယ်။ အခုကျတော့ သူ့သားက ပြဿနာ မရှာတော့တဲ့အပြင် တက်ကြွတဲ့ ကြက်ဖလိုတောင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် ပေးနေလိုက်သေးတယ်။ ရုတ်တရက်ကြီး သူ့သားက ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း ရှိသွားတာ ဘာကြောင့်လဲ သိ ချင်ပေမဲ့လည်း ဒီတိုင်းသာ အလိုက်ထိုက် ပြောလိုက်တယ် "ကောင်းပြီ မြန် မြန်လေးပြင်"

လဲယောင်က "သိပါတယ်" လို့သာ ပြန်ဖြေတယ်။ သူရေချိုးခန်းထဲကို သွားတော့မလို့ပဲ ရှိသေးတယ် အောက်ထပ်က ရှုယောင်အသံကြီး ကြားလိုက်ရတယ် "လဲလဲ ..."

လဲယောင် ကြောင်သွားတယ်။ ရှုယောင်က သူ့ကိုကြည့်နေတာ မြင်တော့ ... သူခေါ်နေတာ ငါ့ကိုလား သူခဏလောက် ကြောင်အနေပြီးတော့မှ ပြန် မေးလိုက်တယ် "ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ရှုယောင်က အပြုံးလေးနဲ့ ပြန်ပြောတယ် "ကိုယ့်ကိုအကြာကြီး မစောင့် ခိုင်းနဲ့နော်"

လဲယောင် "... ဖာနဲ့ မသိရင် ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်နဲ့တစ်စက္ကန့်တောင် မခွဲ နိုင်တဲ့ပုံနဲ့။ What the hell လဲယောင်တစ်ယောက် ရှုယောင်ဘာတွေ တွေး

နေတာလဲဆိုတာ မသိပေမဲ့ သူ့အခန်းဘက်ကို မြန်မြန်ပြေးသွားပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ "အင်း" လို့ပဲ ပြောနိုင်တယ်။

အမ် ဟမ်

လဲ့ဖေးရှန် ရှုယောင်ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်တယ် "ရှောင်ရှု၊ မင်း မှာနည်းလမ်း ရှိတယ်ပေါ့ ဟမ် အမှန်တိုင်း ပြောရရင် အန်ကယ့်သားက ပုံမှန်ဆိုရင်က လန်ကဆန်လုပ်လေ့ ရှိတယ် ... အကြောက်လည်း အရမ်းတင်းတာ ဒါပေမဲ့ ခုမင်းရဲ့ စကားကျတော့ နားထောင်လို့ပါလား"

ရှုယောင်က "သူကတော်တော်လေး လိမ္မာပါတယ်"

လဲ့ဖေးရှန် "... ငါမင်းပြောတာ နားမထောင်တော့ဘူး လဲ့ယောင် သူ့အခန်းဆီ မြန်မြန်ပြန်လာတယ်။ တံခါးကိုပိတ်ကာ လော့ချလိုက်ပြီး တစ်ယောက်မှ သူ့အခန်းထဲကို ဝင်မလာနိုင်တာ သေချာအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးနောက် cinnabarနဲ့ ဝိုင်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ မျက်နှာသစ်တဲ့ ခွက်ထဲမှာ cinnabar အရည်စလုပ်တော့တယ်။

Cinnabar အမှုန့်တွေ ဖြစ်တာကြောင့် ကြိတ်စရာမလိုဘူး။ နည်းနည်းချင်း စီ cinnabar အမှုန့်တွေကို အသစ်ဖောက်ထားတဲ့ ဝိုင်ဖြူပုလင်းထဲ လောင်းထည့်ပြီး မွှေလိုက်တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ cinnabar အရည်ပုလင်းသေးလေး တစ်ပုလင်းစာရလာတယ်။ cinnabar အမှုန့်က အရောင်အဖျော့ ဖြစ်တာကြောင့် အောက်ခြေနားမှာ နည်းနည်း အနည်ထိုင်နေတာ မြင်ရရုံသာရှိတယ်။ အဲ့တာကြောင့် သူမူလကိုယ်ထည် ဝိုင်ရှင်ရဲ့ ပန်းချီဆွဲတဲ့ အခါသုံးတဲ့ ဆေးရောင်အနီကို နည်းနည်းလောက် ရောထည့်လိုက်တယ်။ အဲ့တော့မှ အရောင်က ပိုကြည့်ကောင်းသွားတာကြောင့် သန့်နေသေးတဲ့ အရည်တွေကို စစ်ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲ့တာတွေပြီးတော့ လက်တွေဆေးကြောလိုက်ပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ရှာကာ လေးပိုင်း ပိုင်းလိုက်တယ်။

စာရွက်တွေ ဖြပြီးတော့ လဲယောင်မှန်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကာ အောက် ထပ်မှာလူတွေ ဒါမှမဟုတ် စက်ရုပ်တွေရှိမရှိ ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးနောက် တစ်ယောက်မှ မရှိတာသေချာမှ ဒူးထောက်ချပြီး ကောင်းကင်ကို တရိုတသေ မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

...

"ဟတ်ချိုး" ကျန်းရှင်းထောင် သူမသားနဲ့ ဈေးဝယ်ထွက်နေရင်း ရုတ်တရက်ကြီး နှာချေသွားတယ်။

"အမေ၊ အအေးမိနေတာလား" လဲထျန်းယု ကျန်းရှင်းထောင် လက်မောင်း ကို ကိုင်ရင်းမေးလိုက်တယ်။ "အဲလိုဆိုရင် ဘာမှ မဝယ်ကြရအောင်၊ လဲယောင်ကလည်း ဟွာရှားကြယ်ကို သွားတော့မှာပဲလေ ... အဲက ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားက ဆိုးရွားလွန်းတယ်၊ ကျွန်တော်ကြားတာ တော့ အဲမှာ နွေရာသီဆိုရင် အရမ်းပူပြီး ဆောင်းရာသီဆို အရမ်းအေးတယ် တဲ့ ... သူ့အင်္ကျီတွေ အများကြီး ယူသွားစရာ လိုလို့လား"

"အရူးလေး အမေက သူဝတ်ဖို့ဝယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သေချာပေါက် မင်းအဖေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှုမြင်အောင် ဝယ်ပြနေတာပေါ့ ... ဒီတိုင်းလေး သည်းခံနေလိုက်" ကျန်းရှင်းထောင် တီးတိုးဆိုလိုက်တယ်။ "ပြီးတော့လည်း ဒီလိုရော့တိရော့ရဲ အင်္ကျီတွေကို ဟိုမှာဝတ်လို့ အဆင်ပြေနိုင်လို့လား မင်း ပြောတော့ ဟိုမှာနေရတာ အရမ်းခက်ခဲတယ်ဆို ... စစ်တပ်ကလည်း ဒုက္ခ တွေရောက်နေမှာ သေချာတယ်၊ တကယ်လို့သူလည်း ဒုက္ခရောက်လို့ ပြဿနာရှာရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှုက သူ့အပေါ် အကောင်းမြင်နိုင် ပါတော့မ လား သူတို့ မပျော်ဘူးဆိုရင် ကွဲသွားကြမှာပဲ"

"တကယ်လို့ သူက သည်းခံနိုင်ရင်ရော" လဲထျန်းယု ပြောလိုက်တယ် "ပြီး တော့ သူတို့တွေ ပြဿနာတက်ပြီး ကွာရှင်းလိုက်လို့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာခဲ့ရင်

ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ သူထွက်သွားရင် ကျွန်တော်က သူ့အခန်းကို သုံးချင်တာ ... သူ့အခန်းက အကျယ်ကြီးပဲ၊ အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရသလို သီးသန့် ရေချိုးခန်းလည်းပါတယ် အရမ်းဇိမ်ကျတယ်"

"သူ့အဲ့လောက် ခက်ခဲတာကို ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေခဲ့ရတာ ... သူ့အဲ့ကိုရောက်သွားရင် မတရား သလို ခံစားရမှာ ... စိတ်မပူနဲ့ အမေသိတယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အမေပြော သလိုပဲ လုပ်နေလိုက်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှုရဲ့ ပုံစံကိုလည်း ဘာမှသွားပြောမနေနဲ့ ဟုတ်ပြီလား သူ့ရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာကိုလည်း စပ်စုမနေနဲ့ ... အဲ့တာမင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ မင်းလိမ္မာနေသရွေ့ လဲ့ယောင် ထွက်သွားတာ နဲ့ မင်းသူ့အခန်းကို ရွှေ့လို့ရပြီ ... နောက်ပြီးတော့ သူ့ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှုဆီက နေ ပြန်ထွက်ပြေး လာရင်တောင် မင်းအဖေက သူ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်တယ်မှတ်လား"

"ဟုတ်တယ် အမေ" လဲ့ထျန်းယု ကျန်းရှင်းထောင်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး "အဲ့တာ ဆိုလည်း လျှောက်ကြည့်ပြီး သူ့အတွက် skin careတွေ၊ ရေမွှေးတွေနဲ့ တခြားဟာတွေ သွားဝယ်ရအောင်"

ကျန်းရှင်းထောင် သူမသား စိတ်တက်ကြွလာတာကို မြင်တော့ သူမလည်း ပျော်ပျော်ကြီး သူ့သားကိုခေါ်ကာ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်တော့တယ်။ ပြီးတော့ လည်း ဒီဟာက သူမတို့ shopping ထွက်ပြီး ပိုက်ဆံတွေဖြုန်းတာ ပထမဆုံး အကြိမ်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ "ကျွန်မသားလေးကို ကျောင်းကကြိုလာ ပြီး လဲ့ယောင် ဟွာရှားကို သွားတဲ့အခါလိုမယ့် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်နေ တာ" အဲ့လိုဆို တစ်ယောက်မှ ပြဿနာရှာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

အခန်း (၆)

အယူသီးသော ရှောင်လွှဲလေး

လွဲဖေးရှန်နဲ့ အချိန်အတော်ကြာ စကားစမြည် ပြောပြီးတာတောင် လွဲယောင် အောက်ဆင်းလာတာကို ရှုယောင် မတွေ့ရသေးဘူး။ လွဲယောင်က cinnabar ကိုယူလာပြီး အံ့ဩသွားအောင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး ပြောခဲ့တာကို ရှုယောင် သတိရသွားတယ်။ သူစပ်စပ်စုစု အဲ့တာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ဆိုတာကို တွေ့ချင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီအဘိုးကြီးက စကားတွေကို ခရားရေလွှတ် ပြောနေပြီး အရှေ့ဘက် အရပ်ကနေ အနောက်အရပ်ကို ဖြတ်သန်း နေသလောက်တောင် ကြာမြင့်လှတယ်။ အဲ့တာကြောင့် နောက်ဆုံးသည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်လာတဲ့ အချိန်မှာ လွဲဖေးရှန်ကို စကားစပြောလိုက်တယ် "စိတ်မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်အပေါ် တက်သွားပြီး လွဲယောင်ကို သွားကြည့်လို့ရမလား၊ ဟွာရှားမှာ ရာသီဥတုက ကောင်းလှတာ မဟုတ်ဘူး ... သူပစ္စည်းပစ္စယတွေ စီစဉ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်နည်းနည်းပါးပါး အကြံပေးလို့ ရတာပေါ့"

လွဲဖေးရှန်ကလည်း ပြုံးပြုံးကြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ် "ကောင်းပြီလေ သွားပါ၊ အပေါ်ကို တက်သွားတဲ့အခါ တောင်ဘက်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့ ဒုတိယမြောက်အခန်းက သူ့အိပ်ခန်းပဲ"

လွဲဖေးရှန်က ရှုယောင်ကို ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး၊ ဘာလို့လဲဆို ဒီတိုင်းနေရင်းတောင် သူ့အနံ့ရနေတာကြောင့် ဖြစ်တယ်။ လွဲယောင်က ရေချိုးနေတုန်း မဟုတ်ရင် ခုမှရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာခါစ ဖြစ်ရမယ်။

ဒါကြောင့် ကောင်လေးရဲ့ pheromone ရနံ့က ရုတ်တရက် နည်းနည်းပို အားကောင်းပြီး သူ့နှာခေါင်းထဲ ရောက်လာတာဖြစ်မယ်။ အဲ့တာလေးက စံပယ်ပန်းနံ့လေးလိုလို၊ ချိုချိုချဉ်ချဉ် အရသာရှိတဲ့ လီမွန်လိုလို ... အရမ်းကို ချိုမြိန်ပြီး လတ်ဆတ်နေတယ်။

ဒါက သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ရဖူးတဲ့ထဲကမှ အချိုမြိန်ဆုံး အနံ့လေး ဖြစ်ပြီး လဲ့ယောင်တစ်ယောက်တည်း ဆီကသာ ရတာဖြစ်တယ်။ ထိမ်းမြား ခြင်းဗဟိုမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အနံ့ရလိုက်တည်းက အဲ့ကောင်လေးကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တာဖြစ်တယ်။

ရှုယောင် လဲ့ယောင်ရဲ့ အခန်းရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ကာ အနံ့ခံနေတာဖြစ် ပြီး အထဲကို ကရောသောပါး ဝင်မသွားဘူး။ အဲ့အစား ယာဉ်ပေါ်မှာ ကျန်ရစ် ခဲ့တဲ့ ယန်ကျဲ့ကို ဆက်သွယ်ရေး စက်ကနေ စာလှမ်းပို့လိုက်တယ်။

A1 : ဘယ်လိုနေလဲ

B32 : ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ကြည့်လိုက်ပါ ...

ယန်ကျဲ့စာပြန်တာက အရမ်းမြန်တယ်။ အဲ့နောက်မှာ လျှို့ဝှက် video တစ် ခု ပို့ပေးလိုက်တယ်။

ရှုယောင် အထဲကို ဇွတ်မဝင်သွားဘဲ လဲ့ယောင်အခန်းတံခါးကို ခေါက် လိုက်တယ်။

လဲ့ယောင်ရဲ့ ခြေတွေ လက်တွေက အရမ်းကို စနစ်ကျပြီး ကျွမ်းကျင်မှုရှိ တယ်။ အချိန်ကိုက်ပဲ သူလုပ်ထားတဲ့ အကွရာတွေကို ဖုန်းကွယ်လိုက်ရုံတင် မကဘူး ကြမ်းပြင်ကိုပါ သန့်ရှင်းလိုက်တယ်။ ကျန်နေတဲ့ အစအနတွေကို အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ စက်ရုပ်ကို အမှိုက်ပုံးထဲ ဆက်လှည်းကျင်းခိုင်းတယ်။ ပြီး နောက် အဲ့တာကို အိမ်သာထဲထည့်ပြီး ရေဆွဲချလိုက်တယ်။ အဲ့တာအပြင်

ရေမြန်မြန်ချိုးပြီး အခန်းတွင်းက ဝိုင်ဖြူနဲ့တွေ့ပျောက်ပြီး လေဝင်လေထွက် ကောင်းအောင် ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်လိုက်ဖွင့်တယ်။ သူမလုပ်ရ သေးတာဆိုလို့ အထုတ်မထည့်ရ သေးတာပဲရှိတယ်။ အဲ့တာကြောင့် တံခါး ခေါက်သံ ကြားတဲ့အခါမှာ တွေ့ရာခရီးဆောင် အိတ်ကိုဆွဲပြီး ဝတ်စုံနှစ်စုံ လောက် ကောက်ထည့်လိုက်တယ်။

'ကလစ်' လော့ဖြည့်ပြီး လွဲယောင် တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေ တဲ့သူကို ကြောင်တောင်တောင်လေး ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တယ် "ဘာလဲ"

"မင်းဘယ်သူလဲ ဆိုတာတောင် မမေးဘဲနဲ့ တံခါးကို ဖွင့်ပေးတယ်" ရှု ယောင် တံခါးနားမှာရပ်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ထည့်ပြီး ဆံပင်တွေ အနည်းငယ် စိုစွတ်နေသေးတဲ့ သူ့ဇနီးသေးသေးလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက် တယ်။ "ပြီးတော့လည်း ဘာလို့ပါးပါးလေး ဝတ်ထားတာလဲ မကောင်းတဲ့ သူတစ်ယောက်ယောက်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ" သူမေးလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော့်ရဲ့ pheromones တွေက မိုင်တစ်ရာလောက် ဝေးတဲ့ဆီက alphaတွေကို တုန်လှုပ်လောက်တဲ့ထိ အားကောင်းနေလို့လား တကယ်လို့ လူဆိုးကောင်ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားပဲဖြစ်မှာ" လွဲယောင်သူ့ကို အခန်းထဲဝင် ခိုင်းပြီး တံခါးပိတ်လိုက်တယ်။ "ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဝတ်နေကျ အတိုင်းပဲ ဝတ်ထားတာ၊ ဘယ်နေရာက ပါးနေလို့လဲ"

အဖြူရောင်လက်တို T-shirtနဲ့ အဝါနုရောင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဘောင်းဘီတို က ပါးပါးလေး မဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်ပြီလား

ရှုယောင်ချောင်းဟန့်လိုက်ကာ "မင်းကို မြန်မြန်ဆင်းလာပါလို့ ကိုယ်မ ပြောဘူးလား ဘာက အဲ့လောက်တောင် ကြာနေရတာလဲ" သူ့အခန်းတွင်း ကို ခပ်မြန်မြန် အကဲခတ်လိုက်တော့ မသိကာစရာ ဘာမှမတွေ့ဘူး။ အဲ့ တာကိုပဲ လွဲယောင်က သူ့ခရီးဆောင် အိတ်ထဲကို သူ့အဝတ်သူထည့်တာ မ

ပြီးနိုင် ဖြစ်နေတယ်။

"ဘာတွေ ယူလာရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိလို့" လဲ့ယောင်မေးလိုက်တယ် "အဲမှာ ပစ္စည်းတွေဘာတွေ ဝယ်လို့အဆင်ပြေမလား အဲမှာရှိတဲ့ ငွေကြေးကရော တားရောဂြိုဟ်လဲနဲ့ အတူတူပဲလား ကျွန်တော့်ရဲ့ အဝတ်တွေ၊ ဖိနပ်တွေအပြင် လာတွေယူလာရဦးမလဲ"

"ဟိုမှာအကုန်ရှိတယ် ... ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဇနီးလေးပဲ မရှိသေးတာ" ပြောပြီးတော့ သူ့လက်နဲ့ လဲ့ယောင်ရဲ့ ဂုတ်ပိုးနားကို ပွတ်သပ်လိုက်တယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေနဲ့လည်း ကောင်လေးရဲ့ဂုတ်ကို အသာလေး ကုတ်လိုက်တယ်။ နူးညံ့ပြီးတော့ မွေးနေတာပဲ။ သူ့နှလုံးသားကို ငှက်မွေးတွေနဲ့ လာကလိနေသလို ခံစားရတယ်။

"ဟေး" လဲ့ယောင် ရုတ်ခြည်း သူ့လက်ချောင်းတွေကို ရှောင်လိုက်တယ် "မထိနဲ့ ယားတယ်"

ဂုတ်မှာရှိတဲ့ ဂလင်းတွေက omegaတွေရဲ့ အထိမခံနိုင်ဆုံး နေရာထဲက တစ်ခုဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ဂလင်းကို ရှုယောင်ရဲ့ လက်တွေက လာပွတ်သပ်တဲ့ အချိန်မှာ လျှပ်စီးစီးသွားသလို၊ ထုံထိုင်းသလို ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားချက်ကြောင့် သူ့အတော်လေး ထိတ်လန့်သွားတယ်။ ရှုယောင်ကလည်း အတင်းအကျပ် ဆက်မလုပ်တော့ဘူး။ လဲ့ယောင် နောက်ဆုတ်သွားတာကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ရှုယောင်လည်း လက်ပြန်ရပ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး အိပ်ရာပေါ် သွားလဲ့နေတယ်။

ရှုယောင်က အရပ်ရှည်ပြီး ခွန်အားလည်းကြီးလှတယ်။ အခုလည်း အိပ်ရာကြီး တစ်ခုလုံးနီးပါး သူနဲ့တင်ပြည့်နေပြီ။ အစကတော့ လဲ့ယောင် အဝတ်တွေကို ခုတင်ပေါ်ယူပြီး ခေါက်ထည့်မလို့ပဲ။ ရှုယောင်ကခုလို မောင်ပိုင်စီးထားတော့ ဘယ်နားသွားခေါက် ရတော့မလဲ အဲ့တော့ကာ အဝတ်တွေကိုယူပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ ထိုင်လိုက်တော့တယ်။

အဲ့တာကိုမြင်တော့ ရှုယောင်လက်ပေါ် ခေါင်းတင်ကာ ကိုယ်ကိုစောင်း
လိုက်ပြီး လဲ့ယောင်ကို အကြာကြီး ကြည့်နေတယ်။ "ကိုယ်သိရ သလောက်
ကတော့ မင်းဒီလက်ထပ်ပွဲကို ငြင်းနေတာပါ ... ဘာလို့ ရုတ်တရက်ကြီး
လက်ခံလိုက်ရတာလဲ"

"လက်ခံရုံကလွဲပြီး ဘာလုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ" လဲ့ယောင် အဝတ်ခေါက်ရင်း
ပြန်ပြောတယ်။ "heat ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ တားဆီးနိုင်ပေးနိုင်တာ ဘာမှမ
ရှိဘူး အဲ့တော့ ကျွန်တော်လည်း အဲ့တာကို မရှောင်နိုင်ဘူး ... ပြီးတော့
လည်း ကျွန်တော် ရှောင်နိုင်ခဲ့ရင်တောင် အကာအကွယ် မရှိဘဲ
ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် ရှင်သန်နိုင်မှာလဲ တကယ်လို့
ခင်ဗျား ငြင်းခဲ့ရင် ကျွန်တော်နည်းနည်းလောက် ခုခံပြီး နေရဦးမှာပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက မငြင်းခဲ့ဘူး၊ ဘာလို့ ခင်ဗျားကျတော့ရော မငြင်းရတာ
လဲ"

တခြားနည်းလမ်း ရှိပေမဲ့ ရှုယောင်မငြင်းဖို့ လဲ့ယောင်တကယ် မျှော်လင့်ခဲ့
ရတာ ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟွာရှားကြယ်စုကိုသွားဖို့က ဒီနည်းက
အလွယ်ကူဆုံး ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူသိချင်သေး
တယ် ...

"ကျွန်တော့်ရဲ့ သတင်းတွေက သိပ်မကောင်းဘူးလေ" လဲ့ယောင်
ရုတ်တရက် ထပြောလိုက်တယ်။

"အဲ့တာ သိသာနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား" ရှုယောင်ပြုံးပြီး ပြန်ပြော
တယ်။

"ဟမ်"

"မင်းရဲ့ချောလွန်းတဲ့ မျက်နှာလေးကြောင့် ဟုတ်ပြီလား" ဒီလိုရှက်စရာ
ကောင်းတဲ့ စကားတွေကို ပြောတာတောင် ရှုယောင်မျက်နှာက မနီသွားပေ

မဲ့ လဲ့ယောင်ကတော့ ရင်တွေတောင် အခုန်မြန်သွားရတယ်။

" ... " ဒီအကျင့် မကောင်းတဲ့သူဆီက စကားကောင်း မထွက်လာဘူးဆိုတာ ထင်သားပဲ။

လဲ့ယောင် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ ထည့်ပြုပြီး 'ဘုန်း'ခနဲ ပိတ်ချလိုက်တယ်။ လိုအပ်တာတွေ အကုန်ထည့်ပြီးပြီ။ မူလကိုယ်ပိုင်ရှင်မှာ အဝတ်အစားတွေ ပေါများလွန်းတာကြောင့် အကုန်လုံးထည့်ပြီး ယူသွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အိတ်သေးသေးလေးတွေ အများကြီးရှာပြီး အောက်ခံဘောင်းဘီ၊ ခြေအိတ်တွေ၊ ဦးထုတ်တွေနဲ့ လည်စည်းတွေကို သေချာစီရီပြီး ထည့်လိုက်တယ်။

အဲတာလုပ်ဆောင်နေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ရှုယောင်က လဲ့ယောင် ထုပ်ပိုးနေတာကိုပဲ ကြည့်နေပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောဘူး။

လဲ့ယောင်လည်း ရှုယောင်ကသူ့ကို အကဲခတ်နေမှန်း သတိထားမိတယ်။ မသိမသာတောင် မဟုတ်ဘူး ... ပေါ်တင်ကြီးကို ကြည့်နေတာ။ သူကြည့်လို့ ဝသွားတော့မှ အကြည့်လွဲသွားတယ်။ သူ့ဘာတွေ လုပ်ချင်နေမှန်း မသိတော့ဘူး။ ရှုယောင်ဘာကြောင့် သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မှန်းလည်း သူ့ထိ နားမလည်နိုင်သေးဘူး။ ရှုယောင်လို လူမျိုးအတွက် သူ့ရဲ့ ရာထူးတွေနဲ့ တခြားအရာတွေပါ ထည့်ပြောရရင် သူ့ဆီမှာ ရွေးခြယ်စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိနေနိုင်မှာ အသေအချာပဲ။ ဒါ့အပြင် ရှုယောင်က ပေါတောတာ လုပ်ပြနေပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ သူ့ဟာထက်မြက်တဲ့ အမြင်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဖော်ပြနေတယ်။

ရှုယောင်က အရမ်းကို အင်အားကြီးတယ်မှန်း လဲ့ယောင် ပြောနိုင်ပေမဲ့ ရှုယောင်အမှန်တကယ် ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ ဆိုတာကို သူမခန့်မှန်းနိုင်ဘူး။ အဲတာကို တွေးနေတာကြောင့် ခဏလောက် စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်ဘူးဖြစ်

သွားတယ်။

'ဒေါက် ဒေါက်' ထိုအချိန်မှာပဲ တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာတယ်။

'လဲ့ယောင် အမေ့ကို တံခါးလေး ဖွင့်ပေးပါလား" ကျန်းရှင်းထောင် ပြောလိုက်တယ် "အမေက မင်းအတွက် ပစ္စည်းတွေအများကြီး ဝယ်လာပေးခဲ့တယ်"

"ရောက်လာကြပြီ" လဲ့ယောင် တံခါးဖွင့်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေပေမဲ့ သူမကို နည်းနည်းတော့ လေးစားသမှု ရှိသင့်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ကျန်းရှင်းထောင်ရဲ့ ဘယ်ရောညာရော နှစ်ဖက်လုံး နာမည်ကြီး တံဆိပ်အိတ်တွေ အများကြီးနဲ့ ပြည့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

"ဒါက ..." ကျန်းရှင်းထောင် အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့သူကို မြင်ပြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူမအပေါ်ကို တက်လာတုန်းက သူမယောက်ျားက အပေါ်မှာ လဲ့ယောင်နဲ့ ရှုယောင်နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတယ်လို့ ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့သူက သူမစိတ်ကူးထဲက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့လည်း မတူဘူး။ ဒီလူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ သူမက လူကြီးဖြစ်နေပေမဲ့လည်း လေးစားယောင်လေးတောင် မပြဘူး။ သူ့မျက်နှာက အရမ်းကို ယောက်ျားပီသ၊ စူးရှပြီးတော့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိလွန်းတယ်။

ယောင်ယောင်လေး တက်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ မာနထောင်လွှားပုံပေါ်တဲ့ သိမ်းငှက်လို မျက်လုံးတွေ ... သေအောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဟ။

"ဒါက ရှုယောင်ပါ" လဲ့ယောင် မိတ်ဆက်လိုက်တယ်။

"ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှု ဖြစ်နေတာကိုး" ကျန်းရှင်းထောင် မျက်နှာအမူအရာကို ထိန်းပြီးမချီပြီး ပြုံးလိုက်တယ် "သူက တကယ်ကို ကြည့်ကောင်းတာပဲ"

"အမေ ဘာလို့အထဲကို မဝင်ရတာလဲ တံခါးဝမှာ လာပိတ်နေတယ်" လဲ့
ကျန်းယု လှေကားပေါ် အလောတကြီး တက်လာတယ်။ သူ့ရှုယောင်ရဲ့
ရုပ်ရည်ကို သိချင်လှပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
မျက်နှာကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်တယ်။ အဲ့တာကြောင့် စိတ်
ကို သေချာပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ အပေါ်ကို တက်လာတာဖြစ်တယ်။ ရလဒ်
ကတော့ သူတံခါးနား ရပ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ 'ငါအခု တွေ့နေရတာဘာလဲ'

လဲ့ကျန်းယုကတော့ ကျန်းရှင်းထောင်လို မျက်နှာအမူအရာ မထိန်းနိုင်
ဘူး။ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

သေစမ်း အင်တာနက်မှာ တွေ့တုန်းကနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင်
ကွာခြားနေရတာလဲ သူ့အမေပြောလိုက်တဲ့ 'ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှု' ဆိုတာကို
ကြားလိုက်ရပြီး အဲ့တာကလည်း လဲ့ယောင်အခန်းတွင်း လဲ့ယောင်နားမှာရှိ
နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ကိုဖြစ်တယ် ဒီလူက အရမ်းကို ယောက်ျားပီသပြီး ဆွဲ
ဆောင်မှုရှိတယ်။ အင်တာနက်က ပုံလိုမျိုးကြောက်စရာ လုံးဝကို မကောင်း
ဘူး

လဲ့ကျန်းယု ရုတ်တရက် အရမ်းမနာလို ဖြစ်လာတယ်။ အခုအခိုက်အတန့်
မှာ သူ့ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ပျက်နေလဲဆိုတာ ပြောဖို့တောင်ခက်
တယ်။ ငယ်ငယ်တည်းက ခုချိန်ထိ လူတွေကသူဟာ လဲ့ယောင်ထက်
အကျင့်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရည်အသွင်အပြင်နဲ့
ပတ်သက်လာရင်တော့ သူတို့အားလုံး ပြောကြတာ သူက လဲ့ယောင်လို လှပ
ဖို့အတွက် အဝေးကြီး လိုသေးတယ်တဲ့။ သူတို့ရဲ့ မှတ်ချက်တွေကြောင့် သူ
မှာ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲတော့ဘူး အဲ့တာကြောင့် တခြားနေရာတွေမှာ လဲ့
ယောင်ထက် ပိုသာအောင် ရုန်းကန်ပြီး အသိအမှတ်ပြုတာ ပိုခံရအောင်
ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူချည်းပဲ အားကျရလွန်းလို့ ရူး

တော့မတတ်ပဲ။

သူတွေတာက လဲယောင်သာ အညှာအတာမဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှုယောင်နဲ့ တွဲလိုက်မိပြီဆိုရင် အနည်းဆုံးတော့ လဲယောင်ရဲ့ လူထက်သာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှာမယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး ဖြစ်နိုင်ရဲ့ လားလို့ လဲယောင်ရဲ့ ယောက်ျားက စစ်တပ်မှာ ရာထူးမြင့်တဲ့အပြင် တရား လွန်လည်း ချောနေလိုက်တာများ

ကျန်းရှင်းထောင် အိတ်တွေကို သူမသားရဲ့လက်ထဲ အသည်းအသန် ထိုး ထည့်ပေးပြီး "လဲကျန်းယု ဒါတွေကိုမင်းရဲ့ အစ်ကိုကြီးကို မြန်မြန်ပေးလိုက်" သူမလည်း လဲယောင်အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ပြီး ကျန်တဲ့အိတ်တွေကို ဆိုဖာ ပေါ်တင်ကာ အပြုံးနဲ့ စကားစလာတယ် "စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ မစ္စတာရှု၊ လဲ ယောင်က ကျွန်မတို့မိသားစုထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ဆိုးတယ် အရင်က ဆိုရင် ဟွာရှားက ဆိုးဝါးတဲ့ရာသီဥတုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မဆီမှာ အမြဲ လာညည်းတတ်တယ်၊ သူ့အဲကိုသွားရင် နေသားတကျ မဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျွန်မ သူ့အတွက် လိုအပ်မယ့် အင်္ကျီတွေနဲ့ တခြားဟာတွေ ဝယ်လာပေးတယ်"

ရှုယောင်ပြန်ပြီး ပြလိုက်ပေမဲ့ စိတ်ထဲကမပါဘူး။ သူပြန်ပြောတာက "အဲ့ လို ထည့်စဉ်းစားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုတော့မလိုဘူး ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ အခုကစပြီး တားရော့ကြယ်ကို နှစ်လတစ်ခါ သုံးလ တစ်ခါ လာပေးမှာမို့လို့လေ၊ လဲလဲလိုတဲ့ ဘယ်အရာမဆို ကျွန်တော်နဲ့ အတူ လိုက်ပြီး ဝယ်ခိုင်းမှာ" ရှုယောင် လဲယောင်ဘက်ကို လက်ဆန့်ထုတ်ပြီး "ကလေး ဒီကိုလာပါဦး"

လဲယောင် : "..."

ရှုယောင်က တမင်ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ လုပ်တာမှန်း သိနေတာကြောင့် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလိုတောင် ခံစားရတယ်။ 'ရှက်ဖို့

ကောင်းလိုက်တာ' လဲယောင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ လျှောက်သွားကာ သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး ခဏမှာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်တစ်ဝက်လောက်က ရှုယောင်လက်မောင်းကြားထဲကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ရှုယောင်က လဲယောင်မျက်နှာကို ပွတ်သပ်ရင်း "ဒီနေ့အန်တီလည်း ဒီမှာရှိနေတော့ ကိုယ်မင်းကို ကတိပေးမယ်၊ မင်းကိုယ်နဲ့နေပြီ ဆိုတာနဲ့ တစ်ယောက်မှမင်းကို အနိုင်မကျင့်ရဲ စေရဘူး၊ ပြီးတော့ မပျော်မရွှင် ဖြစ်အောင်လည်း မလုပ်စေရဘူး ... နားလည်လား"

သူ့ရဲ့လေသံက အနည်းငယ် မောက်မာပြီး အထက်စီးဆန်တယ်။ ဒါက ခဏတာ ဟန်ဆောင်တာ ဆိုပေမဲ့ ဒီစိတ်လက်မာန်ပါရှိလှတဲ့ ဝံပုလွေကြီးရဲ့ လက်သည်းတွေက ထွက်ပေါ်လာတော့မယ် ဆိုတာကို မျက်နှာကြည့်ရုံနဲ့ တင် လဲယောင် သိနေတာကြောင့် ရှုယောင်ကို တောက်ပစွာ ပြုံးပြလိုက်တယ် "အမ်း"

ကျန်းရှင်းထောင်နဲ့ လဲကျန်းယုတို့ အမူအရာက ခုနကထက်တောင် ပိုတောင့်တင်းသွားတယ်။ 'ငါတို့ခုလေးတင် မြင်လိုက်ရတာ ဘာကြီးတွေလား'

သူတို့လာတုန်းက ဒီနေ့က လဲယောင်နေရမယ့် နောက်ဆုံးရက် ဖြစ်တာကြောင့် အရမ်းကို ပျော်ရွှင်လာခဲ့ကြတာ။ လဲယောင်အတွက် နှုတ်ဆက်လက်ဆောင်တောင် ဝယ်ခဲ့ပေးလိုက်သေးတယ်။ သူတို့ငွေတွေ အများကြီး ဖြုန်းခဲ့ရပေမဲ့ လဲယောင်တစ်ယောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီမှာ ဒုက္ခခံရတော့မှာကို တွေးမိပြီး ကျေနပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရလဒ်က ဒီလိုမျိုး ထွက်လာမယ်မှန်း ဘယ်သူထင်မိမှာလဲ။

လဲယောင်က ဗျောက်အိုးတစ်ခုလိုပဲ၊ ပေါက်ကွဲလွယ်တယ် ... ပွင့်လင်းပြီး သူ့စိတ်ထဲရှိတာ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှုယောင်ရှေ့မှာတော့ အရမ်းကို

နာခံတတ်နေတယ်။ ရှုယောင် ကျပြန်တော့လည်း မကြမ်းတမ်းတဲ့အပြင် လဲယောင်ကို အရမ်းချစ်နေပုံတောင် ပေါက်နေတယ်။

သူတို့တွေ ဒီနေ့မှ စတွေ့ကြတာလေ၊ ဟုတ်တယ်မှတ်လား ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ဟာသတွေ လာလုပ်နေတာလား။

အောက်ထပ်မှာ ညစာအတွက် ပြင်ဆင်လို့ ပြီးသွားတယ်။ လဲမိသားစုရဲ့ လာမယ်လို့ ပြောထားတဲ့ဦးလေးက ကိစ္စပေါ်လာတာကြောင့် မလာဖြစ်တော့ဘူး။ လဲဖေးရှန်က ထိပ်ဆုံးမှာထိုင်ပြီး လဲယောင်နဲ့ ရှုယောင်တစ်တွဲ၊ ကျန်းရှင်းထောင်နဲ့ လဲကျန်းယုတို့က တစ်တွဲ အသီးသီး ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ တကယ်ဆို စိုပြေတဲ့မိသားစု စားသောက်ပွဲလေး ဖြစ်ရမှာပေမဲ့ လေထုက အတော်လေး ထူးဆန်းနေတယ်။

လဲယောင် စားသောက်ချင်စိတ် မရှိပေမဲ့ ပါးစပ်အပြည့် အလုတ်ကြီးကြီး အနည်းငယ်တော့ စားလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ရှုယောင်ကို မေးလိုက်တယ် "ခင်ဗျားစားလို့ ပြီးပြီလား"

ရှုယောင်က "မင်းက ညစာစားပြီးတာနဲ့ သွားချင်တာလား"

လဲယောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး လဲဖေးရှန်ကို လှည့်ကြည့်ကာ "အဖေ၊ ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုးနည်းနည်း ပေးပါလား အဖေ့သားလို့ရော ခေါ်နိုင်သေးရဲ့လား ဘယ်လိုလုပ် လက်ဗလာ လွှတ်ရက်ရတာလဲ"

သူလူပါးဝတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့လျှောက်ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာကို မသိနိုင်ဘူးလေ။ အဲ့တာကြောင့် ပိုက်ဆံပိုရှိတော့ နည်းနည်းလုံခြုံတာပေါ့။

ဒါပေါ့ လဲဖေးရှန်ကလည်း လဲယောင်ကို လက်ဗလာနဲ့တော့ ဘယ်လွှတ်မလဲ။ ပြီးတော့လည်း ဒီမှာရှုယောင် ရှိနေသေးတာကြောင့် မျက်နှာမပျက်

အောင် ထိန်းဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် လဲယောင်ကိုချက်ချင်းပဲ တစ်သန်းလွှဲပေးလိုက်တယ်။

ဒီလောက်က သာမန်မိသားစုအတွက် အတော်လေးများတယ်။ ဒါပေမဲ့ လဲအိမ်တော် အတွက်ကတော့ ရေပုံးထဲက ရေစက်လောက်ပဲရှိတယ်။ သီးသန့်ယာဉ်ကောင်းကောင်း ဝယ်ဖို့တောင် မလောက်ငှဘူး။ ဘာမှ မရှိတာထက် စာရင်တော့ တော်ပါသေးတယ်။ လဲယောင်လည်း ယူပြီးတော့ ရှုယောင်နဲ့ အတူ အိမ်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။

သူကျန်းရှင်းထောင် ဝယ်လာသမျှ အကုန်ယူလာတယ် ... ဒီတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူရေမချိုးခင် သူ့ရဲ့ကံမကောင်းစေတဲ့ လက်ဖွဲ့ဆောင်တွေကို သူ့အခန်းရဲ့ နေရာအနှံ့မှာ ဖွက်ထားခဲ့တယ်။

လဲတျန်းယုက အရင်တည်းက သူ့အခန်းကို အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်နေတာ။ သူထွက်သွားတဲ့အခါ လဲတျန်းယု ပြောင်းလာမလား၊ မပြောင်းလာမလား သိချင်တယ်။ လဲတျန်းယု ပြောင်းလာတာနဲ့ ကျန်းရှင်းထောင်လည်း အဝင်အထွက်လုပ်မှာ အသေအချာပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်းတဲ့ကံတွေကို အဆောင်လက်ဖွဲ့က ပြောင်းလဲပေးလိမ့်မယ်။

"ဒါနဲ့ ဟိုက ကျွန်တော့်ယာဉ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ မောင်းလာလို့ ရမလား" လဲယောင် သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ် အကြီးစားတစ်ခု ရှိတာကို သတိရသွားတာကြောင့် ရှုယောင်ကို မေးလိုက်တယ်။

"ဒါပေါ့ အာကာသယာဉ်က အကြီးကြီးပဲကို၊ အဲ့တာကို ဟွာရှားကြယ်ဆီ ယူလာလိုက်ပေါ့" ရှုယောင်ပြောလိုက်တယ်။

"ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ယူလာလိုက်မယ်" အဲ့နောက်မှာ လဲယောင် တစ်ယောက် လဲဖေးရှန်ကိုတောင် မမေးတော့ဘဲ လေယာဉ်တွေထားတဲ့ နေရာကို တန်းသွားလိုက်တယ်။ လေယာဉ်ပျံကို သူထိန်းရင်း ရှုယောင်ကို

ပြောတယ် "ခင်ဗျားနေရာ ရောက်တဲ့ထိ သက်သက်ဆီ သွားရအောင်၊ ခင်ဗျားဖြည်းဖြည်းချင်းသွား ကျွန်တော်နောက်က လိုက်လာမယ်"

"ကောင်းပြီလေ" ရှုယောင် ဒီအခွင့်အရေးကို အသုံးပြုပြီး ယန်ကျဲပို့လိုက် တဲ့ video ကို ကြည့်ချင်တာကြောင့် မငြင်းလိုက်ဘူး။ သူလဲဖေးရှန်နဲ့ စကား ထပ်ပြောပြီး ပြန်လှည့်ကာ လဲတျန်းယုရဲ့ အတိုင်းအဆမဲ့ ခါးသီးနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ အောက်ကနေ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ရှုယောင် လေယာဉ်တွင်းမှာ ထိုင်ရင်း video ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

Videoထဲမှာ သူ့ရဲ့ဇနီးလေးက သူ့ခိုးတစ်ယောက်လိုမျိုး တံခါးကိုလော့ချ ပြီး ဗီဒီယိုထဲက cinnabarနဲ့ ဝိုင်ဖြူပုလင်းကိုယူပြီး ချက်ချင်းရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ လက်ထဲမှာ ခွက်သေးသေးလေး တစ် ခွက်ကိုင်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲကနေ ထွက်လာတယ်။ ပြတင်းပေါက် နားကိုလာ ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကလည်း လုပ်လိုက်သေးတယ်။ တစ်ယောက်မှ မရှိတာ သေချာသွားတဲ့အခါ ခွက်အသေးလေးကို လက်ဖက်ရည်ခုံပေါ် တင်လိုက် တယ်။ ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှု အပြည့်နဲ့ မျက်နှာမူပြီး သုံးကြိမ်ဦးချတယ်။

ဦးချပြီးနောက် လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြီး ဘယ်ဘက်ကိုသုံးကြိမ် ညာဘက်ကိုသုံးကြိမ် လှည့်လိုက်တယ်။ တစ်ချိန်လုံးလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဆိုနေတယ်။ ရွတ်ဆိုလို့ အပြီးမှာ သူ့လက်ချောင်းနဲ့ အပေါ်၊ ဘယ်၊ ညာ နဲ့ အောက်တွေကို ညွှန်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲ့လိုလုပ်အပြီး ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ခုံပေါ်က လေးထောင့်စက္ကူ အသေးလေးပေါ်မှာ တစ်ခုခု ရေးဆွဲနေတယ်။

သူဆွဲပြီးတော့ တံမျက်စည်း လှည်းတဲ့စက်ကို အသံနဲ့ထိန်းချုပ်ပြီး ခိုင်းလိုက်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လေးထောင့်စက္ကူ လေးတွေကို တစ်ခု

ချင်းစီကြိမ်ပုံ ခေါက်ပြီး အခန်းရဲ့နေရာ အနှံ့မှာ လိုက်ဖွက်တယ်။ ပြီးတော့ စက်ရုပ်က အမှိုက်ကို ရေချိုးခန်းထဲ ယူသွားပြီးတော့မှ ရေစချိုးတယ်။

လုပ်ဆောင်ချက် တစ်ခုလုံးမှာ အချိန်ပိုတယ်ကို မရှိဘူး။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အလုပ်များနေတဲ့ hamster ကောင်လေး ကျနေတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ရှုယောင်နည်းနည်းတော့ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်မိတယ်။

သူဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ။

ယန်ကျွဲက သူ့ရဲ့အလင်းလို လျင်မြန်ပြီး အသံတိတ်လွန်းတဲ့ သူလျှို့စက်ရုပ်နဲ့ videoကို ရိုက်ယူခဲ့တာဖြစ်ပြီး နေခင်းကတည်းက ကြည့်နေတာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိနေပြီဖြစ်ပေမဲ့ ဆွံ့အနေဆဲဖြစ်တယ်။ မတတ်သာတော့ မျက်နှာကို လက်နဲ့သပ်ပြီး "ဟိုးအရင်တုန်းက ပြောကြတာကတော့ အဲလိုအပြုအမူတွေကို 'နတ်ဘုရားအက'လို့ ခေါ်ကြတယ်တဲ့၊ လူတချို့က နတ်ဘုရားရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ရယ် သူတို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းရယ်ကို အသုံးပြုပြီး တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားနေကြတာတဲ့ ... သူက မဟုတ်မှလွဲရော ..."

"တကယ်လို့ စိတ်ဝိညာဉ် အစွမ်းတွေသာရှိရင် လူသားတွေလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅နှစ်လောက်တည်းက တားရောဂြိုဟ်က အတင်းအကျပ် ပြောင်းခံရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး ... ကောင်လေးက နည်းနည်း အယူသီးရုံပါ" ခဏနေတော့ "နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ကြည့်ရအောင်"

ယန်ကျွဲ : "ဘာလို့လဲ"

ရှုယောင် : "အဲဒီနတ်ဘုရားအကလေး ကြည့်ရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်"

ယန်ကျွဲ : "..."

စာရေးသူမှာ ပြောစရာတစ်ခုခု ရှိနေပါတယ်; လွဲယောင်: ရှယောင်
ခင်ဗျားမျက်နှာက အရမ်းဆွဲဆောင်မှု ရှိနေတယ် ခင်ဗျားမျက်နှာကို ရိုက်
မယ် ခင်ဗျားမျက်နှာကို ရိုက်မယ်
ရှယောင် : အင်း ... မင်းလေး ဒီနေရာကို ရိုက်လို့ရတယ်
လွဲယောင် : လူဆိုးကောင် Hump

အခန်း (၇)
ကမ္ဘာသို့အပြန်

ရှုယောင်ရဲ့ သဘောအရဆိုရင် အဲဒီ 'နတ်ဘုရားအက'ကို အနည်းဆုံး အခါနှစ်ဆယ် လောက်တောင် ကြည့်နိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနှစ်ခါ မြောက်ကြည့်ဖို့ လုပ်ချိန်မှာ သူ့ရဲ့ စကားပြောစက်ကနေ လွဲယောင်ရဲ့ video call ကို လက်ခံရလိုက်တယ်။

လွဲယောင်က မနက်တုန်းကရလာတဲ့ code ကိုသုံးပြီး ရှုယောင်ကို ဆက် လိုက်တာဖြစ်တယ်။

"ဘာကိစ္စရှိလို့တုန်း ဘေဘီ" ရှုယောင်ရဲ့ ခြေထောက်ရှည်ကြီးတွေက လက်ဖက်ရည် စားပွဲပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ တင်ထားပြီး ရိသဲ့သဲ့ပြီး ရင်း "ဘယ်လောက်မှ မရှိသေးဘူး ကိုယ့်ကို သတိရနေပြီလား"

"ဘယ်သူက ခင်ဗျားကို သတိရနေလို့လဲ" လွဲယောင်ပြန်ပြောစရာ စကား တောင် မရှိတော့ဘူး။ ဒီဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အတော်လေး အရေထူတာပဲလို့ လည်း ခံစားလိုက်ရတယ်။ "ကျွန်တော်မေးချင်လို့ ... ဟွာရှားကြယ်ကနေ ထွက်တဲ့အခါ အလျင်မလိုဘူးဆိုရင် အရင်ဆုံးကျွန်တော် တစ်ခုခုပြန်သွင်း ချင်လို့ ရမလား"

"တစ်ခုခု ပြန်သွင်းချင်တယ်"

"ကျွန်တော့်မိထွေး ကျွန်တော့်အတွက် ဝယ်ပေးသမျှအကုန် ပြန်သွင်းချင် လို့ ... အဲ့တာတွေ ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်ဟွာရှား

ကြယ်ဆီသွားတာ Fashion show သွားလျှောက်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး ... သူမ ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ အဝတ်အစားတွေက အဲမှာဘယ်လိုမှ မသင့်တော့ဘူး ဖြစ် နေတယ်"

ကျန်းရှင်းထောင်မှာ ဒီလိုပွေ့ကောက်တဲ့ နှလုံးသား ရှိလိမ့်မယ်လို့ သူမ ထင်ခဲ့ဘူး။ သူမဝယ်လာတာ တွေထဲက အများစုက နွေရာသီ ဝတ်တွေချည်း ပဲဖြစ်ပြီး ကောင်းကောင်းကန်းကန်းလေးတောင် သိပ်မပါဘူး။ အားလုံး လိုလိုက ကျောဗလာမဟုတ်ရင် မတရား တိုက်ပဲနေတာတွေချည်းပဲ။ အဲ တာတွေက အရမ်းကို ခေတ်ဆန်နေပြီး သာမန်အင်္ကျီတွေလို့တောင် ပြောလို့ မရအောင် နေရာတိုင်း အပေါက်အပြဲတွေနဲ့ အာရုံစိုက်ခံရနိုင်တဲ့ အင်္ကျီတွေ သာ ဖြစ်နေတယ်။

ရှုယောင်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်တည်းက လဲ့ယောင်တစ်ယောက် ဒီ ဟာတွေ အားလုံးကို ပြန်သွင်းပြီး ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့နောက်ပိုင်း တကယ်လိုအပ် တဲ့ အရာကိုဝယ်ဖို့ တွေးနေတာဖြစ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟွာရှားမှာဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား လုံလုံလောက်လောက် ယူလာပြီးနေပြီပဲ။

ရှုယောင်က တစ်နှစ်ပတ်လုံး စစ်တပ်အဝတ်အစားကိုပဲ ဝတ်နေတယ် ဆို ပေမဲ့ သူကအသွင်အပြင်ကို အလေးထားတာကြောင့် နာမည်ကြီး brand တွေအားလုံးကိုသိတယ်။ ရှုယောင် လဲ့ယောင်မိထွေး ဝယ်လာပေးတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို သေချာမကြည့်လိုက်သော်ငြား အဲ brand တွေက ဟွာ ရှားမှာ ဝတ်ဖို့ အဆင်မပြေနိုင်ဘူးဆိုတာသိတယ်။ အဲတာကြောင့် လဲ့ ယောင်နဲ့အတူ လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့တွေ ကျန်းရှင်းထောင်လာသွားတဲ့ ဈေးဝယ်စင်တာကို ပြန်လာပြီး အင်္ကျီတွေအားလုံး ပြန်သွင်းကာ ငွေသား 167,000ယွမ် ပြန်ရ လာခဲ့တယ်။ အလှကုန် ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရေမွှေးတွေကျတော့ အထူးပစ္စည်း

တွေ ဖြစ်တာကြောင့် ငွေပြန်မအမ်းဘူး။

ဒီ 167,000 ယွမ်ကိုသုံးပြီး လဲ့ယောင် စင်တာကနေ စုတ်တံဆယ်ချောင်းနဲ့ ဆန်စက္ကူတစ်ဒါဇင် ဝယ်လိုက်တယ်။ အဲမှာ အထူးရှေးစာရွက်တွေ မရှိဘူး။ အဲတာကြောင့် လက်ရေးလှ ကျင့်ဖို့အတွက် ဆန်စက္ကူပဲ ဝယ်ရတယ်။ ကြေး ခေါင်းလောင်းကျ ပြန်တော့လည်း စင်တာတွင်းမှာ ရှာမရဘူး ဒါကြောင့်အဲ တာအစား တခြားတန်ဆာပလာ လုပ်ဖို့အတွက် ကလေးတွေအတွက် လုပ် ထားတဲ့ လက်လုပ်ဂျောက်ဂျက်ကို ဝယ်ခဲ့လိုက်တယ်။

"... မင်းက ကိုယ်တို့ရဲ့ မမွေးသေးတဲ့ ကလေးအတွက် လက်ဆောင်ကို ကြိုပြီး ပြင်ဆင်နေတာလား" ရှုယောင် သူ့လက်မှာ ဂျောက်ဂျက်လေးကို ကိုင်ထားတယ်။ သူ့ရဲ့ ဒီဇိုင်းကာလာ အနေအထားနဲ့ဆိုရင် အဲတာလေးက သေးသေးကွေးကွေးနဲ့ ချစ်စရာခိုင်နီဆော အပြာရောင်လေး ဖြစ်သင့်တာ။ "အရမ်းကောင်းပြ နေပါလား"

"ဘယ်သူက ခင်ဗျားကလေးကို မွေးပေးမယ် ပြောနေလို့လဲ" လဲ့ယောင် ထိုဟာလေးကို လုယူလိုက်ပြီး "အဲတာတခြားမှာ သုံးဖို့အတွက်"

"ဒါက ဂျောက်ဂျက်လေးပဲလေ ... အဲတာကလေးတွေ ကစားတဲ့ နေရာက လွဲပြီး ဘယ်မှာသုံးလို့ ရလို့လဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်လို့ရတယ်" လဲ့ယောင်ကပဲ ဆက်ပြောတယ် "ဒါနဲ့ တားရော့ကနေ ဟွာရှားဆီကို အမြန်ချောပို့နဲ့ ပို့လိုရလား ဟွာရှားကြယ်မှာ ဝယ်လို့မရတာတွေ ရှိခဲ့ရင် online shopping ကနေ တားရော့ရဲ့ shopping website ကို သွားဝယ်လို့ ရနိုင်မလား"

"Online shopping ကတော့ သေချာပေါက် ရတာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ဟွာရှား မှာ မင်းဝယ်လို့မရမှာ ဘာရှိလို့လဲ" ရှုယောင် ပြုံးပြုံးလေး မေးလိုက်တယ် "Cinnabar"

လဲယောင် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေနေတော့တယ်။ ကြည့်ရတာ ရှုယောင်က သူ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိနေပုံရတယ်။ သူလည်း ဈေးဝယ်ခြင်းထဲကို တခြားလိုတာတွေ အမြန်ကောက်ထည့်ပြီး ရှင်းဖို့ လုပ်လိုက်တယ်။ သူ့အများကြီး ဝယ်ခဲ့တယ်လို့ ခံစားရပေမဲ့ ယွမ်တစ်ထောင်တောင် မကျော်လိုက်ဘူး။

ရှုယောင်လည်း ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘူး။ ခုနက လဲယောင်ရဲ့ အပြုအမူကို videoထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတာကြောင့် အဲလိုမျိုး ထပ်လုပ်ဖို့ကြောင့်လို့ပဲ ခန့်မှန်းလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ 'နတ်ဘုရားအက'က အယူသည်းမှုလို့ သူတွေးနေမိပေမဲ့ အဲတာက ဘာပြဿနာမှ မရှိတာကြောင့် လဲယောင်ကို ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။

သူတို့ mallထဲက ထွက်လာချိန်မှာ အတော်တောင်မှောင်နေပြီ ဖြစ်တာကြောင့် လဲယောင်သူ့ရဲ့ လေယာဉ်ဆီ ပြန်သွားပြီး ရှုယောင်နောက်ကနေ ရှင်းတုက သူနေတဲ့ နေရာကို လိုက်လာတယ်။

လဲယောင် လေယာဉ်ကို ပါကင်ထိုးပြီး ထွက်လာချိန်မှာ သူလေယာဉ်ရုံကြီး အတွင်းကို ရောက်နေတယ်လို့တောင် ခံစားလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ လေယာဉ်နဲ့ ရှုယောင်ဟာ အပါအဝင် ဟိုနားဒီနား သွားတာလေးရယ်၊ သူတို့ဘေးနားက အနက်ရောင် လေယာဉ် အသေးလေးရယ်တောင် ရှိနေသေးတယ်။ ခဲရောင်မှန် နံရံကြီးတွေ ကာရံထားတာကြောင့် ရိုးရှင်းပြီး အေးစက်စက်နိုင်တယ်။

"ကျွန်တော်တို့ ဒီည ဒီမှာနေမှာလား" လဲယောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

"မနေဘူး ... နောက်နာရီဝက်နေရင် ကိုယ်တို့ဟွာရှားကို ထွက်တော့မယ်" ရှုယောင် ပြောပြလိုက်တယ်။

"အရမ်းမမြန်ဘူးလား" အရင်တုန်းက လဲဖေးရှန်ပြောတာကို ရှုယောင်

မှတ်မိ နေသေးတယ်။ ရှုယောင်မှာ ကိုင်တွယ်ရမှာတွေ အရမ်းများတာကြောင့် အနည်းဆုံး တစ်ရက်လောက်တော့ နေရင်နေမယ်လို့ ပြောတယ်။

"မင်းလေးပဲ ဟွာရှားကို အရမ်းသွားချင် နေတာမှတ်လား" ရှုယောင် ရုံတွင်းကနေ လွဲယောင်ကို လမ်းပြပေးရင်း ပြောနေတယ်။ "မြန်မြန်သွားတော့ မကောင်းဘူးလား"

"ဟုတ်တာပေါ့" လွဲယောင် ထောက်ခံရင်း ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ အေးဆေး လျှောက်သွားတယ်။

"ဒါဆိုလည်း ဒီမှာထိုင်ပြီး ကိုယ့်ကိုစောင့်နေ၊ ခဏနေရင် ဆင်းလာခဲ့မယ်" ရှုယောင်ပြောပြီး သူ့ရဲ့တပည့်ကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ် "ရန်ကဲ့ ... သူ့ကို စောင့်ကြည့်ပေးနေ" ပြောပြီး အပေါ်တက်သွားတယ်။

ရန်ကဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အသံပြတ်ကြီးနဲ့ မေးလိုက်တယ်။ "တစ်ခုခု သောက်ချင်လား"

လွဲယောင် ခေါင်းယမ်းကာ "မသောက်တော့ဘူး၊ ကျေးဇူးပဲ"

လွဲယောင် ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ရင်း ရန်ကဲ့ရဲ့ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တယ်။

လူတွေက မသိတဲ့နေရာ တစ်ခုကို ရောက်ပြီဆိုရင် သူတို့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အလိုလို စူးစမ်းတတ်ကြတာပဲ ... ပြီးတော့ လွဲယောင်ကလည်း အဲ့အတိုင်းပဲပေါ့။ သူဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ရုံးက နေရာအတော်လေး ကျယ်တာကို သတိထားမိတယ်။ သူရပ်နေတဲ့ နေရာကနေ တစ်ရုံးလုံးကို ခြုံငုံပြီး မမြင်ရပေမဲ့ နေရာက သုံးရာဒါမှမဟုတ်ရင် လေးရာမီတာပတ်လည် ရှိလောက်တယ်။ သို့သော်လည်း ရှုယောင်က ဒီအိမ်မှာနေခဲ့ပြီး အနက်ရောင်၊ အဖြူရောင်နဲ့ မီးခိုးရောင် ဒီဇိုင်းတွေကြောင့် အနည်းငယ် အေးစက်စက်

ဖြစ်သလို ခံစားရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကို ခရီးတစ်ထောက် နားစရာအိမ် လိုပဲ သတ်မှတ်ထားတာကြောင့် အိမ်တစ်ခုမှ ရှိသင့်တဲ့ နွေးထွေးမှု တစ်စက်တောင် ရှိမနေဘူး။

လဲ့ယောင်ရဲ့ဆရာက သတ္တုအမျိုးအစားစုံနဲ့ အညိုရောင် မဟုတ်ရင် အနက်ရောင် ဖျော့ဖျော့သစ်သားနဲ့ လုပ်တဲ့ ပရိဘောဂတွေကို ကြိုက်တာကြောင့် အရမ်းနွေးထွေးတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ သူက အဲ့လိုအမျိုးအစား ပရိဘောဂတွေက တမူထူးခြားပြီး ခိုင်ခံ့တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ အတိတ်တုန်းက လဲ့ယောင် ဗုဒ္ဓဆိုင်မှာ ရှိနေရင် လေထုက အတော်လေးထူးခြားပြီး သူစိတ်ငြိမ်မှု ရစေတယ်။ အတိတ်ကို သတိရသွားတာကြောင့် လက်ရှိသူပုံကို ကြည့်မိရင် စိတ်ဓာတ်ကျနေသလိုပုံ ဖြစ်နေတယ်။

လဲ့ယောင် သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိနေတဲ့ ဆေးရေးပန်းချီကားကြီးကို မျက်စိကျသွားတယ်။ ပန်းချီကားကြီးက အနောက်နံရံ တစ်ခုလုံးနီးနီး နေရာယူထားပြီး ဆိုဖာကို မျက်နှာမူနေတယ်။ ဆိုဖာမှာထိုင်နေတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ကြည့်လို့ရအောင် ပန်းချီကားကို အဲ့မှာချိတ်ထားတာ ဖြစ်မယ်။

ပန်းချီက ညအချိန်အနက်ရောင် သစ်တောအုပ်နဲ့ ကုန်းမြေပုံကို ဆွဲထားတာဖြစ်တယ်။ အဲ့တာက မှုန်မှိုင်းမှိုင်းကြီးနဲ့ လဲ့ယောင် ကမ္ဘာသစ်ရောက်လာတုန်းက နီးလာခဲ့တဲ့ နေရာကိုတောင် ပြန်မှတ်မိသွားတယ်။

ရှုယောင်ဘာကြောင့်များ သူ့စရိုက်နဲ့ မလိုက်ဖက်တဲ့ ဒီလောက်ခမ်းနားတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ နေတာလဲ ဆိုတာကို လဲ့ယောင် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။

"ဒီပန်းချီက ..." သူ့ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း လွတ်ခနဲ ပြောမိတော့ မလို့ပဲ ရှိသေးတယ် ... ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ထိန်းလိုက်ရတယ်။

"ပန်းချီက ဘာဖြစ်လို့လဲ" လဲ့ယောင်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရန်ကဲ့ရှိနေပြီး သူက

လည်း အဆိုပါ ပန်းချီကားကို ကြည့်နေတာဖြစ်တယ်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ... Mr.ရှုရဲ့ မိဘတွေက ဟွာရှားကို ပြောင်းသွားတာ လား" လဲ့ယောင် ပြောပြီးတာနဲ့ ရန်ကဲ့အမူအရာက ပိုလို့တောင် ဆိုးသွား သေးတယ်။ သူ့အကြည့်တွေက ပိုနက်ရှိုင်းလာတာကြောင့် ထပ်ပြောလိုက် တယ် "ကျွန်တော်ဆိုလိုတာ ... ဒီမှာ အတော်လေး ရှင်းလင်းနေလို့လေ"

"ပုံမှန်ဆို ကျွန်တော်တို့ဒီမှာ မနေဘူး ... အဲ့တော့ ရှင်းနေမှာပေါ့" ရန်ကဲ့ စိတ်မရှည်ဟန် ပြောလိုက်တယ်။

လဲ့ယောင် မေးလိုက်တာကို ဒီလိုလေသံတဲ့ ပြန်ဖြေတာ ဘာများ ဖြစ်နိုင် သေးလို့လဲ သူ့ကိုယ်သူ အရူးမလုပ်ချင်တာကြောင့် စကားဆက်မပြောတော့ ဘူး။ သူ့ရဲ့ စကားပြောစက်ကိုယူပြီး ကျန်နေသေးတဲ့ ငွေအမောက်ကို စစ် စရာရှိတာစစ်ပြီး ဘာတွေဝယ်ဖို့ ကျန်သေးလဲ တွေးနေလိုက်တယ်။ အဲ့ တော့မှသာ မသက်မသာ ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားချက်က လျော့သွားတယ်။

သူဘယ်လောက်တောင် စောင့်လိုက်ရလဲ မသိတော့ဘူး။ ရုတ်တရက် ခြေ သံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။ လဲ့ယောင် လှေကားဘက်ကို ကြည့်လိုက် တော့ လူသုံးယောက် ဆင်းလာတာကို တွေ့နေရတယ်။ ယောက်ျားသုံး ယောက်၊ တစ်ယောက်က ရှေ့ကလျှောက်လာပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က နောက်ကပါလာတယ်။ ရှေ့ဆုံးကလူကြီးက ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိ နိုင်ပြီး အရမ်းလည်း အရပ်မရှည် အရမ်းလည်းမပိန်ဘူး။ သူက သက်သောင့်သက်သာရှိတဲ့ အနက်ရောင် ချည်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေတ်နောက်ကျတဲ့ အဝတ်သား ဖိနပ်တစ်စုံကို စီးထားတယ်။ အနောက်က နှစ်ယောက်ကျတော့ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်တွေပဲ ရှိလောက်ပြီး စစ်ဝတ်စုံ ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။

ရန်ကဲ့မျက်နှာကတော့ ခက်ထန်နေဆဲ။ သူတို့သုံးယောက် ဆင်းလာတာ

မြင်တော့ သူ့မျက်နှာက ပျော့ပြောင်းသွားပြီး ခေါင်းဆောင်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ "ဦးလေးမင်"

မင်ရှန်း မတ်တတ်ထရပ်လာတဲ့ လဲ့ယောင်ကိုမြင်တော့ မေးလိုက်တယ် "ဒါက ..."

ရန်ကဲ့တစ်လုံးတောင် ပြန်မပြောရသေးခင် အပေါ်ထပ်က ရှုယောင်အသံ ထွက်ပေါ်လာတယ် "ဦးလေးမင် သူကကျွန်တော့်ရဲ့ အသစ်စက်စက် ဇနီးလေး၊ လဲ့ယောင်လို့ခေါ်တယ် ... လဲ့လဲ့၊ ဦးလေးလီက ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်တော်ထိန်း ပြီးတော့ ကိုယ်ငယ်ငယ်လေးတည်းက ကိုယ့်ကို စောင့်ရှောက်လာပေးတာ"

မင်ရှန်း လဲ့ယောင်ကို အသာလေး စောင်းကြည့်လိုက်တော့ လဲ့ယောင်ကပဲ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ် ... "ဟဲလို ... ဦးလေးမင်"

မင်ရှန်း ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်ပြီးပြရင်း "ဟဲလို ... Madam"

လဲ့ယောင် "... Madam"

ချောင်းလေးဟန့်ပြီး လဲ့ယောင်ပြောလိုက်တယ် "ဦးလေးမင် ... ကျွန်တော့်ကို ရှောင်လဲ့လို့ပဲ ခေါ်လို့ရပါတယ်"

အဲ့တော့ ဦးလေးမင်လည်း ပြန်ဖြေတယ် "ကောင်းပါပြီ ... Mr.ရှောင်လဲ့"

ဦးလေးမင် ခေါ်လိုက်တဲ့ နာမည်ကြောင့် လဲ့ယောင်ရဲ့ နားရွက်အသေးလေး နှစ်ဖက်လုံး ရဲတွတ်သွားတာကို ရှုယောင်မြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့ဦးလေးမင်ကို ပြုံးရင်းမေးလိုက်တယ် "ပြင်ဆင်တာတွေ ဘယ်လိုလဲ ဦးလေးမင် အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား"

မင်ရှန်းက "အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ ... ဘယ်တော့ စထွက်မှာလဲ"

ရှုယောင် အချိန်ကိုကြည့်ပြီး "အခုပဲ" လဲ့ယောင်ရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို သူ့

လက်မှာ ဆွဲထားရင်း ပြောလိုက်တယ်။

အိတ်ထဲမှာ လဲယောင်ဝယ်လာတဲ့ စုတ်တံတွေနဲ့ ဆန်စက္ကူတွေအပြင် light brainနဲ့ ရတနာတွေလိုမျိုး တန်ဖိုးအနည်းငယ်ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ပါဝင်တယ်။ တကယ်တန်း ရတနာတွေ မူလကိုယ်ပိုင်ရှင် ဝယ်ထားတာဖြစ် တယ်။ တချို့လက်ဝတ် ရတနာတွေတော့ မယူခဲ့ပေမဲ့ ရွှေအစစ်နဲ့ တန်ဖိုးရှိ တဲ့ ကျောက်အသုံးအဆောင်တွေတော့ အကုန်ယူခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်နေနေ အဲ့တာတွေက ပေါပေါပဲပဲ မဟုတ်တာကြောင့် အဲ့တာတွေကို ကျန်းရှင်း ထောင်နဲ့ လွဲတျန်းယူတို့ သုံးလို့ရအောင် မထားခဲ့နိုင်ဘူး။

အခု အိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အရာတွေက လဲယောင်ရဲ့ အသက်တစ်ပိုင်းလောက် တန်နေတာကြောင့် ရှုယောင်ယူသွားတာ မြင်တာနဲ့ ချက်ချင်း သူ့နောက်က လိုက်တော့တယ်။

လဲယောင် သတိထားမိသလောက် ရှုယောင်အဝတ်အစားပဲ လဲလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့လက်ထပ်ပွဲ မှတ်ပုံတင်သွားတုန်းက ထိုလူက ပေါ့ပေါ့ပါး ပါး ဝတ်စုံကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အခုကျတော့ တားရော့လေတပ် ယူနီဖောင်း အပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ စစ်တပ်က ယူနီဖောင်း အရောင်တွေက ကမ္ဘာမှာတုန်းကလိုနဲ့ မတူဘူး။ စစ်တပ်က သံလွင်စိမ်း ရောင် ယူနီဖောင်း၊ ရေတပ်က အဖြူရောင်သန့်သန့်လေး ဖြစ်တယ်။ လေတပ်ကတော့ ရိုးရိုးအပြာရောင် မဟုတ်ဘဲ မိုးပြာရောင်ဖြစ်ပြီး ရာထူး မြင့်လာလေ အရောင်က ပိုရင့်လာလေဖြစ်တယ်။

ရှုယောင်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်တယ်။ သူက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆိုတဲ့အတိုင်း သူ့ ရဲ့ယူနီဖောင်းကလည်း ညကောင်းကင်လို နက်မှောင်နေပြီး အရမ်းနက်တာ ကြောင့် ခရမ်းပြာရောင်တောင် သန်းနေတယ်။ ဒီလူကြီး၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်စုံနဲ့ဆိုရင် ရှည်မျောမျောနဲ့ ထင်းရှူးပင်ကြီးကို ဖြောင့်တန်းနေပေမဲ့ သူ့

စစ်ယူနီဖောင်းရဲ့ ခါးနားမှာ ခါးပတ်ကို တင်းတင်းပတ်ထားတော့ သူ့ရဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ပခုံး၊ သိမ်သွားတဲ့ခါးနဲ့ ခြေထောက်ရှည်ကြီးတွေကို ပိုထင်ရှားသွားစေတယ်။ ကြည့်လို့ အရမ်းကောင်းတာကြောင့် လဲယောင်အကြည့်တောင် မလွှဲနိုင် ဖြစ်နေရတယ်။

သူတို့အကုန်လုံး ယောက်ျားလေးတွေပါ ... ဒါပေမဲ့ ကွာခြားချက်က ကြီးလွန်းတယ်။ လဲယောင် အနည်းငယ် မနာလို ဖြစ်နေမိတယ်။

သူလေယာဉ်ပေါ် ရောက်တာတောင် နည်းနည်း စိတ်ခုနေတုန်းဖြစ်တယ်။ သူထိုအပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးပြီးချင်း အလိုအလျောက် လုပ်ထားတဲ့ ခါးပတ်က သူ့ဘာသာ လာပတ်ပေးတယ်။ စစ်လေယာဉ်ကြီးက သူ့ကိုရှုယောင်၊ ဦးလေးမင်၊ ရန်ကဲ့နဲ့ ရန်လိုပုံနဲ့နောက်မှာ ခပ်ကုတ်ကုတ်နေတဲ့ တခြားအစောင့် နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ညကောင်းကင်ယံဆီ သယ်ဆောင်သွားတော့တယ်။ လေယာဉ်က တဖြည်းဖြည်း မြန်လာပြီး ငါးစက္ကန့်အတွင်းမှာ အရင်လဲယောင်ရော လက်ရှိလဲယောင်ပါ တစ်ခါမှမကြုံဖူးတဲ့ အမြန်နှုန်းနဲ့ ကြယ်မြစ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းတော့တယ်။

သူ့ကိုယ်ပိုင် လေယာဉ်လေးကျတော့ အဲ့နှုန်းနဲ့ မသွားနိုင်တာကြောင့် အပိုပစ္စည်းသယ်တဲ့ နေရာကနေပဲ သယ်လာရတယ်။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဟွာရှားကို ပျံသန်းမယ့် အရှိန်ပိုမြန်တဲ့ အာကာသယာဉ်ဖြစ်တဲ့ Flying Wolf Seven ဆီ ဆိုက်ကပ်သွားတယ်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် လဲယောင်နဲ့ရှုယောင် ဘေးချင်းကပ်ခန်း နေရပေမဲ့ ရှုယောင်သူ့ကို အီစီကလီ လာလုပ်ချိန်ပဲ သူတို့တွေတာဖြစ်တယ်။ ကံကောင်းတာက ရှုယောင်သူ့ကို အမှတ်အသား မပေးသေးတာကြောင့် လဲယောင် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရနေတာဖြစ်တယ်။

သုံးရင်နေတော့ သူ့ရဲ့ တကယ့်အိမ်ဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာကို မြင်တွေ့ရတယ်။ မူလ

အပြာရောင်ရှိတဲ့ ဂြိုဟ်ကြီးက မီးခိုးရောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။

ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာမှုကြောင့် ရေခဲတောင်တွေ အရည်ပျော်ပြီး ပင်လယ်ရေတွေ အလွန်မြင့်တက် လာခဲ့တာကြောင့် သူမှတ်မိသလောက်ဆိုရင် မြေနေရာတွေက အတော်များများက ပြာလဲ့ပြီး အစိမ်းရောင်က နည်းနေခဲ့ကာ မြေပြင်နေရာ ကျယ်တွေက ရေလွှမ်းမိုးခံရပြီး ကောင်းကင်ဝါကြီးသာ ရှိနေတော့တယ်။

တခြားသူတွေအတွက် ကမ္ဘာကြီး ပျက်ဆီးတာက နှစ်ရာပေါင်းများစွာက အဆိပ်အတောက်တွေကြောင့် လွဲယောင်အတွက်ကတော့ နာရီပိုင်းလောက်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားသလို ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တာကြောင့် သူဝမ်းနည်း မိလာတယ်။ မျက်ရည်စို့လာပြီး ရုတ်တရက် အိမ်ကိုလွှမ်းကာ သူ့ဆရာနဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက် အကြောင်းတွေးရင်း အတွေးထဲ မြောသွားတယ်။ သူ့နားမှာရှိနေတဲ့ ရှုယောင်က လွဲယောင်ကို တစ်ခုခုပြောဖို့ လုပ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးရဲ့ နီရဲပြီး မျက်ရည်စို့နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့် သူ့အတွေးထဲ တခြားခန့်မှန်းချက်တွေ ရောက်လာတယ်။

ဒီကလေး ... သူဒီမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာချင်တာလို့ပြောတယ် ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောမသွားဘူး၊ Hmm ... သူ့အဆက်ဟောင်း မဟုတ်ရင်တော့ ပိုကောင်းမယ် ...

စာရေးသူမှာ ပြောစရာ ရှိနေပါတယ်:

ရှုယောင်: ရိုးရိုးသားသားနေ ဦးထုတ်စိမ်း လာမလုပ်နဲ့

လွဲယောင်: Argh

အခန်း (၈)

Toothless Rattle

"မင်းဘာတွေ ကြည့်နေတာလဲ" လွဲယောင် သူ့မျက်ရည်ကို ထိန်းဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ နီရဲနေပြီး မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေပြီ။ အစကတော့ သူ့မျက်နှာလေးဘာလေး သစ်မလို့ပါဘဲ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူသိမလဲ သူနောက်လှည့် လိုက်ချိန်မှာ ရှုယောင်ရဲ့ သံသယ မျက်လုံးတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး" ရှုယောင် လက်ကိုနံရံမှာ ထောက်လိုက်ပြီး လွဲယောင်ကို ကြားညှပ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ "ကိုယ်သွားရတော့မှာ အာကာသယာဉ်က နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်းမှာ ဆင်းတော့မှာ ... ကိုယ်တို့က ကိုယ့်အိမ်ကို အရင်ပြန်ကြမယ်"

"အိုး ... ဒါဆိုရင်လည်း ဖယ်တော့လေ" လွဲယောင် ရှုယောင်ရဲ့လက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူပျံနိုင်ရင်တောင် ဒီကြားထဲက လွတ်အောင်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

"အဲ့မှာ ပူတယ်နော်၊ မင်းလေး သေချာပြင်ဆင်ဖို့ လိုတယ်" ရှုယောင် ပြောသပြောနေပေမဲ့ ခုထိ တုပ်တုပ်မလှုပ်သေး။

"ပူတယ် အပူချိန်ဘယ်လောက်တောင် ရှိတာလဲ" လွဲယောင် နောက်ထပ် ဆုတ်ရင် နံရံထဲတောင် ဝင်တော့မယ်။ ရှုယောင်ရဲ့ ရှုထုတ်လိုက်တဲ့လေက အပြင်က ရာသီဥတုထက်တောင် ပိုပူသေးတယ်။

"ဒီနေ့အပြင်ဘက်က ရာသီဥတုက ..." ရှုယောင် သူ့ရဲ့ စကားပြောစက်ကို ကြည့်ရင်း "40°C ရှိတယ်၊ ဒါတောင် နွေဦးပဲရှိသေးတယ် ... နွေဆိုရင် အမြင့်ဆုံး အပူချိန်က 60နား ကပ်နေတာ" လဲ့ယောင်ရဲ့ မျက်နှာလေး နီလာ တာတွေ့တော့ နည်းနည်းအံ့ဩ သွားရတယ်။ ပြီးမှ ပြုံးရင်းမေးလိုက်တယ် "ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်နဲ့လိုက်လာရလို့ နောင်တရနေပြီလား"

"မဟုတ်ဘူး" 'ငါတင်းနေတာ'

အခု တားရောဂါဂြိုဟ်က အင်တာနက်မှာ လူသားတွေ ပြောင်းရွှေ့သွားရတဲ့ မှတ်တမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ကုန်းမြေရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေတွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့ video တွေလည်း အများကြီးပါတယ်။ video တွေထဲမှာ ကမ္ဘာကြီး အပူချိန် မြင့်မားလာတုန်းကတွေ၊ ရေခဲတောင်တွေ အရည်ပျော်ကျ လာ တုန်းကတွေလည်း ပါတယ်။ ထပ်ပေါင်းပြောရရင် ကြီးမားတဲ့ မြေငလျင် တွေကလည်း မကြာခဏ လှုပ်တာကြောင့် လူတွေကသူတို့ရဲ့ ကုန်းမြေပေါ် မှာဆက်လက် နေထိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ရှင်သန်ဖို့ ခက်ခဲ မယ်ဆိုတာ သိပေမဲ့ ဒီလိုမျိုး တရားလွန်ကြီး အပူချိန်တွေ ပြောင်းလဲနေမယ် လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။

'တခြားလူတွေဆီက ကြားထားတဲ့ သတင်းတွေက ကိုယ်တိုင် ကြုံရတာ တွေနဲ့လည်း တူမနေပါလား'

ရှုယောင်လည်း လဲ့ယောင်တစ်ယောက် ဟွာရှားမှာ ဆက်နေချင်သေး လား၊ မနေချင်ဘူးလား ဆိုတာကို သိချင်တယ်။ လဲ့ယောင်က နူးနူးညံ့ညံ့ omega ငယ်လေးတစ်ယောက်။ လဲ့ယောင်ရဲ့ မိသားစုက သူ့ကိုဘယ်လို စောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာ မသိပေမဲ့ တားရောဂါဂြိုဟ်မှာ တုန်းကတော့ ဒီ ကောင်လေး ဘယ်တုန်းကမှ ပစ္စည်းပြတ်လပ် တာတွေကို မကြုံခဲ့ဖူးဘူး။ သူစုံစမ်း ထားချက်အရ လဲ့ယောင်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေမှာ တစ်စုံမှ ပေါပေါ

ပဲပဲ မပါတဲ့အပြင် သူလည်ပတ်တဲ့ နေရာတွေကလည်း အဆင်အတန်း မြင့်မြင့်တွေချည်းပဲ။ ဒီလိုလူက ဒီလောက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုမှ ခက်ခက်ခဲခဲ နေထိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ရှုယောင်သူ့အပေါ် သံသယဝင်နေ သေးတာကို လွဲယောင် တွေ့လိုက်တယ်။ မူလပိုင်ရှင် အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ သံသယဝင်စရာ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ထိုသူ့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း "ဘယ်သူက နောင်တရနေလို့လဲ" လို့ ပြန်ပြောပေးလိုက်တယ်။

ရှုယောင်က ကောင်လေးရဲ့ အကြွေတင်း မျက်လုံးလေးတွေကိုကြည့်ရင်း လွဲယောင်နား လုံးဝနီးနီး ကပ်သွားတဲ့ထိ ရှေ့တိုးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အပြုံးလေးနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ် "ဒါမှ ကိုယ်မိထားတဲ့ ယုန်ပေါက်လေးကွ... ကောင်းတယ်"

လွဲယောင် အဲ့လိုပြောတာလည်း ကြားရော ရူးရူးရဲ့ရဲ့နဲ့ ထိုဝံ့ပုလွေ မျက်လုံးနဲ့ လူကြီးဆီကနေ အကြည့်လွှဲလိုက်တယ်။

Flying Wolf Seven က ဟွာရှားဂြိုဟ်နဲ့ နီးကပ်လာချိန်မှာ အရှိန်လျော့သွားတယ်။ သို့သော်လည်း ရှုယောင်ကြီးက ခုချိန်ထိလွဲယောင်ကို မဖယ်ပေးသေးဘူး။ ကောင်လေးခမျာ နားရွက်တွေနဲ့ မျက်နှာနီလာတာက မှည့်ဝင်းနေတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးအလား။ စိတ်ကျေနပ်စွာနဲ့ ရှုယောင်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး အခန်းထဲကဦးဆောင် ထွက်လာပြီး သူ့အိမ်ဆီ ယူသွားမယ့် ယာဉ်ဆီသွားလိုက်တယ်။

ဦးလေးမင်က ယာဉ်ဘေးနားမှာ စောင့်နေတယ်။ ယန်ကျွဲကတော့ လွဲယောင်လည်းသူ့ကို အနီးတစ်ဝိုက်မှာ မတွေ့မိဘူး။

သုံးယောက်သား ယာဉ်ပေါ်တက်ပြီးနောက် ရှုယောင်ကပျံသန်းဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ မိနစ် ၂၀လောက်ကြာတော့ သူတို့ရဲ့ ဦးတည်ရာကို

ရောက်လာခဲ့တယ်။

ဟွာရှားဂြိုဟ်က Flying Wolf တပ်ခွဲက တောင်ကြီးတစ်ခုနဲ့ တောင်ကုန်းလေး ကြားမှာရှိတယ်။ အဓိက လေ့ကျင့်ရေးကွင်းနဲ့ စစ်ဌာနချုပ်က တောင်ခြေမှာရှိပြီး လူနေရပ်ကွက် တွေကလည်း တောင်ခြေမှာရှိတယ်။ အဲမှာမှ လူနေအိမ်တွေ၊ ဈေးဝယ်စင်တာတစ်ခု ဆေးရုံတစ်ခုရှိတယ်။ ပရိဘောဂ အစုံအလင်နဲ့ မြို့သေးလေး တစ်မြို့လိုတောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိနေတယ်။

သို့ပေမဲ့ အိမ်တွေက ရှုယောင်အိမ်အပါအဝင် အားလုံးက တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ရင် အလွယ်တကူ ပြောင်းရွှေ့နိုင်တဲ့ ယာယီအိမ်လေးတွေချည်းသာ ဖြစ်တယ်။

ရှုယောင်အိမ်မှာက အခန်းနှစ်ခန်း၊ ဟောခန်းနှစ်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်တစ်ခုနဲ့ ရေချိုးခန်း တစ်ခန်းပါတယ်။ တခြားအိမ်တွေလိုပဲ အစိမ်းရောင် ပျောက်ကြားကွက်တွေနဲ့ တောအုပ်နဲ့ ရောနေတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာဆိုရင် ဧကအနည်းငယ်ကျယ်တဲ့ ခြံဝင်းလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ အခုချိန်မှာ အိမ်နီးချင်းတွေ အားလုံးက လေ့ကျင့်ကွင်း ရောက်နေတာဖြစ်လို့ ဒီမှာတစ်ယောက်မှ မရှိနေဘူး။

လွဲယောင်မေးလိုက်တယ် "ကျွန်တော်တို့အခု ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတာလဲ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးရာကျော် ကပ်ဘေးတွေ မဆိုက်ခင်တုန်းက ဒီနေရာကို ဘာလို့ခေါ်တာလဲ"

ရှုယောင်က "အယ်လ်မက်တီလေ၊ ကာဇက်စတန် နိုင်ငံကပဲ"

လွဲယောင်က ဒီဟာက တရုတ်နိုင်ငံနဲ့ နီးမယ်လို့ ကောက်ချက်ချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်နိုင်ငံက ဘယ်လောက်ပဲ နီးကပ်နေပါစေ ... ကျီဖန်းယုကို ဆင့်ခေါ်နိုင်ပါ့မလား သူလက်နဲ့ ယပ်ခပ်နေရင်း ရှုယောင်သူရဲ

လက်ဆွဲအိတ်ကို အခန်းအကြီးဆုံးထဲ သယ်သွားတာကို ကြည့်နေတယ်။ သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ အဆုံး ရှုယောင်လက်စကိုဆွဲပြီး မေးလိုက် တယ် "ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ အိပ်ရမှာလား"

ရှုယောင် တံခါးဘောင်ကိုမှီပြီး မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်တယ် "ဘယ်နေ ချင်သေးလို့လဲ ကိုယ့်ဇနီးလေးက ကိုယ်နဲ့ မအိပ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်တို့က ဒီ တိုင်းတမင် လက်ထပ်ပြပြီး ကွဲကြတော့မလို့လား"

လဲ့ယောင် "..."

ဦးလေးမင်ကလည်း အထုတ်ဖြည့်တာ ကူဖို့လာရင်း လဲ့ယောင်ကိုပြော တယ် "Mr.ရှောင်လဲ့၊ တစ်ခါတစ်လေ ဗိုလ်ကြီးဆီကို ဧည့်သည်လာတာတွေ ရှိတယ်၊ တကယ်လို့ ခွဲအိပ်တာကို မြင်သွားရင် မင်းအတွက် မကောင်းနိုင်ပါ ဘူး"

လဲ့ယောင်လည်း အဲ့တာကို မပြောလည်းပဲ နားလည်တယ်။ ဒါကရှုယောင် ရဲ့ပိုင်နက်ဖြစ်ပြီး လဲ့ယောင်က ဒီမှာနာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားနေတယ်။ သူဒီ ကို ရောက်လာပြီး လုပ်ချင်တာ လုပ်နေလို့ လူတွေ လက်မခံနိုင်မှာစိုးတယ်။ နောက်တစ်မျိုး ပြောရရင် လူတွေကို သူနဲ့ရှုယောင်မှာ ဒီလိုဆက်ဆံရေး ရှိ ပါတယ်လို့ သိထားရင် သူတို့တွေသူ့ကို မြန်မြန်လက်ခံ လာလိမ့်မယ်။

လဲ့ယောင်လည်း ရှုယောင်ရဲ့ အင်္ကျီလက်စကို လွှတ်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲ သွားပြီး ခရီးဆောင်အိတ်ကို အဝတ်ဖိရုံရှေ့မှာ ရှုယောင်ချပေးလိုက်တယ်။ "မင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အင်္ကျီတွေကို ဒီမှာထား၊ တစ်ဝက်ကိုရှင်းပြီး မင်းသုံး လို့ရတယ် ... ကိုယ်အရင် လုပ်စရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ် ... လျှောက်ပြေး မနေနဲ့လို့ အကြံပေးချင်တယ်၊ တောင်းဆိုစရာ တစ်ခုခုရှိရင် ဦးလေးမင်ကို ပြော"

ဦးလေးမင် ရှုယောင်ကို အံ့အားသင့်နေပုံနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ လဲ့ယောင်

က ဦးလေးမင်ကို ကျောပေးထားတာကြောင့် အမှုအရာကို မတွေ့လိုက်ဘူး။
လဲ့ယောင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ပြောလိုက်တယ် "ကောင်းပြီလေ"

ဦးလေးမင်ကို ရှုယောင် အကြည့်တစ်ချက်ပေးပြီး ထွက်သွားတယ်။ လဲ့
ယောင် အခန်းပြင်ဆင်ထားပုံတွေ လိုက်ကြည့်တော့ ဘယ်သူရှင်းပေးထား
မှန်း မသိပေမဲ့ အခန်းလေးက သန့်ရှင်းနေတယ်။ အခန်းထဲမှာလည်း
သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့စက်တွေ မတွေ့မိပါဘူး။

လဲ့ယောင်အခန်းကို စပ်စုနေတုန်း ဦးလေးမင်ကြား ဖြတ်ပြောလာတယ်
"Mr.ရှောင်လဲ့ အရင်ဆုံး ပါလာတာတွေကို ဖြည့်လိုက်ပါလား၊ ဦးလေးက
မင်းအပြင်သွားရင် ဝတ်လို့ရမယ့် အကောင်းဆုံး နေရောင်ကာကွယ်တဲ့
ဝတ်စုံရှာပေးမယ် ... ဒီမှာရှိတဲ့ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်က အရမ်းပြင်းတော့
ကာကွယ်မှုမရှိရင် အသားအရေ အလွယ်တကူ လောင်သွားလိမ့်မယ်"

"ကျေးဇူးပါ ဦးလေးမင်၊ အလုပ်ရှုပ်စေမိလို့ တောင်းပန်ပါတယ်" လဲ့
ယောင်ပြောလိုက်တယ်။

ဦးလေးမင်က ပြုံးရင်း "မလိုပါဘူး၊ Mr.ရှောင်လဲ့ရာ ... ဒါတွေအားလုံးက
ဦးလေးလုပ်ရမှာပါ"

လဲ့ယောင် 'Mr.ရှောင်လဲ့'ဆိုတဲ့ အခေါ်ကို သိသိသာသာ အသားမကျခွဲပေမဲ့
တကယ်တော့ သူတွေ့မိ သလောက်လည်း မဆိုးလှပါဘူး။ အပြင်ဘက်က
အပူချိန်က တကယ်ကြီး မြင့်နေပေမဲ့ အခန်းတွင်းမှာတော့ အတော်လေး
အေးစိမ့်စိမ့်ရှိတယ်။ အခုတစ်လျှောက်လုံး အရဆိုရင် ဦးလေးမင်က သူ့ကို
တစ်ချိန်လုံး အီစီကလီ လုပ်နေခဲ့ပေမဲ့ တခြားဘာဆိုဘာမှ မလုပ်တဲ့ ရှု
ယောင်လိုပဲ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလို အဆင်ပြေတဲ့ လူကောင်း တစ်ယောက်
ပါပဲ။

အတော်လေး စိတ်သက်သာရာ ရသွားတာကြောင့် အဝတ်ဖီရိုထဲ

အဝတ်အစားတွေ အရင်ထည့်ရမယ်ဆိုပြီး လဲယောင်တွေလိုက်တယ်။
အဝတ်ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာပဲ ရုတ်တရက်ကြီး ...

‘ဒင် ... ဘန်း’

"ဝိုး"

ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ပြုတ်ကျလာပြီး သူ့ပေါ်ကိုတောင် မြုပ်လုနီးပါး ဖြစ်သွားတယ်။ ပြုတ်ကျလာတာတွေက ကုတ်အင်္ကျီတွေ၊ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတွေ၊ ခြေအိတ်တွေ၊ ဦးထုပ်တွေ၊ ခါးပတ်တွေ စသဖြင့် ...။ ရှု ယောင်ပြောသွားတဲ့ ကိုယ်သုံးမယ့် ပစ္စည်းတွေထည့်ဖို့ တဝက်ကို ‘ရှင်း’ လိုက်ဆိုတာ အံ့ဩစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ အချိန်အကြာကြီး မရှင်းထားရ သေးတဲ့ ဟာတွေကို သေချာလေး နေရာပြန်ချဖို့တော့ လိုနေပြီ။

‘ဒီလူကြီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုသန့်ရှင်းရမယ်ပဲ သိပြီးတော့ တခြား ဟာတွေကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူးပဲ အား။

ပြောစရာ မလိုလောက်အောင်ကို ဒီအခန်းက ရှုယောင်ရှင်းတာ လုံးဝမ ဖြစ်နိုင်ဘူး။

လဲယောင် မွစာကြဲနေတဲ့ အဝတ်တွေကိုကြည့်ပြီး အထင်သေးစွာ ရယ်မောလိုက်တယ်။ ‘ရှုယောင်၊ ဒီမကောင်းတဲ့ကောင်’

လူတွေက နိမ့်ကျနေတုန်းမှာ ခေါင်းငုံ့ခံနေရမယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ရှိ သမျှ ပစ္စည်းတွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ပြီး လဲယောင် အဝတ်တွေ စခေါက်လိုက်တယ်။

ကံကောင်းချင်တော့ သူ့အရင်က ဗုဒ္ဓဆိုင်မှာ သူ့ဆရာနဲ့ နေခဲ့တယ်။ ဆရာ က အိမ်အလုပ်ကိုလုပ်တာ မတော်တာကြောင့် သူ့အတွက်ဆို လဲယောင်ပဲ လုပ်ပေးရတာ။ အဝတ်ခေါက်တာ အပါအဝင် တခြားအိမ်မှု ကိစ္စတွေလည်း

သူကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်တယ်။ မဟုတ်ရင် အခုချိန်မှာ သူမျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေရလောက်ပြီ။

အဝတ်ပုံအထူကြီးကို ကြည့်ပြီး ရာသီအလိုက် အဝတ်အစားတွေကို လဲ ယောင် တွေသွားတယ်။ အဲ့တာတွေက တစ်ရာသီပြီး တစ်ရာသီ ပြောင်းပေး ရမှာ ဆိုပေမဲ့ ဗီရိုထဲမှာဒီတိုင်း ပစ်စလက်ခတ် ထားထားတယ်။ ဒါတွေကို ဝတ်လားမဝတ်လား မသေချာတာကြောင့် သေချာထုတ်ပိုးပြီး ဘေးနားမှာ ထားလိုက်တယ်။ ပြီးသွားတာနဲ့ သူ့ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းတွေကို တတ်နိုင်သမျှ နေရာနည်းနည်းလေး ယူပြီးထည့်ရတယ် ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှုယောင် ရဲ့ ပစ္စည်းတွေက အများကြီး ရှိနေတာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ အပေါ်ဆုံး အဆင့် ကိုလည်း မမီတာကြောင့် ရှုယောင်ရဲ့ အဝတ်အထူကြီးတွေ ပြန်ထည့်တဲ့ အခါ ထိုင်ခုံပေါ်တက်ပြီး နည်းနည်းပိုအားစိုက် နေရတယ်။

ဦးလေးမင်ကလည်း သူ့အတွက် နေရောင်ကာ ဝတ်စုံပဲ သွားယူနေတာ လား တခြားကိုပဲ ချော်တောငဲ့ပြီး ထွက်သွားတာလားတောင် မသိဘူး။ ဒီ လောက် အချိန်အကြာကြီးတောင်မှ ပြန်မလာသေးဘူး။ လဲယောင် အထုတ် ဖြည်တာတွေ နေရာပြန်ချတာတွေလုပ်ပြီး ရေနည်းနည်း ဆာလာတာ ကြောင့် ရေခဲသေတ္တာဆီသွားပြီး ရေတစ်ဘူး ယူလိုက်တယ်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သူ့မှာဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး။ အဲ့တာနဲ့ပဲ သူဒိုင်နိုဆော အသေးစား လက်လုပ်ခလောက်လေး ကြိုးစားလုပ်ကြည့်လိုက်တယ်။ [T/N: ဒီနားကို နားမလည်သေးပါ]

အရင်က ဗုဒ္ဓဆိုင်မှာ နေတုန်းက လာတဲ့ဧည့်သည်တွေအတွက် ရှုံအိတ် လေးတွေ ထိုးပေးဖူးတယ်။ ရှုံအိတ်က သေးသေးလေးတွေ ဆိုပေမဲ့ အခု နည်းနည်း ပိုထိုးပေးရုံဆိုတော့ ပြဿနာမရှိဘူး။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ကြိုဖြတ်ပေးထားတာဖြစ်လို့ ချုပ်ရတာ ပိုလွယ်တယ်။

အဲ့တာကြောင့် ရှုယောင်အိမ်ပြန်လာချိန်မှာ သူ့ဇနီးသေးသေးလေးက ဆို
ထားပေါ်မှာ တိတ်တိတ်လေး တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်တစားလုပ်နေတာ တွေ့
လိုက်ရတယ်။ ဒိုင်နိုဆောရဲ့ ခေါင်းပိုင်းကို ချုပ်ပြီးသွားလို့ ဝှမ်းတွေတောင် စို့
ပေးထားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒိုင်နိုဆောရဲ့ ပါးစပ်မှာ သွားတစ်ချောင်း မရှိ
တာကြောင့် ကြောက်စရာလုံးဝ ကောင်းမနေဘူး။

လဲ့ယောင် တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေတာ ခံစားမိသွားတာကြောင့် လှည့်
ကြည့်လိုက်တယ် "ခင်ဗျားပြန်လာပြီလား"

ရှုယောင် ဒိုင်နိုဆောကို မေးငေါ့ပြပြီး "ဘာလို့ သူ့မှာသွားတစ်ချောင်း မရှိ
ရတာလဲ"

လဲ့ယောင် နည်းနည်းရှက်သွားပြီး ပြန်ပြောလာတယ် "ကျွန်တော် နေရာ
မှာ ချုပ်လိုက်မိလို့ သွားတစ်ချောင်း လိုသွားတာ"

အစက သွားတွေက အစီအရီလေးရှိတယ်၊ အပေါ်နဲ့အောက်က သွားတွေ
က အတွဲလိုက်ရှိပေမဲ့ သူ့မှာရေ မိတာကြောင့် ရလဒ်အနေနဲ့ မှားချုပ်မိသွား
တာပဲ။ တကယ်လို့ ဒီလိုအမှားလုပ်ပြီးလို့ မူလသွားတွေကို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု
သေချာလိုက်စီရင် အောက်မေးရိုးက အပေါ်မေးရိုးထက် ပိုရှည်နေလိမ့်
မယ်။ အဲ့တာကြောင့် သွားတစ်ချောင်း ပျောက်နေတာက ပိုတောင် ကောင်း
သေးတယ်။

ရှုယောင် ဘာအသံမှ ထပ်မပြုတော့ဘဲ ရေချိုးဖို့အတွက် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်
သွားတယ်။ သူ့အိမ်က ထွက်သွားတုန်းက တည်ငြိမ်ပြီး ဩဇာအပြည့်ရှိ
တယ်။ ဒါပေမဲ့အခုတော့ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းချင်းဆီတိုင်းက လေးလံနေပုံ
ပေါ်နေတယ်။

လဲ့ယောင်သေချာလေး ကြည့်လိုက်တော့ နာကြည်းချက် အငွေ့အသက်
တွေ ရစ်ဝဲနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့မှာအံ့ဩတကြီးတောင် ဖြစ်သွား

ရတယ်။

‘ရှုယောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

စာရေးသူမှာ ပြောစရာရှိနေပါတယ် ...

လွဲယောင် : ငါ့ရဲ့ သွားလေးတွေကိုကြည့် Megatron [T/N : Transformer
ကားထဲက လူဆိုးပါ]

ရှုယောင် : ...

အခန်း (၉)
ခြောက်သိန်းခွဲ

လူသားတွေကိုယ်မှာ နာကြည်းချက်တွေ ဖြစ်စေတဲ့ အရိပ်အငွေ့က မူလ အရင်းအမြစ် သုံးခုရှိတယ်။ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတာရယ်၊ သက်ရှိတွေ ကြောင့်ရယ်၊ သေဆုံးသူတွေဆီက ရယ်ဆိုပြီးရှိတယ်။

သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတဲ့ နာကြည်းချက်က အမည်တပ် ပြောရမယ်ဆိုရင် တခုခုအပေါ် စိတ်မကျေနပ်တာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလို နာကြည်းချက် ဖြစ်လာရင် နှလုံးသားကနေ အရောင်ဖျော့ဖျော့လေး ထွက် ပေါ်လာတယ်။ ပြဿနာဖြေရှင်းလို့ ပြီးရင်တော့ အဲ့တာက အလိုလိုပျောက် သွားမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒုတိယ အမျိုးအစားကတော့ တခြားသူတွေကြောင့် ဖြစ် တဲ့ နာကြည်းချက်တွေပါ။ တခြားသူတွေရဲ့ စိတ်မကျေနပ်မှုတွေနဲ့ မင်းကို ဆန့်ကျင်မုန်းတီး တာတွေကြောင့် နာကြည်းချက်ဖြစ်လာကာ အရောင်က လည်း နည်းနည်းပိုမှောင်ပြီး အချိန်တန်ရင် ပြန်ပျောက်သွားမှာပဲ ဖြစ် တယ်။

သေဆုံးသူတွေရဲ့ နာကြည်းချက်တွေကပဲ အရမ်းကွာခြားတာဖြစ်တယ်။ သေဆုံးသူတွေဆီက ထွက်ပေါ်တဲ့ အမုန်းတရားတွေက အသက်ရှင်စဉ်မှာ မပြည့်ဝလိုက်တဲ့ သူတို့ရဲ့ အလိုဆန္ဒတွေကြောင့် ဖြစ်တယ်။ အဲ့နာကြည်း ချက် အရောင်က မီးခိုးနက်ရောင်ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါလေး ရှုပ်မိတာနဲ့ တောက်လျှောက် ရစ်နှောင်နေမှာဖြစ်တယ်။ အဆောင်လက်ဖွဲ့ ဒါမှမဟုတ် အစီအရင်တွေနဲ့ မလုပ်သရွေ့ ပျောက်ကွယ်ဖို့ ခက်ခဲတယ်။

ထိုသေဆုံးသူတွေရဲ့ နာကြည်းချက်တွေက ရှုယောင်ရဲ့ကိုယ်မှာ ရစ်ဝဲနေတယ်။ လဲ့ယောင် သေချာပေါက် ခန့်မှန်းနိုင်တာက ရှုယောင်အပြင် ထွက်သွားတာက သိရှိသွားခဲ့တာ ဒါမှမဟုတ် သေဆုံးသူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်အမြောက်အမြားနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲ့တာကို တိုက်ရိုက်ကြီး သွားမေးလိုလည်း မဖြစ်ဘူး ဘာကြောင့်ဆိုတော့ သူကရှုယောင်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်တယ်ဆိုပေမဲ့ မပြောသင့်တဲ့ အရာတွေ ရှိသေးတယ်။ သူအဲ့လိုမျိုး သွားမေးလိုက်ရင် ရှုယောင်ကသူ့ကို စိတ်ကျန်းမာရေး တစ်ခုခု ချို့ယွင်းနေတဲ့ သူတစ်ယောက်လို့ မြင်သွားနိုင်ပြီး သူ့အနာဂတ် ကောင်းလာနိုင်စရာ မရှိတော့ဘူး။

ထိုအချိန် ရေချိုးခန်းထဲက 'hua hua'ဆိုတဲ့အသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ရှုယောင် ရေစချိုးနေတာ သေချာတယ်။ လဲ့ယောင်ခဏလောက် တွန့်ဆုတ်နေပြီး သူ့လွယ်အိတ် အသေးလေးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ cinnabar အိတ်သေးတစ်ခုကိုယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ စုတ်တံတစ်ခုလည်းယူပြီး ဒိုင်နိုဆောလေးရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲ ထိုးလိုက်ကာ ဒိုင်နိုဆောခလောက်ကို ခေါင်းလောင်းအဖြစ် သုံးလိုက်တယ်။ အဲ့တာလေးက ဒိုင်နိုဆော 'မှော်တုတ်တံ'လေး ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ခမျာ ကြေးဝါခေါင်းလောင်းတွေ ရှာမတွေ့တာကြောင့် ဒီမှော်တုတ်တံလေးကပဲ အလုပ်ဖြစ်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတယ်။ သူကိုင်ပြီး လေထဲခါရမ်း လိုက်တဲ့အခါ ချလူလေးတွေကနေ အသံမြည်လာတယ်။ ဒိုင်နိုဆော မှော်တုတ်တံလေးက ထွက်လာတဲ့ အသံက နားထောင်လို့ အရမ်းကောင်းတယ်။

တံခါးရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီး ဦးလေးမင်နဲ့ ယန်ကျဲအခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ဦးလေးမင်လက်ထဲမှာ ပြောက်ကျားအပြာရောင် ဝတ်စုံကို ကိုင်ထားပြီး ယန်ကျဲကတော့ ရှုယောင်လိုပဲ နာကြည်းချက် အရိပ်အငွေ့တွေ ပြည့်နေ

ပေမဲ့ အရောင်ကတော့ ဖျော့သေးတယ်။

"Mr.ရှောင်လဲ့၊ ဒါက ..." ဦးလေးမင် လဲ့ယောင်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာ ကို တွေ့သွားတယ်။ "အဲ့တာဘာလဲ"

"အိုး ... အိမ်မှာ ဘာမှလုပ်စရာမရှိလို့ ကျွန်တော် ဒီကလေးကစားစရာ လုပ်နေတာ" လဲ့ယောင် ခါပြလိုက်သေးတယ်။ "ရှုယောင်ကို လာရှာတာ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးကမင်းအတွက် အထူးလုပ်ထားတဲ့ နေရောင်ကာ ဝတ်စုံပေးဖို့လာတာ ... ဝတ်ကြည့်ပါလား" ဦးလေးမင်ကထပ်ပြီး "ဗိုလ်ချုပ် ကြီးမှာ မင်းနဲ့တော်တဲ့ ဝတ်စုံမရှိဘူး ... အဲ့တာကြောင့် ကိုယ်တခြား တစ် ယောက်ကို မင်းအတွက်ပိုသေးတဲ့ တစ်ခု လုပ်ခိုင်းနေလို့ အချိန်နည်းနည်း ပိုကြာသွားတာ"

"အလုပ်ရှုပ်စေမိလို့ တောင်းပန်ပါတယ် ဦးလေးမင်" လဲ့ယောင် မှော်တုတ် နဲ့ အဝတ်တွေကိုယူပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဝတ်စုံက သက်သောင့်သက်သာရှိပြီး သူနဲ့လည်း အတော်ပဲ။

ဒါက သူကမ္ဘာပေါ်မှာတုန်းက ဝတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အသားကပ်အင်္ကျီနဲ့တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကပိုထူပြီး ပိုရှည်ကာ ခေါင်းစွပ်ကလည်း ပုံစံမတူဘူး။ ဝတ်လိုက် တာနဲ့ သေချာမြင်နိုင်ဖို့ မျက်လုံးတစ်စုံကလွဲလို့ ကျန်တဲ့နေရာ အကုန်က ပေးထားတယ်။

လဲ့ယောင်ပြန်ချွတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတယ်။ အပြုံးလေးနဲ့ ပြော လိုက်တယ် "ကျွန်တော်နဲ့တော်တယ် ... ကျေးဇူးပါနော် ဦးလေးမင်"

ထိုအချိန်မှာ ရေချိုးခန်းက ရေကျသံရပ်သွားတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သုံးယောက်လုံးကလည်း ရေချိုးခန်းတခါးကို လှမ်းကြည့်နေပြီး ရေချိုးခန်း

ထဲကလူ မထွက်လာမချင်း တစ်ယောက်မှ စကားမပြောကြဘူး။

ရှုယောင် ခါးမှာရေချိုးခန်း တဘက်လေး တစ်ခုတည်း ပတ်ထားပြီး သူ့ရဲ့ ခါး၊ သန်မာတဲ့ ကြွက်သားတွေအကုန် ပေါ်လွင်နေတယ်။ ကိုယ်လုံးက လည်း မခြောက်သေးတာကြောင့် ရေစက်တွေက ရင်ဘတ်က ကြွက်သား မှာ တင်ကျန်နေကာ ဆံပင်တွေကလည်း စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မြစ်ကမ်းနားဘေးမှာ ရေချိုးပြီး တက်လာတဲ့ သားရိုင်းကြီးတစ် ကောင်းနဲ့ တူနေတယ်။ စကားနဲ့တောင် ဖော်ပြလို့မရအောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိ နေတယ်။

ယန်ကျဲ့က "အစ်ကိုရှု ဆေးအဖွဲ့တွေ လမ်းမှာလာနေပါပြီ"

ရှုယောင်ဆီမှာ နာကြည်းချက် အငွေ့အသက်အချို့ ရှိတုန်းပဲ။ မျက်နှာသုန် မှုန်ကာ အေးတိအေးစက် အသံကြီးနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ် "မလိုဘူး သူတို့ ကို ပြန်လွှတ်လိုက်"

ယန်ကျဲ့ လွဲယောင်ကို မျက်မှောင်အနည်းငယ် ကျုံ့ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး "အစ်ကိုကြီးကို ပြုစုဖို့ တစ်ယောက်ယောက် မလိုဘူးလား"

ရှုယောင် ခေါင်းကိုက်ချင်လာတယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ နဖူးကို ဖိထား ပြီး "မလိုဘူး၊ နောက်တစ်နေ့ မနက်အထိ ငါ့ကို လာမနှောင့်ယှက်နဲ့" သူလွဲ ယောင်ဆီ မေးငဲ့လိုက်ပြီး "ပြီးတော့လည်း ဒီမှာငါ့ကို ဂရုစိုက်ပေးမယ့် သက်ရှိ ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်ဘူးလား"

ယန်ကျဲ့ တွေးလိုက်တာက ဒီ 'သက်ရှိ'မှာက မကောင်းတဲ့ သမိုင်းကြောင်း ကြီးနဲ့လို့ 'ကျွန်တော်တို့ စိတ်မအေးနိုင်ဘူး'

ဒါပေမဲ့ ရှုယောင်ရဲ့ သည်းခံနိုင်စွမ်းက ကုန်နေပုံပေါ်တာကြောင့် ယန်ကျဲ့ လွဲယောင်ကို အကူအညီ တောင်းလိုက်ရတယ် "ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တို့

ရဲ့ဗိုလ်ကြီးကို ဂရုစိုက်ပေးပါ"

တကယ်တော့ လဲ့ယောင်ပြောလိုက်ချင်တာက 'ငါ့သူ့ကို ဂရုမစိုက်ချင်ပါဘူး ငါ့မှာလည်း ငါ့အလုပ်နဲ့ ငါရှိသေးတယ်'ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မပြောလိုက်ပါဘူး။ သူ့သာပြောလိုက်ရင် သူတို့တွေလည်ပင်း ထည့်စစ်လောက်တယ်လို့ ခံစားမိနေတယ်။ အခုချိန်မှာ ရှုယောင် မျက်လုံးတွေကလည်း ကြောက်စရာကောင်းနေတယ်။ လဲ့ယောင်စစ်ချင်း ရှာတွေ့ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲပုံထဲက မျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ။

ယန်ကျဲ့ တောင်းဆိုပြီးတာနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ဦးလေးမင်ကတော့ မြန်မြန်မထွက်သွားဘူး။ လဲ့ယောင်ကို ကြင်ကြင်နာနာ ပြောလာတယ် "ဗိုလ်ချုပ်က တစ်ခါတလေ ညနေပိုင်းတွေဆိုရင် မပျော်မရွှင် ဖြစ်တတ်တယ် ဒါပေမဲ့ မကြောက်ပါနဲ့၊ သူ့ခဏလောက်ပဲ ဒေါသထွက်တတ်တာပါ အဲ့တာကြောင့် သူ့ကို အိပ်ခိုင်းတာကောင်းတယ် ... အခု မင်းညစာ ဘာစားချင်လဲ နောက်ကျရင် ပို့ပေးလိုက်မယ်"

လဲ့ယောင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ စားစရာအချို့ရှိတာ အမှတ်ရသွားတာကြောင့် ပြန်ဖြေလိုက်တယ် "ကျွန်တော်တို့အတွက် ညစာပို့ဖို့ မလိုပါဘူး ဦးလေးမင်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ချက်လိုက်ပါ့မယ် ... ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ငါးနဲ့အသီးအရွက်တွေ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်"

ဦးလေးမင် အံ့သြစွာ မေးလိုက်တယ် "Mr.ရှောင်လဲ့က ချက်တတ်တာလား"

လဲ့ယောင် ပြန်ပြောလိုက်တယ် "နည်း ... နည်းပါးပါးပါ"

တကယ်တော့ အဲ့တာ 'နည်းနည်း' မဟုတ်ဘူး။ အရင်က ဗုဒ္ဓဆိုင်မှာ နေတုန်းက သူ့ရဲ့ဆရာအတွက် ချက်ပြုတ်ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ များသောအားဖြင့်လည်း သူ့ဘာသာသူ ချက်စားလေ့ရှိတယ်။ အဲ့တာကြောင့်

အိမ်မှာ ချက်စားလို့ဖြစ်တဲ့ ဟင်းတွေဆို သူချက်နိုင်ပြီးတော့ တခြားအချို့ပဲ အနည်းငယ်လည်း လုပ်နိုင်သေးတယ်။

ဦးလေးမင် ပြုံးသွားတယ် "ကောင်းပါပြီ ... လိုအပ်တာ ဘာမဆို စာရင်း လုပ်ပြီး ဦးလေးကိုပေးထားပါ။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးပြု ပြီး ဂရုစိုက်ပေးပါ"

လဲ့ယောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးနောက် သူဂရုစိုက် ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ သူကြီးဆီ ခေါင်းလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ထိုလူကြီးက စားပွဲခုံပေါ်ကို ခြေထောက်ကြီး ထပ်တင်ထားပြန်ပြီ။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း တစ်ခုခုအပေါ် စူးစိုက်မှု မရှိနေဘူး။ သူ့ဘာတွေ တွေးနေလဲ ခန့်မှန်းမရ ဖြစ် နေတယ်။ သူဦးလေးမင်ကို တံခါးဝထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး လေသံတိုးတိုးနဲ့ မေး လိုက်တယ်။ "ဒါနဲ့ ဒီမှာဝိုင်ဖြူတွေ ဘယ်မှာရနိုင်မလဲ ကျွန်တော် ငါးချက်ပြီး ရင် အဲ့တာလေး နည်းနည်းထည့်ချင်လို့ ... ကျွန်တော်ဝိုင်ဖြူကို မီးဖိုချောင် မှာ မတွေ့မိဘူး"

ဦးလေးမင်လည်း ဝိုင်ဖြူက ငါးညှီနဲ့ ပျောက်ကြောင်းတွေးမိတာကြောင့် နောက်ကျရင် ယူလာပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူလဲ့ယောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

လဲ့ယောင် တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အိမ် ထဲပြန်လှည့် ဝင်လာခဲ့တယ်။ သူရှုယောင်ခုနစ် ပုံစံအတိုင်း မလှုပ်မယှက် ကြီးပဲ ဖြစ်နေသေးတာကိုတွေ့တော့ သွားမနှောင့်ယှက် သင့်ဘူးဆိုတာ နားလည်လိုက်တယ်။

သေဆုံးသူတွေရဲ့ နာကြည်းချက်တွေ ခြောက်လန့်ခံရ သူတွေက စိတ်ဆိုး စိတ်တို ဖြစ်လွယ်တယ်။ လဲ့ယောင် ရှုယောင်ကို ရန်စမိတဲ့ အမှားလုပ်ပြီး သူ ကိုယ်သူ ပြဿနာပိုပြီး မဖန်တီးချင်ဘူး။ ဦးလေးမင်ကလည်း သူဟင်းချက်

မှာကို မတားတာကြောင့် မီးဖိုချောင်က ပစ္စည်းတွေသုံးပြီး ဟင်းနည်းနည်း ချက်ရမယ်။

လဲ့ယောင် ရေခဲသေတ္တာထဲက ခဲထားတဲ့ ငါးအကြီးတစ်ကောင် ယူလိုက် တယ်။ သူ smart မီးဖိုကိုတွေ့တော့ ခဏလောက် စူးစမ်းလိုက်သေးတယ်။ အဲ့တာက အေးခဲနေတဲ့ အစားအသောက်တွေကို အရည်ပျော်နိုင်မှန်း သိ လိုက်တာကြောင့် ငါးကိုထည့်ပြီး ခလုတ်ဖွင့်လိုက်တယ်။

ဒါက ပင်လယ်ကျယ် ဒေသဖြစ်ပြီး အနွေးပိုင်း ဥတုဖြစ်တာကြောင့် ပင်လယ်စာတွေ ဖောဖောသီသီ ရနိုင်တယ်။ ငါးတွေတင်မကဘူး ရှုယောင် ရဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ကဏန်းအကြီးကြီးတွေရော ကျောက်ပုဇွန်တွေ ပါရှိ တယ်။ တစ်ကောင်ချင်းစီက ကမ္ဘာပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ အကောင်တွေထက် ပိုကြီးတယ်။ လဲ့ယောင်သာ ဝိုင်ဖြူကို cinnabar အရည်အတွက် မလိုဘူးဆို ရင် တခြားဟာကို စားမိမှာပဲ။

မိနစ်များစွာ ကုန်လွန်ပြီးနောက် မီးဖိုချောင်ထဲက အသံဖျော့ဖျော့လေး တွေ ထွက်လာတယ်။ လဲ့ယောင်လုပ်သမျှက အရမ်းပေါ့ပါးပြီး ဂရုတစိုက် လုပ်နေတယ်ဆိုတာက ဦးစိတ်တို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ် စေချင်တာကြောင့် ဖြစ်တယ်။

ရှုယောင်ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အချိန်ဘယ်လောက်တောင် ထိုင် မိလိုက်လဲ မသိဘူး။ သူမီးဖိုချောင်ဘက်ကို ခေါင်းလှည့်လိုက်ချိန်မှာ သူ့ရဲ့ ဇနီးအသေးလေးက ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ရင်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ လဲ့ယောင်က ငါးအကြီး တစ်ကောင်ကို မီးဖိုစားပွဲပေါ် တင်ပြီး တစ်ခုခုကို ရှာနေတယ်။

ထူးဆန်းတာက လဲ့ယောင်က smart နည်းပညာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းတွေကို နားမလည်တဲ့ပုံပဲ။ အဲ့တာကြောင့် ကြည့်လိုက်

မယ်ဆိုရင် သူကမီးဖိုချောင်ထဲ တစ်ခါမှတောင် မရောက်ဖူးတဲ့သူ တစ်ယောက်နဲ့ သွားတူနေပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း အဲလိုနေရာကို သူရောက်ဖူးတာ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်သလိုပုံလည်း ပေါ်နေတယ်။

"မင်းဘာရှာနေတာလဲ" ရှုယောင်က ဆိုဖာကနေ အသံတိတ်ထလာပြီး လဲယောင်နောက်မှာ သွားရပ်နေတာကြောင့် ပစ္စည်းရှာတာကို အာရုံစိုက်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် လန့်သွားစေတယ်။

"ကျွန်တော် ..." လဲယောင် လန့်သွားတာကြောင့် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေတာရာက အာရုံ ပြန်ကပ်လိုက်ပြီး "ကျွန်တော်ရှာနေတာက ... အရင်ဆုံးခင်ဗျား ဝေးဝေးမှာ ရပ်နေပေးလို့ မရဘူးလား"

'သောက်ရမ်းတွေ နီးနေပါတယ်နော် ဘယ်သူက alpha တစ်ယောက်ရဲ့ ဖိအားကို တောင့်ခံနိုင်မှာလဲ'

"ကိုယ်ကမင်းကို ထိတောင် မထိရသေးဘူးလေ ဘာတွေကြောက်နေတာလဲ"

"ဝံပုလွေကို မကြောက်တဲ့ယုန်ကို ခင်ဗျားမြင်ဖူးလား"

'သတိချပ်တာက သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ ရှင်းတယ်နော်'

"အာ ... ကိုယ်သိပြီ ..." ရှုယောင် တောက်လျှောက် ပြုံးနေပြီးမှ အသံထွက်လာတယ် "မင်းကတကယ့်ကို ယုန်လေးပဲကွ၊ ကိုယ့်ရှေ့မှာဆိုရင် မင်းနားရွက် လေးတွေက အမြဲရဲနေတာ ..." သူဘာမှ မလုပ်ရသေးတဲ့ ငါးကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ် "မင်းငါးကို ကောင်းကောင်းချက်ရမယ်နော်၊ အဲငါးက ယွမ်ခြောက်သိန်းခွဲ တန်တယ် ... မင်းစားလို့မရအောင် လုပ်လိုက်ရင် ကိုယ်မင်းကိုစား ..."

"ဘာပြောတယ် ယွမ်ခြောက်သိန်းခွဲ" လဲယောင်လန့်လွန်းလို့ လက်ထဲက

ကြက်သွန်တောင် လွှတ်ပစ်လိုက်မိတယ်။ သူစုဆောင်း လာတာလေးတွေ ပေါင်းလိုက်ရင်တောင် ဒီလိုမျိုး ငါးနှစ်ကောင် မဝယ်နိုင်ဘူး။

ရှုယောင်ဘာမှ ဆက်မပြောဘူး။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ဘီယာဘူး တစ်ဘူး ယူပြီး ဧည့်ခန်းကို ပြန်သွားတယ်။ လဲယောင်ကတော့ ထိုနေရာမှာပဲ အတောင့်လိုက် ရပ်နေပြီး ညစာလည်း ဆက်မချက်နိုင်ဘူး။ စားပွဲပေါ်က ငါးကိုကြည့်ပြီး ငိုချင်လာတယ်။ အဲလောက်ကြီး ဈေးကြီးမှန်းသိရင် အစ တည်းက မရွေးလိုက်ပါဘူး။ ဒီဟာက ...

လဲယောင် ဒီကြောက်လန့်မှုကြီး လျော့ပါးသွားပြီး မကြာမီ ဦးလေးမင်ပိုင် ဖြူ နှစ်ပုလင်းကိုင်ပြီး ရောက်ချလာတယ်။

လဲယောင် ပိုင်ဖြူကိုတွေတော့ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ဦးလေးမင် လက် ထဲကနေ အမြန်ယူလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ ဒိုင်နိုဆော မှော်တုတ်တံလေးကိုလည်း သူနဲ့အတူ ယူလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းဆီ ပြေးသွား တယ်။

ရှုယောင်က လှမ်းအော်တယ် "ဘာလို့ ငါးမချက်တော့တာလဲ"

လဲယောင် ရေချိုးခန်းတံခါးကို အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ပိတ်လိုက်ပြီး ပြန်အော် တယ် "အဲငါးက အရမ်းကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ် ကျွန်တော့်ဘာသာ စိတ် ငြိမ်အောင် အရင်လုပ်ရမယ် ညစာက စောင့်လို့ရတယ်"

ရှုယောင် အများဆုံးမှ ယွမ်ခြောက်ရာလောက်သာ တန်တဲ့ ငါးကိုကြည့်ပြီး ကျိတ်ရယ်လိုက်တယ်။ သူ့ဇနီး အသေးလေးကို စရတာ ပျော်ဖို့ကောင်း လိုက်တာ။

ဦးလေးမင်က ဒီအခြေအနေကို အနည်းငယ် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ် နေတယ်လို့ ခံစားရတာကြောင့် ပြောလိုက်တယ် "ဗိုလ်ချုပ် Mr.ရှောင်လဲက

..."

ရှုယောင် ခေါင်းမော့ကာ သူ့ရဲ့ဘီယာကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး "အဲ့ကောင်လေး နတ်ဘုရားအက နောက်တစ်ကြိမ်ကနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့"

ဦးလေးမင် "..."

ရှုယောင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း မေးလိုက်တယ် "ကျွန်တော်သူနဲ့ လက်ထပ်မှတ်ပုံတင် လိုက်တာကို ကျွန်တော်တို့လူတွေ အမြင်က ဘယ်လိုလဲ"

ဦးလေးမင် အသံနိမ့်နိမ့်နဲ့ ပြန်ဖြေတယ် "ကျွန်တော်က သူတို့ကို ဘာပြောလို့ရမှာလဲ ကျွန်အခုထိ အဖြေတောင် ရှာမရသေးဘူး ..." ဦးလေးမင် ရေချိုးခန်း တံခါးဘက်ကို ဆက်ကြည့်ပြီး "အဲ့ကောင်လေးက လူလေးအတွက် မကောင်းဘူးလို့ ဦးလေးထင်တယ်၊ ဒီလက်ထပ်ပွဲကို လူလေးသေချာရဲ့လား နောက်မှ နောင်တမရနိုင်ဘူးလား ဦးလေးတို့က လူလေးလက်ထပ်မှာကို နှစ်တွေအများကြီး မျှော်လင့်လာရတာ ... ဒါပေမဲ့ ဒီလက်ထပ်ပွဲက တစ်ယောက်ယောက် ကူလီကူမာ လုပ်လိုက်တာဆိုတာ ဦးလေးတို့သိတယ် ... တကယ်လို့ ရှေ့လျှောက်တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရင် ..."

"အဲ့တာအတွက် စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူး ... ဒီ omega လေး ဦးဆောင်တာ ခံရလိမ့်မယ်လို့ ဦးလေးထင်နေတာလား"

ဦးလေးမင် သေချာတွေးတောနေတယ်။ မိုလ်ချုပ်ကြီးကို တစ်ယောက်ယောက်က ထိန်းချုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ သူမသေချာမလို ခံစားနေရတယ်။ လွဲယောင် သူတို့ဘဝထဲ ဝင်လာတာနဲ့ ဟွာရှားဂြိုဟ်ကြီးမှာ ကြီးမားတဲ့ ပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ သူခံစားချက်တွေ ရနေတယ်။

ရှုယောင် ဦးလေးမင်မျက်နှာက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေကို သတိထား
လိုက် မိတာကြောင့် သူ့ကိုနားဖို့ ပြောလိုက်တယ် "ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့
ဘူးဆိုရင် အိမ်ပဲပြန်လိုက်ပါ ... ဒီအကြောင်းကိုလည်း မပြောဖို့ ကျွန်တော့်
လူတွေကို ပြောထားလိုက်ပါ"

ဦးလေးမင် ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ သူတံခါးနားနောက်ပြီး
ထွက်သွားတော့မလို့ပဲ ရှိသေးတယ် ... တစ်စုံတစ်ယောက်က ရေချိုးခန်း
တံခါးနား လျှောက်သွားပြီး သူ့နားတွေ သွားကပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ
တယ်။

ဒါကမင်းပြောတဲ့ 'omega လေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဦးဆောင်ခံရမှာ မဟုတ်
ဘူး' ဆိုတာလား။

အခန်း (၁၀)

သေဆုံးသူတွေကို ဆင့်ခေါ်

အရင်တုန်းက ရှုယောင် လဲယောင်ရဲ့ 'နတ်ဘုရားအက' videoကိုကြည့်တုန်းက အဲကောင်လေးတစ်ခု ရေရွတ်နေတာကို တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲအချိန်တုန်းက videoမှာ ရုပ်ပဲပါပြီး အသံမပါတာကြောင့် လဲယောင်ဘာတွေ ရေရွတ်နေလဲဆိုတာ ရှုယောင်မကြားခဲ့ရဘူး။ ရှုယောင်က နှုတ်ခမ်းကို ကြည့်ပြီး သိနိုင်တယ်ဆိုပေမဲ့ လဲယောင်ရွတ်နေတာတွေက သူနဲ့မရင်းနှီးတာကြောင့် ဘာတွေပြောနေမှန်း ဖတ်မရခဲ့ဘူး။

ရေချိုးခန်းထဲမှာတော့ လဲယောင်တစ်ယောက် cinnabar မှုန့်အချို့နဲ့ ဝိုင်ဖြူကို ကရားအသေးလေးထဲ လောင်ထည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေါ့ သူက ငါးတစ်ကောင်ကြောင့် ကြောက်လန့်သွားစရာလား။ အသစ်စက်စက် ဝိုင်ဖြူကို သုံးစရာလိုလို့ အဲလိုပြောလိုက်တာသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီ cinnabar ရည်ဖြစ်ဖို့ ဝိုင်ဖြူနဲ့ ရောဖို့လိုတယ် ... အထူးသဖြင့် အသစ်ဖောက်ကာစ ဝိုင်ဖြူပုလင်းဆို ပိုကောင်းတယ် အဲတာမှသာ သင်္ကေတတွေ ဆွဲတဲ့အခါ ပိုထိရောက်မှာဖြစ်တယ်။ သူသုံးတဲ့ စုတ်တံက မကောင်းတာကြောင့် တခြားပစ္စည်းတွေကို ပိုကောင်းတာလေးပြင်ဖို့ အာရုံစိုက်ရုံပဲရှိတယ်။

'ကျီဖန်းယုကိုဒီည ဆင့်ခေါ်နိုင်မလား မခေါ်နိုင်ဘူးလားဆိုတာ ဒီ cinnabar ရည်ပေါ်မှာပဲ မူတည်နေတယ်'

သံသယ ဖြစ်သွားမှာကြောက်လို့ ဆင့်ခေါ်တာကို ရှုယောင်အိပ်ပျော်သွားမှပဲ ဆက်လုပ်တော့မယ်ဆိုပြီး လဲယောင် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တယ်။ သူ cinnabar

ရည်ကို သူကိုယ်တိုင်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှမရှာနိုင် ထိတောင် မထိနိုင် လောက်တဲ့ လျှို့ဝှက်နေရာမှာ ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ အဲ့နောက်လက်ဆေး ပြီး ကျန်နေသေးတဲ့ ဝိုင်ဖြူနဲ့အတူ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။

ရှုယောင်ကတော့ ရေချိုးခန်းထဲက ဘာသံမှ မကြားတာကြောင့် မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ သွားစောင့်နေတယ်။ လဲ့ယောင် ရေချိုးခန်းထဲက ထွက် လာတော့ သူမေးလိုက်တယ် "မင်းစိတ်ငြိမ်သွားပြီလား"

လဲ့ယောင် ခေါင်းညိတ်ပြီး "အင်း ... အခုအဆင်ပြေသွားပြီ"

'ဒါက ယွမ်ခြောက်သိန်းခွဲတန် ငါးလေးပဲ မဟုတ်ဘူးလား ချက်ပြီးသွားလို့ အရမ်းအရသာ ရှိနေတော့မှ မအံ့ဩနဲ့'

လဲ့ယောင် ဝိုင်ပုလင်းကို မီးဖိုချောင် စားပွဲပေါ်တင်ပြီး အင်္ကျီလက်ကို ခေါက်ကာ ငါးကိုလက်နှစ်ဆစ်စာ အပိုင်းလေးတွေ ပိုင်းတော့တယ်။ ငါးက ငါးသလောက်နဲ့ဆင်တယ် ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင်က သူမြင်ဖူးသမျှ ငါးသလောက်တွေထက် ပိုရှည်ပြီးပိုကြီးကာ အရောင်ကလည်း ငွေဖြူရောင် သန်းတယ်။ လဲ့ယောင်အပိုင်းတွေ ပိုင်းပြီး ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်အချို့ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်ဖြူကိုလောင်းပြီး နှပ်မလို့ပဲ ရှိသေးတယ် ရှု ယောင်ကရုတ်တရက် သူ့လက်ကို လာဆွဲတယ်။

"ဒီဝိုင်က မင်းရေချိုးခန်းထဲက ထုတ်လာတဲ့ဟာ မှတ်လား" သူလဲ့ယောင် ကို မေးနေရင်း ရှုယောင်မျက်နှာကလည်း မယုံကြည်နိုင်ဟန် ပေါ်နေတယ်။

"အင်းပါ ခင်ဗျားဒီဟာကို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေရင်လည်း ကျွန်တော်နောက် တခြားပုလင်း သုံးလိုက်မယ်" 'အဲ့မဖောက်ရသေးတဲ့ ဝိုင်ပုလင်းက နောက်ပိုင်း cinnabar ရည်လုပ်ရင် သုံးဖို့ပါဆိုမှ အိုး ... သေလိုက်ပါတော့'

"ဒီပုလင်းကို နောက်ပိုင်းမင်းရဲ့ 'အံ့ဩဖွယ်ရာ'မှာ သုံးဖို့သိမ်းထားလိုက် ...

ချက်ဖို့အတွက် အသစ်ကိုသုံး" အဲ့နောက် ဝိုင်ပုလင်း အပွင့်ကို ဘေးချလိုက် ပြီး "အဖုံးရော"

"ရေချိုးခန်းထဲမှာ" 'ခင်ဗျားက စစ်သားလည်း ပြောသေးတယ် အသန့် ကြိုက်တာကလည်း လွန်ပါ့ ကြည့်ရတာ စစ်မြေပြင်မှ မငတ်ဖူးသေးလို့ဖြစ် မယ်'

လဲ့ယောင် ဝိုင်ပုလင်းအသစ်ကို တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖောက်လိုက်ပြီး ငါးပေါ် အနည်းငယ် လောင်းချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တူနဲ့မွှေပြီး နှပ်ထားလိုက် တယ်။

သူထမင်းနဲ့ ငါးနှပ်ချက်ချင်တယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာလည်း မုန့်လာဥ၊ အာလူးနဲ့ သခွားသီးတို့လိုမျိုး အသီးအနှံအချို့လည်း ရှိနေတယ်။ အဲ့တော့ အရံဟင်းအနေနဲ့ အသီးအရွက် ကြော်ချက်တယ်။

မီးဖိုချောင်ကနေ ထူးဆန်းတဲ့အနံ့ ထွက်လာတာကြောင့် ရှုယောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ "အဲ့တာတကယ်ရော စားလို့ရရဲ့လား မကောင်းဘူးဆို ရင် ရှေ့လျှောက် intelligent chef ကိုပဲ ချက်ခိုင်းတာ ပိုကောင်းမယ် ... ကိုယ့်ရဲ့ငါးကို မဖြုန်းနဲ့နော်"

လဲ့ယောင်က "အရသာ မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘာသာစားမှာ"

အဲ့ပြောနေတဲ့ 'intelligent chef'ဆိုတာက အရသာရှိတဲ့ အစားအသောက် ချက်ပေးပြီး မီးဖိုချောင်ကို တာဝန်ယူပေးတဲ့ စက်ရုပ်ဖြစ်တယ်။ သင်သာ တစ်ခုခု စားချင်တယ်ဆိုပါစို့ လိုအပ်တဲ့ ပါဝင်ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်ရင် အဲ့ တာက သူ့ဘာသာဆေးကြော၊ လှီးဖြတ်ပြီး အရသာတွေ ထည့်ပေးတယ်။ ပိုင်ရှင်က လိုတဲ့ဟာတွေကို intelligent chef ရဲ့ ဝမ်းတွင်းကို ထည့်ပေးဖို့လို ပြီး ဘယ်ဟင်းချက်ချင်တယ်၊ ဘယ်ဟာကိုတော့ ကြော်ရမယ်၊ နှပ်ရမယ်၊ ပေါင်းရမယ် စသဖြင့် ပြောပေးရုံသာဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့ဒီအချိန် တားရော့ဂြို

လိမ္မာ ဒီလိုစက်ရုပ်တွေက ရေပန်းစားလာတယ်။ ဒါက လျှပ်စစ်စွမ်းအင် တစ်ခုတည်း သုံးတာကြောင့် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း အဆင်ပြေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့အစားအသောက် ခုန်မင်သူတွေကတော့ စားဖိုမှူးတွေ ကို အိမ်ဖိတ်ကြတယ်။

တချို့သော အရသာတွေက စက်ရုပ်တွေ လိုက်မမီတဲ့ လူသားတွေရဲ့ ခံစား ချက်နဲ့ လုပ်မှရတာတွေ ရှိတယ်။ ချက်ပြုတ်ရတာ နှစ်သက်တဲ့လူတွေရဲ့ လက်တွေကပဲ အရသာ အကောင်းဆုံး အစားအသောက်ကို ရနိုင်တယ်လို့ လဲယောင်ကတော့ အခိုင်အမာယုံတယ်။

လဲယောင် ဆန်ထားတဲ့နေရာကို ရှုယောင်ကို မေးလိုက်တယ်။ တွေ့သွား တဲ့အခါ ဆေးပြီးတော့ ဆန်ကိုအိုးထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မုန့်လာဥ တွေနဲ့ အာလူးတွေကို ပါးပါးလှီးပြီး ရိုးရိုးပဲ ကြော်လိုက်တယ်။ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ဆားလည်းနည်းနည်း ဖြူးလိုက်တယ်။ ဒီမှာက သစ်သီးသစ် ဥများပြီး အရွက်က နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရနိုင်ပုံပေါ်တယ်။ အဲ့တာကလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့ သူရှိမှာပေါ့ ... အဲ့တာကြောင့် ရှုယောင်ရဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲ မှာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုအရွက် သိပ်မရှိဘူး။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ခြောက်သိန်းခွဲတန် ငါးနှပ်ဟင်းတစ်အိုးနဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း အရွက်ကြော်တစ်ပွဲ ရလာတယ်။ ဟင်းနှစ်ခွက်တည်း ဆိုပေမဲ့ အရမ်းလတ်ဆတ်၊ အရမ်းတောက်ပပြီး စားချင့်စဖွယ်လေး ဖြစ်နေတယ်။ လဲယောင်ပန်းကန်လုံး နှစ်ခုထဲ ထမင်းဖြည့်ပြီး စားဖို့ထိုင်လိုက်တယ်။

ရှုယောင်တကယ်တော့ ငါးပြုတ်နေသလို အနံ့ရနေပေမဲ့ 'ငါအခု တကယ် စားချင်နေပြီ' ဆိုတဲ့ပုံ လုံးဝမပြဘူး။ သူလဲယောင်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်မှာ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ လာထိုင်ပြီး လဲယောင် ကောင်းကောင်းစားနေတာ မြင်မှ သူ့တူကိုစကိုင်တယ်။

"ဘယ်လိုလဲ အရသာရှိလား" လွဲယောင်မေးလိုက်တယ်။ သူငါးက တကယ့်ကို အရသာရှိ၊ လက်ဆတ်ပြီး ချိုတဲ့အပြင် အထူးသဖြင့် နူးညံ့တာကိုလည်း သိလိုက်ရတယ်။ 'နှုတ်ခမ်းပေါ် သေးသေးလေး တင်လိုက်ရင်တောင် ကျေနပ်စရာကောင်းတယ်'

"စားလို့တော့ ရပါတယ်" ရှုယောင်ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

"ဒါဆိုလည်း နည်းနည်းပဲစား" အခုချိန်မှာ လွဲယောင်လည်း ယဉ်ကျေး မနေနိုင်တော့ဘူး။ "အတင်းလည်း ဖိအားပေးပြီး မစားနဲ့နော် ... ကျန်တာတွေ ကျွန်တော့်ဘာသာလည်း ကုန်တယ်"

"..."

တိတ်တိတ်လေး ရှုယောင်သူစားနေတဲ့ ပါးစပ်ပလုတ်ပလောင်း ဖြစ်နေတဲ့ ထမင်းလုတ်ကို ပိုကြီးလိုက်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဝါးတဲ့နှုန်းကလည်း ပိုမြန်လာတယ်။ သူလွဲယောင်ကို မေးလိုက်တယ် "ဟင်းချက်တာကို ဘယ်သူ့ဆီက သင်ခဲ့တာလဲ"

သူ လွဲယောင်ကို စကားများများပြောပြီး စားတာနည်းအောင် လုပ်နေတယ် အဲ့တာမှ ဒီအရသာရှိတဲ့ငါးကို သူများများ စားနိုင်မှာဖြစ်တယ်။

သို့ပေမဲ့ လွဲယောင်က သူ့လှည့်ကွက်ထဲ မရောက်သွားဘူး။ သူ့ကိုတည့်တိုးပဲ ပြောလာတယ် "ကျွန်တော်စားပြီးရင် ပြောပြမယ်"

ရှုယောင် "... 'ဒီကလေးကတော့'

လွဲယောင်က လူကောင်သေးပေမဲ့ အစားကြီးတယ်။ လတ်တလောလည်း အစားသိပ်မစားရတာကြောင့် အခုအချိန်မှာ အများကြီး စားရဖို့ မရှက်နိုင်တော့ဘူး။ 'ကိုယ်ကြိုက်တာကို ကိုယ်ချက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး ... အခုလို အိမ်ချက်ဆိုရင် အစားစားချင်စိတ် ပိုတောင်ဖြစ်သေးတယ်'။ အနည်းဆုံး

ခုနစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ် စင်တီမီတာလောက် ရှည်တဲ့ငါးကို အနည်းဆုံး တစ်ဝက်လောက် စားပစ်လိုက်တယ်။ စားပြီးသွားတော့ သူ့ရဲ့တင်းကားနေ တဲ့ ဗိုက်လေးကို ပွတ်ပြီး ထိုင်ခုံနောက်ကို သက်သောင့်သက်သာ မှီနေ တယ်။

သူ 'intelligent chef' ချက်ပေးတဲ့ ဟင်းတွေတော့ မကြိုက်ပေမဲ့ 'intelligent chef' စားပွဲရှင်းပေးတာတွေ ပန်းကန်ဆေးပေးတာတွေတော့ ကြိုက်တယ်။

ရှုယောင်ပိုင်တဲ့ 'intelligent chef'က ချစ်စရာ ပန်ဒါကြီးလိုပဲ။ ပြောကြ တာတော့ intelligent chef တွေက လူသားလိုပုံမျိုး တုပပြီး လုပ်ထားကြ တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ လူသားလိုပုံမျိုးကြီးရဲ့ ဝမ်းထဲက အစားအသောက် ထုတ် ရမှာကြီးကတော့ အတော်လေးဆိုးတယ်။ အဲ့တော့နောက်ပိုင်း လုပ်ငန်းရှင် တွေက အဲ့ chef တွေကို တိရစ္ဆာန်ပုံမျိုး ပိုကောင်းပြီး ချစ်စဖွယ် ထုတ်လာ ကြတယ်။

"အခုပြောတော့ ဟင်းချက်တာ ဘယ်သူ့ဆီက သင်ထားတာလဲ" ရှုယောင် ကတော့ သူ့ဇနီးအသေးလေးရဲ့ ဟင်းချက်လက်ရာကို ကျေနပ်သွားတယ်။ သူ့မူလထိုင်နေတဲ့ပုံ ကနေ ထိုင်ခုံကို ကျောမှီပြီး ပန်းကန်လွတ်တွေကိုဖြတ် ပြီး လဲ့ယောင်ကို ကြည့်နေပုံက တစ်ခုခုလဲ့ယောင် အမှားလုပ်မိရင် အပြစ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ စားပွဲသန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းတော့မလို။

"ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်လေ့လာတာ" သူစားနေရင် ဘာပြန်ဖြေရမလဲဆို တာ လဲ့ယောင် စဉ်းစားထားပြီးသား။ "ကျွန်တော့်မိထွေးက အဲ့လိုမျိုး သင်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်မနေနဲ့ ... ကောင်းမွန်တဲ့ omega တစ်ယောက်ရှိ သင့်တဲ့ အရည်အသွေးတွေကို သူမက သင်ခွင့်မပေးဘူး၊ အဲ့တော့ အနုပညာ၊ ပန်းထိုးတာ၊ ချက်ပြုတ်တာနဲ့ ကလေးကို သေချာစောင့်ရှောက်

တာတွေ မသင်ရဘူး ... အိမ်မှာပျော်ခွင့်တောင် မရှိဘူး" 'အဲကျန်းမိန်းမကြီး
ရဲ့ ကြာဖြူအမူအရာကြောင့်လေ'

"အဲ့တော့ မင်းဘာလုပ်နိုင်လဲ"

"ကျွန်တော် ရှေ့ဖြစ်ဟောနိုင်တယ် ခင်ဗျားဒီနေ့ညစာကို စားရတာ မဝ
သေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်" လဲ့ယောင်အပြုံးလေးနဲ့ ပြောလိုက်
တယ်။

"... အဲ့လိုလား" ရှုယောင် မျက်ခုံးပင့်လိုက်တယ် "ဒါပြီးရင် ကိုယ်ဘာစားမ
လဲ ဆိုတာရော မင်းသိလား"

'shit' လဲ့ယောင် ဒီဝံပုလွေ မျက်လုံးနဲ့လူကြီးက အရမ်းအန္တရာယ်များ
တယ်လို့ ခံစားရတာကြောင့် သူ့ထိုင်ခုံကို ဘေးတွန်းပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်
တယ်။ "အိုး ... ခုမှကျွန်တော်တို့ အိမ်နီးချင်းတွေဆီ သွားမလည်ရသေးဘူး
ဆိုတာ သတိရတယ် ... ကျွန်တော်သွားကြည့် လိုက်ဦးမယ်နော်"

အိမ်ထဲကနေ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ သူ့ဇနီးသေးလေးကို ရှုယောင်ကြည့်လိုက်
ပြီး သူရေရွတ်လိုက်တယ် "hmm ... ချစ်စရာယုန်လေး"

သူမတ်တတ်ရပ်ပြီး intelligent chef ကို စားပွဲရှင်းဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့
အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး အဝတ်ဗီဒိုထဲမှာ လဲ့ယောင်အတွက် နေရာနည်းနည်း
ရှင်းပေးသင့်တယ်လို့ တွေးလိုက်တယ်။ အခုလဲ့ယောင်ရဲ့ အိတ်လေးက
ခုနကနေရာမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သူတွေ့လိုက်တယ်။ လဲ့ယောင်က
သူ့ပစ္စည်းတွေ နေရာမချရသေးဘူး ထင်တယ် မဟုတ်ရင် သူ့ဗီဒိုထဲက သူ့
အဝတ်အချို့ အပြင်ရောက်နေလောက်တယ်။

သို့ပေမဲ့ ရှုယောင်အဝတ်ဗီဒို ဖွင့်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ ရှပ်ထွေးနေတဲ့ အဝတ်ပုံ
ကြီးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ရာသီအလိုက်လည်း ခွဲပြီးစီထားတာ တွေ့လိုက်ရ

တယ်။ ဒီလိုသေချာစီထားတဲ့ အရာတွေကိုကြည့်ပြီး ရှုယောင်ဦးလေးမင်ကို ဆက်သွယ်ပြီး မေးလိုက်တယ် "ဦးလေးမင် ... ဗီရိယဲက ကျွန်တော့်အဝတ် တွေ ရှင်းလိုက်တာလား"

ဦးလေးမင် ပြန်ပြောတယ် "မဟုတ်ပါဘူး ... ဦးလေးမလုပ်လိုက်ဘူး ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ သခင်လေးရှောင်လဲ့ဖြစ်မယ် ... သူတစ်နေ့ခင်းလုံး အိပ်ခန်းထဲ မှာ နေနေတာ"

သူသာလဲ့ယောင် သူ့ပစ္စည်း သူထည့်တာ မတွေ့ခဲ့ရင် သူယုံနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ လဲ့ယောင်က သူသိထားတဲ့ အရာနဲ့ တကယ်ကွာ တယ်။

'အခု အဲ့လောက်ကြီးမားတဲ့ ပြောင်းလဲမှုကြီးက ဘယ်လောက်ကြာမလဲဆို တာ စောင့်ကြည့်ရမယ်'

ရှုယောင် အဝတ်ဗီရိယဲက မီးခိုးရောင် အားကစားဝတ်စုံ ဝမ်းဆက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဘေးက အံဆွဲကို လက်ဗွေနဲ့ဖွင့်ကာ အသစ်စက်စက် စကားပြောစက်ကိုယူပြီး လဲ့ယောင်ကိုရှာဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်။

အပြင်ဘက်က အပူချိန်က နေ့ခင်းကလောက် မမြင့်တော့ဘူး။ လဲ့ယောင် က ခြံဝင်းထဲမှာပဲ မတ်တတ်ရပ်နေပြီ ဘာမှလုပ်မနေဘူး။ ရှုယောင် အဲ့နား သွားပြီး စကားပြောစက်ကို သူ့ဆီကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်တယ် "မင်းရဲ့ စကားပြောစက်က ဒီမှာသုံးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ... အဲ့အစား ဒါကိုသုံး"

လဲ့ယောင်ကြည့်လိုက်တော့ ဒီဟာက အခုသူသုံးနေတဲ့ဟာထက် လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ပိုများတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အခုသူသုံးနေတဲ့ ဟာက လည်း ကောင်းပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခုက ပိုကောင်းတယ်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" လဲ့ယောင်ပြောလိုက်တယ် "ခင်ဗျားကို ဆက်သွယ်

လို့ရမယ့် အချက်အလက်ရော ပါလား"

"မပါဘူး ... ကိုယ်တို့ထိမ်းမြားခြင်း စင်တာကရလာတဲ့ ဘားကုဒ်ကို ထည့်ပေးရမှာ အဲ့တာကမင်းကို အချိန်တိုင်း မင်းရဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေကို ပြပေးနေမှာ ... တကယ်လို့ မင်းရဲ့ကိုယ်က တစ်ခုခု လွဲချော်နေပြီဆိုရင် ကိုယ့်ကို စာပို့ပေးလိမ့်မယ်" ရှုယောင်ပြောပြလိုက်တယ်။

"အဲ့တော့ ဒါကလုံခြုံရေး စနစ်လိုလည်း အလုပ်လုပ်တယ်ပေါ့"

"အင်း" ရှုယောင် လဲ့ယောင်နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တယ် "မင်း heat တက်နေမယ် ဆိုရင်လည်း ကိုယ်သိတယ်နော်"

လဲ့ယောင် "..."

'Oh, man ... ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး 'heat' အကြောင်းကို အခုလိုမျိုး ကပျက်ကချော်ပြောနေတာ မသင့်တော်ဘူးလို့ မထင်ဘူးလား'

လဲ့ယောင် အဲ့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ အပြောကောင်းလွန်းတဲ့ ပါးစပ်ကို ပြန်တွန်းလှန်နိုင်ဖို့တောင် ဆွံ့အနေမိတယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်ဘက်က အိမ်နီးနားချင်းက ဦးလေးမင် ဖြစ်နေပြီး သူ့ညာဘက်ကကျတော့ ယန်ကျဲ့ဖြစ်နေတယ်။ ပြောစရာစကားတောင် မရှိတော့ ပါလားနော်။

'ဘုရားရေ ... 'အိမ်နီးချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်မယ်' ဆိုတာက ဘာလဲ အိမ်ထဲပြန်ဝင်တာကမှ ပိုကောင်းဦးမယ်'

Intelligent chefက စားပွဲကို ရှင်းပေးပြီးပြီ။ အိုးခွက်တွေနဲ့ တူတွေကလည်း ဆေးကြောပြီး ပိုးပါသတ်ပြီးနေပြီ။ လဲ့ယောင် အိမ်ထဲဝင်လာချိန်မှာ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေတဲ့ ထမင်းစားပွဲနဲ့ မီးဖိုချောင်ကို မြင်သွားတယ်။ အဲ့တာကြောင့် ခုနက စိတ်မကြည် နေတာတွေတောင် လွင့်ပျယ်သွားရတယ်။ အိပ်

ဖို့ရာ အတွက်တော့ ပခုံးပေါ် နားလောက်မှာ မီးခိုးရောင် အရိပ်ငွေ့ အနည်းငယ်နဲ့ ခုလေးတင်အိမ်ထဲ ဝင်လာတဲ့ ဗိုလ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး လဲယောင်အိပ်ရာဝင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ရှုယောင်က ခုလောလောဆယ်မှာ သေဆုံးသူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ဆီက ညှို့ယူခံနေရတာ။ သူကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်လောက်တဲ့အပြင် အိပ်မက်ဆိုးတွေပါ မက်နိုင်လောက်တယ်။ ရှုယောင် သူ့ကိုဘာလုပ်နိုင်လဲဆိုတာ လဲယောင်တွေပူ မနေဘူး ... လတ်တလောပေါ့။

'အချိန်၊ နေရာနဲ့ လူသားတွေက တစ်သားတည်းပဲ မှတ်လား' အဲ့တာ လဲယောင်အတွေး သက်သက်ပဲ ...။ သူညီအိပ်ဝတ်စုံသန့်သန့် တစ်စုံရှာတွေ့သွားပြီး ရေချိုးပြီးရင်လဲဖို့ ရေချိုးခန်းထဲ ယူသွားတယ်။

သူရေကို တမင်အကြာကြီး စိမ်ပြေနေပြေ ချိုးနေလိုက်တယ်။ ရေနွေးနွေးကြောင့် သူ့အရေပြားတွေ တွန့်လာတော့မှ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ရှုယောင်အိပ်ပျော်နေပြီ။ အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ရာဘေးက မီးအိမ်လေး တစ်ခုတည်း ဖွင့်ထားတယ်။ ရှုယောင်အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေပြီး ခေါင်းတစ်စောင်း အနေအထားနဲ့ မျက်မှောင်ကိုလည်း ကြုတ်ထားတယ်။ ချွေးတွေက နဖူးပေါ်ကနေ စီးကျနေတယ်။ လဲယောင် အနားကို တိုးကပ်သွားပြီး လက်ကို ဂရုတစိုက်မြှောက်ကာ ရှုယောင်ရှေ့မှာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်တယ်။ ခဏကြာတဲ့အထိ ရှုယောင် မနိုးလာနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာတော့မှ ရေချိုးခန်းဘက်ကို တိတ်တိတ်လေး ခိုးသွားတယ်။ ဒိုင်နိုဆောတုတ်တံ လေးကိုလည်း သူနဲ့တပါတည်း ယူသွားပြီး အခုနက စပ်ထားတဲ့ cinnabarရည်ကို ရှာလိုက်တယ်။

သူကလေးဘဝတည်းက အခုထိ သူခိုးတစ်ယောက်လို လုပ်နေရတာ ဒါ

ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ။ လဲယောင်ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်ပြီး ဒိုင်နိုဆောလေး
ဗိုက်ထဲက စုတ်တံကို ဆွဲထုတ်ကာ ဆေးကြောလိုက်ပြီးနောက်
cinnabarရည်ထဲ နှစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင်မှာ အကွရာ
တွေ စတင်ရေးဆွဲတော့တယ်။

"ဤနေရာ ဤကုန်းမြေပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်စိတ်စွမ်းအင် အကောင်းဆုံးသော
နတ်ဘုရားတွေကို ဆင့်ခေါ်ပါတယ် ... ကောင်းကင်နဲ့ မြေပြင်ကိုဖြတ်လို့
ဝေးလံခေါင်သီတဲ့ နေရာအလွန် ... မြေအောက် ကမ္ဘာထိတိုင်အောင် ကျွန်ုပ်
ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်နဲ့ နှလုံးသားထဲကနေ ဆည်းကပ်ပါတယ် ... ကျွန်ုပ်ပြောတာ
နားထောင်ပေးပါ ကျီဖန်းယု ... ခင်ဗျားဒီဆုတောင်းသူရဲ့ အသံကိုကြားရင်
မြန်မြန်လာစုဝေးပေးပါ"

'ဟူး ...' လေဂယက်လေးတစ်ခု ရေချိုးခန်းတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။
အခန်းတွင်းက အပူချိန်သိသိသာသာ လျော့သွားပြီး တောက်ပတဲ့ မီးရောင်
တွေလည်း မှေးမှိန်သွားတယ်။

လဲယောင်အသက်ကိုအောင့်ပြီး အကွရာတွေ ပျောက်သွားတာကို ကြည့်
နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက အဲ့တာကိုကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင်နေတယ်။

ခဏအကြာမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကနေ မီးခိုးရောင် အရိပ်တစ်ခု ထွက်
ပေါ်လာတယ်။

စာရေးသူမှာ ပြောစရာ ရှိနေပါတယ်:

ရှုယောင် : မှန်မှန်ပြော မင်းကိုယ့်အပေါ် ဖောက်ပြန်နေတာလား

လဲယောင် : မဟုတ်ပါဘူး.. ကျွန်တော်သရဲတွေ အားလုံးကို ဆက်သွယ်နေ
တာ နောက်ပိုင်းသူတို့တွေ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ နေကြလိမ့်မယ်

ရူယောင် : ဘာ

အခန်း (၁၁)

လူတွေကို ဖြုန့်ဖြံ့ ခက်လိုက်တာ

ဒီမီးခိုးရောင် အရိပ်လိုလိုပုံရိပ်က မြေပြင်ပေါ်မှာ ဝဲပျံနေပြီး အဝတ်တွေက လည်း စုတ်ပြတ်သပ်နေတယ်။ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ လေထဲမှာ ဝဲနေ နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သူတောင်းစားလေး တစ်ယောက်နဲ့တူတယ်။ ဒီ 'သူတောင်းစား' လေးက ၁၇၊ ၁၈လောက်ပဲ ရှိဦးမယ် ... သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရိတ်ထားတဲ့ ဆံပင်ပုံနဲ့ ဖြူဖျော့နေတဲ့ အသားအရည်ပြီးတော့ ရှုထောင့်သုံး ဖက်လုံးက မျက်နှာအသွင်အပြင်ကြောင့် သူ့ကိုကြည့်ရတာတော့ အရမ်း ယောက်ျား ပီသနေတယ်။ ပြပွဲတစ်ခုလုံးကိုတောင် ခိုးယူသွားနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ နက်မှောင်တဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံက တခြားသူတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပြီ ဆိုရင် ကိုးယိုးကားယားပုံတွေပဲ ပြလေ့ရှိတယ်။ ဒီဖြစ်တည်မှုက လွဲယောင် ရှာနေတဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာ အတိအကျပဲ : ကျီဖန်းယု။

၂၀၁၇ ဇန်နဝါရီတုန်းက ကျီဖန်းယုဟာ တစ်နှစ်ပတ်လုံး သောက်စား မူးယစ်နေတဲ့ အဖေဖြစ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ရင်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဓားနဲ့အထိုးခံရ ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ သူသေပြီးနောက် သူ့အဖေက နှစ်ဝက်လောက် ဥပဒေ လက်အောက်က ရှောင်ပြေးနေခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးဖမ်းမိသွားခဲ့တယ်။ တစ် ယောက်မှသူ့ကို သဂြိုဟ်မပေး၊ တစ်ယောက်မှ လာမကြည့်၊ သူ့အတွက် နံ့သာကို မီးရှို့ပေးမယ့်သူ၊ အမှတ်တရ တိုင်ထောင်ပေးမယ့်သူ တစ်ယောက် မှ မရှိဘူး။ ကျီဖန်းယုမှာ လောကကြီးအပေါ် နာကြည်းချက်တွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့တွေ မသွားခွင့်မပေးရင် ပြန်လည်ဝင်စားခွင့် မ

ရတာကြောင့် မျက်တောင်တစ်ခတ် အတွင်းမှာပဲ သူဟာ သရဲတစ်ကောင် ဖြစ်လာတယ်။

လဲ့ယောင်က မတော်တဆ အဲ့ကောင်လေး ဗုဒ္ဓဆိုင် အပြင်ဘက်မှာ လှည့်လည်သွားလာ နေတာကို တွေ့သွားတာကြောင့် သူ့အမွှေးနံ့သာ 'စား' နိုင်အောင်လို့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး သူနဲ့စကားစမြည် ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ့အဲ့ကောင် လေး လမ်းတစ်ခုတည်းမှာပဲ နေထိုင်နေရတယ် ဆိုတာကို သိပြီးနောက် လဲ့ယောင်သူ့အတွက် စင်ကြယ်တဲ့ ဘာသာရေးတရားတွေ နေ့တိုင်းရွတ်ဖတ် ပြီး သူ့ရင်ထဲက အထုံးအဖွဲ့ကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြည့်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေးခဲ့ တယ်။

နောက်ပိုင်း အထုံးက မဖြည့်နိုင်တော့ပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာ ပြဿနာမှ မရှိဘဲ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်ဆို တစ်လောကလုံးမှာ လဲ့ယောင် တစ်ယောက်သာ သူ့အယုံကြည်နိုင်ဆုံးသူ ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲ။

"မင်းက ဘယ်သူလဲ" ခဏကြာတော့ ကျီဖန်းယု မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လဲ့ယောင်နဲ့ စင်တီမီတာ အကွာလောက်ပဲ ကျန်တော့တဲ့အထိ လေထဲကနေ ရွေ့လာပြီး သူ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ အစိမ်းရောင်နဲ့ မီးခိုးရောင် မကောင်းဆိုးဝါး အငွေ့အသက်တွေက သူ့ရဲ့အရိပ်ကနေ စီးဆင်းလာတယ်။ ဒါက အရမ်းတုန်လှုပ် ခြောက်ခြားစရာကောင်းတဲ့ လေထုကြီးပဲ လဲ့ယောင် သာ စကားမှားသွားရင် လည်ပင်းညှစ်ခံ ရလိမ့်မယ်လို့ ခံစားမိနေတယ်။ "ငါ့ကိုဆင့်ခေါ်တဲ့ နည်းလမ်းကို မင်းဘယ်လိုသိတာလဲ"

"ဖန်းယု ငါလဲ့ယောင်လေ" လဲ့ယောင်တီးတိုး ပြောလိုက်တယ် "မင်းငါ့ကို မှတ်မိသေးလား ဗုဒ္ဓဆိုင်က လဲ့ယောင်လေ" 'အဘွားရေ ကျွန်တော်နည်း နည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီနော် နှစ်ပေါင်းငါးရာ ကျော်နေလောက်ပြီ ဟုတ်

တယ်မှတ်လား'

"လဲ့ယောင်" ကျီဖန်းယုသူ့ကို အထက်အောက်စုန်ဆန် ကြည့်ပြီးနောက် သူ့ရဲ့ ကြောက်စရာပုံစံကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်ရုတ်လိုက်တယ်။ ကြည့်ရတာ တော့ သူလုံးလုံး မယုံကြည်သေးသလိုပဲ။ "မင်းကတကယ်ပဲ လဲ့ယောင် လား"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ငါလေ" ကျီဖန်းယုပြောသံအရ သူ့ကိုမှတ်မိ သွားပုံပဲ။ သူခေါင်းညိတ်ပြီး ရေချိုးခန်းအပြင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ လဲ့ ယောင်အသံက ပိုလို့တောင် တိုးသွားသေးတယ်။ "ငါ ၂၀၁၉ မတ်လမှာ သေ သွားတယ်မှတ်လား ငါဒီကမ္ဘာမှာ ဘယ်လိုပြန်ဝင်စား လာတာလဲ မသိတော့ ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဒါကငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အသစ်၊ မင်းရော ဒီနှစ်တွေမှာ ဘယ်လို နေလဲ ငါသေပြီးတော့ရော တစ်ယောက်ယောက်က မင်းအတွက် ဆုတောင်းပေးသေးလား"

ကျီဖန်းယု လဲ့ယောင်မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေဘူး။ အဲ့အစား သူရုတ်တရက် ထမေးလိုက်တယ်။ "... အဲ့လူက ဘယ်သူလဲ၊ အပြင်မှာအိပ်နေတာ ဘယ်သူ လဲ မင်းအတွက်"

"အပြင်ကလူ" အချိန်အနည်းငယ် လောက်ကြာမှ ကျီဖန်းယု ဘယ်သူ့ကို ဆိုလိုချင်တာလဲဆိုတာ လဲ့ယောင် သတိပြုမိလိုက်တယ် "ဪ အဲ့တာငါ့ ယောက်ျား ရှုယောင်တဲ့၊ ငါက တားရော့ဂြိုဟ်မှာ အရင်နီးလာတာ ... သူက ငါ့ကို ဒီခေါ်လာတာ" သူ့စကားဆုံးတဲ့ အချိန်မှာ ကျီဖန်းယုပုံစံက ထူးဆန်း လာတာကို တွေ့သွားတယ်။ အဲ့တာကြောင့် လဲ့ယောင်မေးလိုက်တယ် "ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"သူနီးလာတော့မယ်" ကျီဖန်းယု ပြောလိုက်တယ်။

လဲ့ယောင်

လဲယောင်သေချာနားထောင် ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ခန်းဘက်ကနေ ဂွမ်း
စောင်ရွှေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲနောက် ရှုယောင်ပါးစပ်က တီး
တိုးသံ တစ်သံလည်း ကြားလိုက်ရသလိုလို ရှိတယ်။ သူပီပီသသတော့ မ
ကြားလိုက်ရဘူး "သူက သေဆုံးသူတွေရဲ့ နာကြည်းချက်တွေ မနည်းမနော
ကို ထမ်းထားရတာလေ ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နီးလာနိုင်သေးတာလဲ"

'ဒီလောက်များလွန်းတဲ့ နာကြည်းချက်တွေက၊ ပုံမှန်အခြေအနေ ရှိတဲ့လူ
ဆိုရင် နောက်တစ်နေ့ နေမထွက်ခင် လောက်ထိကို အိပ်ပျော်နိုင်စေ
လောက်တဲ့ထိ အားကောင်းလွန်းတယ်'

ကျီဖန်းယု မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြောတယ် "သူက သာမန်လူမှ မဟုတ်
တာ ... သူ့ဘာသာသူ နာကြည်းချက်တွေကို ခုခံနိုင်နေတာ မင်းမသိဘူးလား
သူ့ရဲ့လက်တွေက သွေးတွေစွန်းနေတယ် ဆိုပေမဲ့ အဲလူကအရိုးထဲထိ အမှန်
တရားတွေ ပြည့်နေတော့ ဒီလို နာကြည်းချက်မျိုးက သူ့ကိုအကြာကြီး မ
ခြောက်လှန့်နိုင်ဘူး"

အဲတော့ ဦးလေးမင် ပြောသွားတဲ့ ရှုယောင်ဒီတိုင်း အိပ်လိုက်ရင်
လုံလောက်တယ် ဆိုတာက အမှန်ပဲပေါ့။

လဲယောင် ကျီဖန်းယုကို မေးလိုက်တယ် "မင်းရော ရှုယောင်ကို သိလား"

ကျီဖန်းယု အေးစက်စွာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ကာ အထင်အမြင် သေးမှုထဲမှာ
လေးစားမှု အနည်းငယ်စွက်ပြီး "ရှုယောင်က ငရဲဘုရင်ကြီးလိုပဲ ... ဒီလို
နေရာမျိုးမှာ သူ့ကိုမသိတဲ့သူ ဘယ်လောက်ရှိနိုင်မှာ မို့လို့လဲ" အဲနောက် သူ
နံရံကို ဖြတ်သွားပြီး ရှုယောင်ကျော်ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။

ရှုယောင်က မှောက်ရပ်ကြီး အိပ်နေတုန်းဖြစ်ပြီး မကြာခင် နီးလာတော့
မယ်။ ရလဒ်ကတော့ ကျီဖန်းယုသူ့ကျောပေါ် နင်းလိုက်တော့ သူမနီးလာနိုင်
တော့ဘူး။ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် အိပ်မောကျသွား

တယ်။ သူ့မှာ အိပ်မက်ဆိုးတွေ ပြည့်နှက်နေပြီး သူ့အမူအရာအရတော့ အတော်လေး စိတ်ဆင်းရဲနေပုံ ပေါ်တယ်။

လဲ့ယောင် "..."

လဲ့ယောင် အလိုလျောက်ပိတ်နိုင်တဲ့ ပြတင်းပေါက် အကာကို အမြန်ပိတ် လိုက်တာကြောင့် ဒီအိပ်ခန်းတွင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အပြင် ကလူတွေ မမြင်နိုင်တော့ဘူး။ ပြီးတာနဲ့ သူ့ကျီဖုန်းယုကို သူသာ စကားပြော မယ်ဆိုရင် အဆင်မပြေနိုင်ကြောင်း မျက်လုံးနဲ့ အချက်ပြလိုက်တယ်။

ကျီဖုန်းယု ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်ပြီး "သူကငါပြောတာ မကြားနိုင်ဘူး ... မင်းအသံသာတိုးထား"

လဲ့ယောင်လည်း စိတ်ချသွားပြီး လေသံလေးနဲ့ "ဖုန်းယု ငါမင်းကို ခေါ် လိုက်တာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးရာလောက်က ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်သွားတာလဲဆို တာ မေးမလို့ ... ပြီးတော့လည်း ငါပြန်သွားလို့ ရနိုင်မယ် နည်းလမ်းများ ရှိ မလားလို့ ... ဒီမှာက ... ငါက omega ဖြစ်နေတယ် မင်းသိတယ်မှတ်လား ပြောဦး heat period ဆိုတာကရော ဘာကြီးလဲ ငါ့မှာ ပြောစရာတောင် မရှိ တော့ဘူး"

နှစ်ရာပေါင်းများစွာ ကြာပြီးတော့ ကျီဖုန်းယု လဲ့ယောင်ရဲ့ သူ့လက်နဲ့သူ ယပ်ပြန်ခတ်နေတာကို နောက်တစ်ကြိမ် မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူငေးငိုင် မိသွားတယ်။ လဲ့ယောင်စိတ်တိုတဲ့ အခါတိုင်း အဲ့လိုလေး လုပ်နေကျ။ သူမ ထင်ထားတာက ဒီကောင်လေး အကျင့်က ဒီအထိတောင် ပါလာတာပဲ။ သူ လဲ့ယောင်ကို ကြည့်ပြီးပြောလိုက်တယ် "ပြန်သွားဖို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင် ဘူး၊ မင်းပဲမပြောနဲ့လေ ငါတောင်မသွားနိုင်တဲ့ဟာကို ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် ရာကျော်လောက်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သဘာဝဘေးကြီးက အရမ်းကို ဖွတ်ဖွတ် ညက်ညက်အောင်ကို ဖြစ်သွားတာကွ ... အဲ့ကတည်းက ငါတို့မှာအိမ်ဆို

တာ မရှိတော့ဘူး၊ မင်းဒီရောက်တုန်းက လေထုထဲမှာ နာကြည်းချက် အရိပ်အငွေ့တွေ အရမ်းများနေတာကို မသိဘူးလား"

လဲ့ယောင်က "အင်း ငါသတိထားမိတယ်၊ အဲတာကြောင့် ဘာတွေ ဖြစ် သွားတာလဲ ဆိုပြီး မင်းကို မေးနေတာပေါ့"

ကျီဖန်းယု သူ့အသံကို နည်းနည်းလောက် ထပ်တိုးပြီး ပြောတယ် "၁၅နှစ် ကြာ ရွှေ့ပြောင်းမှု အပြီးမှာတောင် လူတွေအများကြီးဒီမှာ ကျန်နေခဲ့ကြ တယ်၊ သူတို့ ... သူတို့တွေက အရင်ကငါလိုပဲ" [T/N : ဆိုလိုချင်တာက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပြောင်းပေးပြီးတာတောင် လူတွေအများကြီး ကျန်နေခဲ့ပြီး ကပ်ဘေးကြောင့် သေကြေကုန်ကြတယ်။ အဲလိုသေသွားတဲ့ သူတွေအတွက် ဆုတောင်းပေးမယ့်သူ နောက်ဘဝရောက်အောင် ကူပေးမယ့်သူတွေ မရှိ ဘူး။ အဲအတွက် သေဆုံးသူတွေမှာ နာကြည်းချက်တွေ ဖြစ်လာရတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအရဆိုရင် အမျှဝေပေးမယ့်သူ မရှိတာကြောင့် မကျွတ်မ လွတ်တွေ ဖြစ်ကုန်တယ်ပေါ့ ... သနားပါတယ်။

'ဘယ်လိုတူတာလဲ'

ဒီမေးခွန်းက လဲ့ယောင်စိတ်ထဲ ပေါ်လာတယ်။ သူ့အရင်ကရဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ပြန်တွေးလိုက်တယ်။ သူဟွာရှား ဂြိုဟ်ကိုလာတဲ့ လမ်းမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးရာတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သမိုင်းကြောင်းနဲ့ ပတ်သတ် တဲ့ အချက်အလက်တွေကို အင်တာနက်ကနေ ရှာခဲ့တယ်။ သူတွေ့သွားတာ က ကြီးမားတဲ့ ပြောင်းရွှေ့မှုကြီးက သူကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကပ်ဘေးဆိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေ အတိုင်းပဲပြီးတော့ လူတိုင်းလည်း ဘေးလွတ်ရာကို မသွား နိုင်ခဲ့ဘူး။ အမှန်မှာ လူသားတွေ မျိုးသုဉ်းတော့မယ့် ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ကြုံ လာတဲ့အခါ လူတွေက တိရစ္ဆာန်တွေလိုပဲ သူတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး မျိုးရိုးဗီဇ တွေကိုပဲ ရှင်သန်နိုင်ဖို့ အားထုတ်ကြတာဟာ ထုံးစံဖြစ်တယ်။

ဒီပြောင်းရွှေ့မှုမှာ လူပေါင်းတစ်သိန်းခွဲ နီးပါးလောက်ပဲ တားရောဂါဂြိုဟ်ဆီ ပို့နိုင်ခဲ့သော်လည်း ခေါ်ဖို့အတွက် လူတွေအများကြီး ကျန်နေသေးတယ်။ တကယ်လို့ ဒီလူတွေကသာ သူတို့ရဲ့နောင်တနဲ့ နာကြည်းချက်တွေ မထားရင် အဆင်ပြေနိုင်ပေမဲ့ လူအများစုကတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ထဲက တချို့တလေကတော့ နာကြည်းချက်တွေ နောင်တတွေ မရှိတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ တချို့တလေကတော့ သူတို့စွဲနေတဲ့ အရာတွေ ရှိနေတာဖြစ်ရမယ် ... ကျီဖန်းယုလိုပေါ့။ ပြီးတော့လည်း အဲတာကြောင့်ပဲ အချိန်တွေအကြာကြီး ဖြစ်တာတောင်မှ ပြန်မဝင်စားနိုင်ဘူး ဖြစ်နေရတယ်။

အပြင်ဘက်မှာ အထီးကျန် ဝိညာဉ်တွေနဲ့ အရိုင်းစိုင်း တစ္ဆေတွေ ဘယ်လောက်တောင် များနေလိုက်မလဲဆိုတာ လဲ့ယောင်တွေးတောင် မတွေးရဲတော့ဘူး။ သူတို့တွေပဲ ကျန်နေခဲ့ပြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သူတို့အတွက် အသုဘ ချပေးတာဖြစ်ဖြစ် ဆုတောင်ပေးတာဖြစ်ဖြစ် မလုပ်ပေးကြဘူး။ သူတို့မှာပြန်တောင် မမွေးဖွားနိုင်ဘူး ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟွာရှားဂြိုဟ်က စစ်မြေပြင် တစ်ခုသာသာလောက်ပဲ ရှိတော့တာကြောင့် သူတို့မှာ ဘဝသစ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေတာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ အပလောကရဲ့ ဥပဒေတွေတောင် ရှိသေးရဲ့လားလို့တောင် သူသံသယ ဝင်မိတယ်။

"အဲ့တော့ မင်းအခု ဘယ်မှာနေနေလဲ" လဲ့ယောင် ကျီဖန်းယုအတွက် အိမ်တော်တစ်ခု၊ အဝတ်အထည်တွေနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ မီးရှို့ပေးခဲ့ဖူးတာကို မှတ်မိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိကျီဖန်းယုကို ကြည့်ရတာ ကောင်းကောင်းနေရပုံ မပေါ်ဘူး။

"အဲ့တာက ခြောက်ရာ၊ ခုနစ်ရာကျော် ကီလိုမီတာလောက်မှာ သီချိုင်းတစ်ခုရှိတယ်" ကျီဖန်းယု ပြောပြလိုက်တယ်။

"သဒ္ဓါင်း" တစ်ခုခု လွဲယောင်ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတယ် "ဒီနေ့က လူနာ ပြက္ခဒိန်ရဲ့ ဘယ်နှရက်နေ့လဲ မင်းမှတ်မိလား"

"ငါအဲလိုတွေ မှတ်မိနိုင်မယ်လို့ ထင်နေတာလား" ကျီဖန်းယုရဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထားက နည်းနည်းတော့ ဆိုးတယ်။ သူလွဲယောင်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး "မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

"ငါ့ရဲ့စုတ်တံကို ၃၀ရက်နေ့မှာ ကောင်းချီးပေးချင်လို့၊ သဒ္ဓါင်းကို ပြန်မသွားဘဲ ဒီမှာနေ ... နောက်မှမင်းအတွက် အိမ်တစ်လုံး ထပ်လုပ်ပေးမယ်" လွဲယောင်ကပဲ ထပ်ပြီး "ခုလတ်တလောတော့ တခြားသူတွေအတွက် ဆုတောင်း မပေးနိုင်သေးဘူး ... ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်း ကောင်းလေးအတွက် တော့ ဆုတောင်းပေးနိုင် ပါသေးတယ်၊ မနက်ရောက်ရင် ငါစက္ကူအချို့ ဝယ်ပြီးတော့ မင်းအတွက် အဝတ်အစားအသစ်တွေ မီးရှို့ပေးမယ်"

"ဟင်း ... ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲပေါ့ ... ငါအရင်သွားတော့မယ်"

"သွားတော့မယ်" လွဲယောင်မေးလိုက်တယ် "မင်းကဘာလို့ သွားမှာလဲ"

"ငါကဒီမှာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ... မင်းတို့နှစ်ယောက် လင်နဲ့မယား အိပ်တုန်းကိုလေ တော်ပါတော့ ငါ့နေရာ ငါပြန်တာက ပိုကောင်းပါတယ်ကွာ"

"အိပ်မက်ပဲ မက်နေလိုက် မင်းဘာလို့ ထွက်သွားမှာလဲ" လွဲယောင်လက်မခံဘူး။ "သူ့မှာရှိတဲ့ နာကြည်းချက် အရိပ်အငွေ့တွေက အရမ်းကို နည်းနေပြီလေ၊ မင်းထွက်သွားတာနဲ့ သူနိုးလာတော့မှာ မတော်လို့သူက ..." လွဲယောင်က ရှုယောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိုးပြတယ် "ငါတို့ရဲ့ ကွာခြားချက်ကြီးကိုပဲကြည့်လေ ... ငါက သူပြိုင်ဘက် မဖြစ်နိုင်ဘူး အာ"

ကျီဖန်းယုရှုယောင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး လဲယောင်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ သူ ဆိုလိုချင်တာကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ သဘောပေါက်သွားပြီ "အေးပါကွာ ... ဒါဆို လည်း မင်းအိပ်၊ ငါသူပေါ်မှာပဲ မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်မယ်"

'bang'ဆိုတဲ့ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ကျီဖန်းယုက "ဒီနေ့တော့ မင်းအပေါ် သူခွေးလိုလုပ်မှာကို ငါကူပြီး တားဆီးပေးမယ် ... ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့တွေတော့ မင်းဘာသာပဲ သူ့ကိုကိုင်တွယ် ရမှာနော်"

လဲယောင်က "မင်းဘာပြောချင်တာလဲ"

ကျီဖန်းယုက နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ "ငါပြောချင်တာ က omegaတွေမှာက အခြေခံ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ အတွဲတွေ အများကြီး တွေ့ဖူးသားပဲ ... သူတို့တွေ အိပ်ရာပေါ် ရောက်ပြီဆို ရင် တကယ်ကြီးကို ကျွတ်ကျွတ် ..."

လဲယောင် ရုတ်တရက်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေပါ ထလာ တယ်။ အဲ့တာကြောင့် အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မကောင်း တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလို့ ပြောကြတာပေါ့။

'ဒီကောင်က တကယ့်ကို အကျင့်မကောင်းတာ နှစ်ငါးရာကျော် ကြာသွား တာတောင်မှ ဒီကောင်ကျီဖန်းယု နည်းနည်းလေးမှ မပြောင်းလဲသွားဘူး၊ အဲ့အပြင်ကိုမှ သူ့စကားတွေက စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ပိုတောင် ဖြစ်လာသေး တယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူပြောတဲ့ စကားတွေက ပိုတောင် အကျင့်ပျက် စကားတွေ ဖြစ်လာတာလဲ'

ခဏကြာတာတောင် လဲယောင်အိပ်မပျော်ဘူး။ အဲ့တာကြောင့် သူအင်တာ နက်ကနေ သူလိုချင်တဲ့ အမွှေးနံ့သာတို့ ရွှေစက္ကူတို့ ဘာတို့ဝယ်လို့ ရနိုင်မ လားဆိုတာ ရှာမယ်လို့ တွေးလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဆက်သွယ်ရေးစက်နဲ့ light brainက ဒီမှာတကယ့်ကို လိုင်းသုံးလို့ မကောင်းတာကြောင့် ရှုယောင်သူ့ကို

ပေးထားတဲ့ ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို သုံးလိုက်တယ်။ နှမြောစရာ ကောင်းတာက ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ တားရော့လို အင်ပါယာကြီးမှာ အမွှေးနံ့သာ မရောင်းတာပဲ။ ရွှေပြားလေးတွေ ရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ တားရော့အင်ပါယာက လူတွေက ဒီဇိုင်းလုပ်ဖို့နဲ့ အလှဆင်ဖို့အတွက်ပဲ အများဆုံးသုံးကြတယ်။

ကျီဖန်းယုက လဲ့ယောင်ရှာနေတာကို မြင်တော့ ပြောလိုက်တယ် "မင်းငါ့အတွက် ငွေဒင်္ဂါးပြားတွေ မီးရှို့ပေးရင်တောင် ငါ့မှာသုံးစရာနေရာ မရှိဘူး"

လဲ့ယောင် ပြန်မေးလိုက်တယ် "ဘာလို့လဲ"

ကျီဖန်းယုက ရှုယောင်ကိုယ်လုံးကို တံတားတစ်ခုလို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေရင်း "မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ ဝယ်စရာဘာမှ မရှိဘူး ... အခုချိန်မှာ နာကြည်းချက်တွေ များနေပြီး ပစ္စည်းတွေရှားနေတာ ... ပြီးတော့လည်း မင်းတို့လိုချင်တာ မရှိဘူးဆိုရင် ငါတို့ အချိန်အကြာကြီး ကမ်းလှမ်းမှုတွေ စောင့်ရတယ်" တကယ်လို့သာ လဲ့ယောင်က ရုတ်တရက်ကြီး သူလုပ်နေကျ အတိုင်း ပစ္စည်းတွေကို သူ့အတွက် မီးရှို့ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် မြေအောက်လောကကြီး ကသောင်းကနင်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

"ငါသိပြီ" လဲ့ယောင်ပြောလိုက်တယ်။ အဲ့နောက် သူ့ကိုယ်ပေါ် စောင်ခြုံလိုက်ပြီး ရှုယောင်ကိုကြည့်ကာ "မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ သူမည်းပြာ မနေလောက်ပါဘူးနော် ဟုတ်တယ်မှတ်လား" [T/N: မှောင်ရက်ကြီးလည်း အိပ်နေသေးတယ် အပေါ်ကလည်း သရဲတစ်ကောင်က တက်ဖိထားလို့ အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေသွားမှာစိုးနေတာ]

"မဖြစ်ပါဘူး သူ့ကိုယ်ပေါ်ထရပ်ကား တစ်စီးကြိတ်သွားတယ်လို့ပဲ ခံစားနေရမှာ" ကျီဖန်းယုအဖြေ ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

လဲ့ယောင် "..."

ရှုယောင်ရဲ့ အမူအရာအရတော့ အနည်းငယ်နာကျင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေပုံ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာက အမှိုက်စားဘော်ဒီကြီး ရှိနေတာပဲ အဆင်ပြေ လောက်မှာပါ ဟုတ်တယ်မှတ်လား မဟုတ်ရင် သူနောက်တစ်နေ့ နီးလာတဲ့ အခါ လွဲယောင်ပဲ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရမှာ။

စောင်ကို သေချာခြုံပြီး အရင်ဆုံးအိပ်လိုက်ပြီး ဖြစ်လာမယ် အကျိုးဆက် တွေကို နောက်တစ်နေ့မှ တွေးတော့မယ်လို့ လွဲယောင်ဆုံးဖြတ်ချက် ချ လိုက်တယ်။

ကျီဖန်းယုကို ဒီကိုဆင့်ခေါ် လိုက်နိုင်တာကြောင့် လွဲယောင်ရင်ထဲ နည်း နည်းပေါ့သွားတာဖြစ်မယ် သူကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူနောက် တစ်နေ့မနက် မိုးလင်းလာတော့ ကျီဖန်းယုကို မတွေ့တော့တာ တောင် သူ့စိတ်အခြေအနေက ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်နေသေးတယ်။

တခြားတစ်ဖက်မှာတော့ ရှုယောင်လုံးဝ ကောင်းမနေဘူး။ သူအိပ်ရာပေါ် မှာပဲ လွဲယောက်ကို နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်နေတယ်။

"ဘာလုပ်တာလဲ" ကြောက်တတ်တဲ့ ရှုညီလေးတစ်ကောင်လို လွဲယောင် စောင်ကို ဆွဲခြုံလိုက်တယ်။ မနေ့ညတုန်းက ရှုယောင်ထက် အခုလိုမျိုး ရှု ယောင်က ပိုပြီးနားလည်ရ ခက်တယ်လို့ ခံစားမိနေတယ်။

"ကိုယ်ညတုန်းက ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားတာလဲ" ရှုယောင်မေးလိုက် တယ်။

"ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားက အိပ် တောင်ပျော်နေပြီလေ ... ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း ဝင်အိပ်လိုက်တာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ" လွဲယောင် ပြန်မေးလိုက်တယ်။

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး" ရှုယောင် တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး သူ့ပခုံးနဲ့

နောက်ကျောကို နှိပ်ရင်း အိပ်ရာကထကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

လဲ့ယောင် ထိုလူရဲ့မြည်းလို အရာကြီးကို သူ့ဘောင်းဘီထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သူ့ဆွံ့အသွားရတယ်။ သူ့အိပ်ရာက အမြန်ထပြီး အင်္ကျီလဲဖို့ တစ်စုံယူလိုက်တယ်။ သူမခံစားနိုင်ဘဲ အရှည်ကိုတိုင်းဖို့အတွက် လက်နှစ်ချောင်းချဲ့ကား လိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းသာ ချလိုက်တယ် "ဟူး..."

ဘယ်သူသိမှာလဲ ရှုယောင်က အရာခပ်သိမ်းကို သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုမျိုး အချိန်ကိုက် အိပ်ခန်းဘက်ကို မျက်နှာလှည့်လာတယ်။ လဲ့ယောင် လုပ်နေတာကို တွေ့တော့ သူ့မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်သွားကာ "မင်းဘာတွေ တိုင်းနေတာလဲ"

လဲ့ယောင် သူ့လက်ကို ချက်ချင်းပြန်ရုတ်လိုက်ပြီး "အာ ... ငါး ကျွန်တော် ပြောချင်တာ ကျွန်တော်တို့ မနေ့ကစားခဲ့တဲ့ငါးက အရမ်းရှည်တယ်လို့"

ရှုယောင် နောက်ထပ်နီလာပြန်တဲ့ သူ့ရဲ့ဇနီးအသေးလေးကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ အပြုံးလေးနဲ့ပဲ ဆက်ပြောတယ် "မင်းက 'ငါး'ကိုပဲတိုင်းတာလား မင်းအဲ့တာကို ညကစားလိုက်သေးလား"

လဲ့ယောင် "... 'ဒီကောင်ကြီးက တကယ့်ကို ဖြိုနိုင်ဖို့ ခက်လိုက်တာ'

အခန်း (၁၂)

အကြွေး

မနက်စောစောစီးစီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိမ်ကနေ 'ဂလွမ် ဂလွမ်'ဆိုတဲ့ အသံ တွေ ထွက်နေတယ်။ လွဲယောင် နောက်တစ်ခေါက် မီးဖိုချောင်ဝင်နေပြန်ပြီ။

လွဲယောင် မနက်စာလုပ်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ရှုယောင်ကမနေ့ညက ညစာ မဝလိုက်တာကို သိတာကြောင့် ဒီနေ့ပိုများများ ချက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဓိကကတော့ သူတောင်းဆိုစရာလည်း ရှိသေးတာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ သူ စည်းကမ်း လိုက်နာမှဖြစ်မယ် ... မဟုတ်ရင် စားကောင်းတဲ့အသီး ဘာမှမရ နိုင်ဘူးဆိုပြီးလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောနေသေးတယ်။

ခြောက်နာရီခွဲကျော်မှာ ရှုယောင်က စစ်တပ်ကန်တင်းမှာ စားလေ့ရှိပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ သူမသွားဖြစ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်နဲ့ ထမင်းစားပွဲထောင့်စွန်းကို မှီထား ပြီး လွဲယောင်ချက်နေတာကို ကြည့်ကာ ပင်လယ်စာ ဆန်ပြုတ်နဲ့ အသီး အရွက် ပန်ကိတ်အနံ့ကို ရှုနေမိတယ်။

သူခုနစ်နှစ် အရွယ်လောက်တည်းက မနေ့ညကအိပ်သလို လူသေကောင် လိုမျိုး တစ်ခါမှ မအိပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီမနက်ရောက်တော့လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အရိုက်ခံထားရလား အောက်မေ့ရအောင်ကို ကိုက်ခဲနေတဲ့ ခံစားချက်ကြီးနဲ့ အိပ်ရာနိုးလာခဲ့တယ်။ မြင်သာတဲ့ ဒဏ်ရာတစ်ခုလေး တောင် မရှိတာကတော့ ထူးဆန်းတယ်။

လွဲယောင်အဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပေမဲ့ ဒီ မနက်လွဲယောင်က တစ်ခွန်းမှမဟဘူး။

လဲ့ယောင် ခရန့်ကဏန်းအသားတွေ အများကြီးပါတဲ့ ခွက်အကြီးကို ရှုယောင်ကို ပေးလိုက်တယ်။ အဲ့အပြင် အသီးအရွက်ပန်ကိတ်ကို အပိုင်းသေးလေးတွေပိုင်းပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးကာ မုန့်လာဥတွေ၊ မြေပဲတွေနဲ့ အရွက်ချဉ်တွေလည်း ထပ်ထည့်ပေးလိုက်သေးတယ်။

ရှုယောင်ကတော့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ဆရာကြီးလိုလို ထိုင်နေပြီး "ပြော ... ကိုယ့်ကိုအဲ့လောက် ဂရုတစိုက် လုပ်ပေးနေတယ်ဆိုတော့ မနေ့ညက မကောင်းတာတစ်ခုခု လုပ်ခဲ့လို့လား"

လဲ့ယောင်က "မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မေးချင်တာရှိလို့ ... တားရော့ဂြိုဟ်ရဲ့ online shopမှာ တစ်ခုခု ဝယ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ပို့ရမယ့် လိပ်စာကို ဘယ်လိုထည့်လိုက်ရမလဲ"

"မင်းက ဘာဝယ်ချင်လို့လဲ"

"စက္ကူတို့၊ ကော်တို့ အဲ့လိုနည်းနည်းပါးပါးပါ။ ကျွန်တော်အိမ်မှာ လက်မှုပစ္စည်းလေး တချို့တလေလုပ်ချင်လို့" အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းအတွက် အိမ်လုပ်ပေးတဲ့အခါ အကောင်းဆုံးလက်ရာ ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ လဲ့ယောင် ယုံကြည်မှု အပြည့်နဲ့ "ခင်ဗျားကျွန်တော် အရင်က လုပ်ထားတဲ့ ခလောက်လေးကို တွေ့တယ်မှတ်လား"

"အင်း ... ဒါဆိုရင် ပို့ဆောင်ခဘယ်လောက် ကျနိုင်လဲဆိုတာ အရင်စစ်ကြည့်ဖို့ အကြံပေးချင်တယ်။ လိပ်စာကိုတော့ မင်းဈေးနှုန်းကို လက်ခံနိုင်ပြီဆိုမှ ကိုယ့်ကိုလာမေး"

"ပို့ဆောင်ခ" လဲ့ယောင်မေးလိုက်ပေမဲ့ ရှုယောင်က သူ့ကိုဆက်ပြီး အာရုံမထားတော့တာကို တွေ့လိုက်တယ်။ အဲ့တာကြောင့် တိတ်တိတ်လေးပဲ မနက်စာကို ပြီးအောင်စားနေပြီး ပို့ဆောင်ခအကြောင်း တွေးနေလိုက်တယ်။

မနေ့ညက သူဝယ်ချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုပဲကြည့်ပြီး လိပ်စာကို ဘာထည့်ရမှန်း မသိတာကြောင့် သူ့ရဲ့ ဈေးဝယ်လှည်းလေးထဲက အမျိုးအစားတွေကို သေချာမကြည့်လိုက်မိဘူး။ ဒီနေ့သေချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ တားရောဂါဂြိုဟ်ကနေ ဟွာရှားဂြိုဟ်ကို အမြန်ချောပို့မှာ အဆင့်သုံးမျိုး ခွဲထားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပထမအဆင့်က 100kg ဆိုရင် ယွမ်800000၊ အလယ်အလတ် 200kgဆိုရင် ယွမ်1.5မီလီယမ်၊ အမြင့်ဆုံး အဆင့်ကတော့ kgအတွက် ယွမ်2.2မီလီယမ် ကုန်ကျမှာဖြစ်တယ်။

ပြောထားလိုက်သေးတာက များများဝယ်လေ ပိုကောင်းလေတဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ဈေးအပေါ်ဆုံးကတောင်မှ ယွမ်800000တဲ့

ယွမ်800000 လွဲယောင်အဲ့ဈေးနှုန်းတွေက သဘာဝမကျတာတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ ပိုက်ဆံအခြေအနေကြောင့် ဒီအတွေးကို ဘေးဖယ်ရတော့မယ်။ သူ့မှာစုစုပေါင်း ရှိတာဆိုလို့ ယွမ်1.1မီလီယမ်လောက်ပဲ ရှိတာ။ တကယ်လို့ သူသာတစ်ခုခုဝယ်ရင် ပို့ဆောင်ခပေးရမယ် ... အဲ့ကျရင် တစ်ပြားမှကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ပူဇော်နိုင်ဖို့အတွက် ဝယ်စရာပစ္စည်းတွေ ရှိသေးတယ်။

ပူဇော်ဖို့အတွက် ဘာပစ္စည်းမှ မဝယ်ရင် စုတ်တံကို ကောင်းချီပေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ စုတ်တံကို ဘာကောင်းချီးမှမပေးရင် အက္ခရာတွေရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုကလည်း အားကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အက္ခရာတွေသာ အားမကောင်းရင် သရဲတစ်ကောင်ကို ပျိုးထောင်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့မိဘတွေကိုလည်း အားကိုးလို့မရဘူး။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဇနီးဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို အသုံးချလို့ ရမလည်း မသိသေးတာကြောင့် သူ့ကိုအလုပ်အကျွေး ပြုပေးနိုင်မယ့် သရဲနည်းနည်းတော့မွေးထားမှရမယ်။ [T/N : ကြမ်းသွားပြီ]

စားလို့တော်တော်ပြီးသွားတဲ့ အချိန်မှာ ရှုယောင် ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လဲ့ယောင်က ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်လွတ်နေတာကို တွေ့သွားတယ်။ ရှုယောင် နဖူးလှမ်းတောက်လိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ "မင်းဘာတွေ တွေးနေတာလဲ"

လဲ့ယောင် သူ့လက်ကို ပြန်ပုတ်ထုတ်ပြီး ဖြေလိုက်တယ် "ဘာမှမဟုတ်ဘူး"

ရှုယောင်က အဝတ်လဲနေရင်း "အာ ... မင်းမနေ့ညက ညစာကို တော်တော်လေး ကြိုးစားပြီး ချက်ပေးထားတာတောင် ကိုယ်ကအခုထိ ခင်ပွန်းတာဝန်ကို မဖြည့်ဆည်း ပေးသေးလို့ စိတ်ကောက်နေတာလား"

လဲ့ယောင် မျက်ဆန်လည်ပြရင်း "ကျွန်တော့်ကို လာနောက်မနေနဲ့ ... ဘယ်သူက အဲ့တာကြောင့် စိတ်ဆိုးနေလို့လဲ"

ရှုယောင် ပြုံးကာ "ကောင်းပါပြီ ... ဒီညတော့ ..."

လဲ့ယောင် နှလုံးအစုံရုတ်တရက် လည်ချောင်းထဲကတောင် ခုန်ထွက်လာတော့မလို့ "ဒီညဘာဖြစ်လဲ"

ရှုယောင်က "ညစာလုပ်ပြီး ကိုယ်ပြန်လာတာကို စောင့်နေလို့"

'သေစမ်း ငါ့ကိုသေအောင် ခြောက်နေတာလား'

လဲ့ယောင် စိတ်သက်သာရာရစွာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး "အင်းပါ"

ရှုယောင်တစ်ယောက် လဲ့ယောင်ရဲ့ ကပ်ဘေးကြီးကနေ လွတ်မြောက်သွားသလို အမူအရာကို တွေ့သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူပိုပိုကြည့်လေ ... ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလာလေပဲ။ သူနေရောင်ကာ ဝတ်စုံအကြီးကိုဝတ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ သူမသွားခင် လဲ့ယောင်ကို ပြောလိုက်သေးတယ်။ "ဒီမှာ က နေ့ပိုင်းဆိုပူတယ် ... လျှောက်ပြေးမနေနဲ့ ... အပြင်ထွက်ချင်ရင် ဦးလေး

မင်ကိုခေါ်တာ ပိုကောင်းမယ်၊ မဟုတ်ရင် ..."

လဲ့ယောင်မေးလိုက်တယ် "ဘာရှိသေးလို့လဲ"

ရှုယောင် သူ့စကားကိုဆုံးအောင် မပြောဘူး။ သူ့လဲ့ယောင်ကို သေချာ ကြည့်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

'ခင်ဗျားကြီးက ဘာလို့ပြောနေတာကို ပြီးဆုံးအောင် မပြောသွားရတာလဲ'

လဲ့ယောင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီတိုင်းချွတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်စလက်ခတ် ချ သွားတဲ့ ဘောင်းဘီကိုကြည့်ပြီး အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တက်နင်းလိုက်တယ် 'ဒီသောက်ပြင်း ကောင်ကတော့'

ဂြိုဟ်တွေဆီကို အမြန်ချော့ပို့ကြေးက အရမ်းဈေးကြီးလို့ မတတ်နိုင် သေးတာကြောင့် ရှုယောင်ထွက်သွားတာနဲ့ ဦးလေးမင်ဆီကို ထွက်ရှာတော့ တယ်။ ကျောမှာအိတ်ကိုလွယ်ကာ ရှုယောင်ပေးထားတဲ့ ဆက်သွယ်ရေး စက်ကိုတပ်ဆင်ပြီး အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ နေရောင်ကာ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင် လိုက်တယ်။ တံခါးဖွင့်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်မပိတ်သေးဘဲ ခြံဝင်းဘက်ကို လှမ်း အော်လိုက်တယ်။ "ဦးလေးမင်"

ဦးလေးမင် ချက်ချင်းထွက်လာပြီး မေးတယ် "Mr.ရှောင်လဲ့ ကျွန်တော်ဘာ ကူညီ ပေးရမလဲ"

လဲ့ယောင်အပြင်က အပူလှိုင်းကို တောင့်ခံရင်း "ကျွန်တော်တံခါးကို ဒီ တိုင်း ပိတ်လိုက်လို့ရလား သော့တွေဘာတွေ မလိုဘူးလား"

ဦးလေးမင်က "အင်း ရတယ်လေ ... နောက်ကျရင် ဗိုလ်ကြီးကို မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေး အချက်အလက်တွေထည့်ပြီး ဝင်လို့လွယ်အောင် လုပ်ခိုင်းထား လိုက်၊ အပြင်ထွက်ချင်လို့လား"

လဲ့ယောင်က "ကျွန်တော်ဈေးဝယ် ထွက်ချင်လို့ ... ဦးလေးမင်ရော"

ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေးလို့ အဆင်ပြေမလား"

ဦးလေးမင်ပြန်ပြောတယ် "ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက် စောင့်ပေးပါ" အဲ့နောက် သူအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။

လဲ့ယောင်ခြံဝင်းကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီနေရာက ရွာကြီးတစ်ရွာလိုပဲ။ ရှုယောင်နေသလို အလိုအလျောက် စနစ်ရှိတဲ့ အိမ်တွေလည်း ဘေးနားမှာ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာတော့ တစ်ယောက်မှ ရှိမနေပုံပဲ။ အိမ်တိုင်း တံခါးပိတ်ထားပြီး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ မနေ့တည်းက တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာကြသေးတာဖြစ်မယ်။

"ဦးလေးမင် ဒီလိုအချိန်ဒီနေရာမှာ လူတွေရောနေရဲ့လား" လဲ့ယောင်အိမ်တွေထဲက တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး နေရောင်ကာ ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ ဦးလေးမင်ကို မေးလိုက်တယ်။

"တစ်ခါတလေ သူတို့အိမ်မပြန်ကြဘူး၊ တချို့က တာဝန်ကျပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ ပြန်မလာကြတာ ... ဒါပေမဲ့အခုကတော့ တော်တော်များများက လေ့ကျင့်နေကြလို့ပါ" ဦးလေးမင်က "မင်းဘာဝယ်ချင်လို့လဲ"

"ကျွန်တော် အိမ်မှာလက်လုပ် ပစ္စည်းလေးတွေလုပ်ဖို့ စက္ကူနဲ့ ကော်ဝယ်ချင်လို့ ပြီးတော့လည်း အဝတ်အစားတချို့နဲ့ ဖိနပ်လည်း ကြည့်ချင်သေးတယ်"

ဦးလေးမင်ကလည်း အဝတ်အစားနဲ့ ဖိနပ်တွေ ကြည့်ချင်တာကြောင့် လဲ့ယောင်ကို ဟွာရှားက အကြီးဆုံး ဈေးဝယ်စင်တာကို ခေါ်သွားလိုက်တယ်။ အဲ့တာက ရှုယောင်အိမ်နဲ့ဆို တစ်ကီလို မီတာလောက်ပဲဝေးတယ်။ စင်တာဆိုတာကလည်း အိမ်ကြီးသုံးလုံးကို ပေါင်းထားတာသာ ဖြစ်တယ်။ နေရာက တော်တော်ကြီးပြီး ပစ္စည်းတွေကလည်း နေရာတော်တော်လေး အပြည့်လောက်ရှိတယ်။

နေရာပိုင်ရှင်ကတော့ beta မမချောချောတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူမက ဦးလေးမင်လူတစ်ယောက် ခေါ်လာတာမြင်တော့ "ဦးလေးမင်"ဆိုပြီး အပြုံး လေးနဲ့ ခေါ်လိုက်ကာ သူမမျက်လုံးတွေက လဲယောင်ပေါ်ကျသွားပြီး "သူက ..."

ဦးလေးမင် ပြောပြလိုက်တယ် "အဲတာက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဇနီးလေး Mr.ရှောင်လဲ့တဲ့ ... သူကဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့ မနေ့ကမှ ရောက်လာတာ ... လက်လုပ်ပစ္စည်းလေး လုပ်ချင်လို့ စက္ကူနဲ့ကော် ဝယ်ချင်တယ်တဲ့"

ဒါပေါ့ ပိုင်ရှင်က လဲယောင်ဘယ်သူဆိုတာ သိတယ်။ တခြားသူတွေလိုပဲ လဲယောင်အပေါ် သူမအမြင်က ဆိုးဝါးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ အဲနောက်ကွယ်မှာ သင့်တော်တဲ့ အကြောင်းပြချက် ရှိနိုင်တယ်။ အဲတာကြောင့် သူမသူ့အပေါ် သဘောကျကျ မကျကျ၊ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လွင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူမရိုးရိုးတန်းတန်း ပြုံးပြရင်း "ကျွန်မမှာ လက်လုပ်ပစ္စည်း လုပ်လို့ရတဲ့ စက္ကူတော့မရှိဘူး ... လက်ကိုင်ပဝါတို့၊ ပုံနှိပ်စက္ကူတို့ပဲရှိတယ်၊ ကော်ဆိုရင်တော့ ကော်ချောင်းနဲ့ တိပ်ခွေတွေရှိတယ် ... ဟိုနားကအတန်းမှာ အားလုံးရှိတယ်"

လဲယောင် betaမမကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး အဲတာကိုကြည့်ဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်။ ကံမကောင်းချင်တော့ တိပ်ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ အာရုံမ လာဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သို့ပေမဲ့လည်း ဒီနေရာမှာက လေ့ကျင့်ရေးဆင်းတဲ့ တပ်သားတွေနဲ့ တာဝန်ကျတဲ့ သူတွေချည်းပဲ ရှိတာဆိုတော့ နားလည်ပေး လို့ ရပါတယ်။ သူတို့မှာ လက်လုပ်ပစ္စည်းလုပ်ဖို့ အချိန်ဆိုတာ ရှိမနေဘူး။ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ပုံနှိပ်စက္ကူတွေကလည်း အရမ်းပျော့တာကြောင့် လုံးဝမ ကောင်းဘူး။ အရင်တုန်းက ကျီဖန်းယူအတွက် သုံးထပ်အိမ်ယာလေး တစ်ခု လုပ်ပေးဖူးတယ်။ အဲတာက အရမ်းတောင့်တင်းကာ အရောင်အသွေး

စုံလင်ပြီး နေရာကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနဲ့ ကြည့်ကောင်းလှတယ်။

လဲ့ယောင် တိပ်ခွေကြီးနှစ်ခု ယူလိုက်တာမြင်တော့ ဦးလေးမင် လှမ်းမေးလိုက်တယ် "မင်းတခြားလိုတာ မရှိတော့ဘူးလား"

လဲ့ယောင် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ ထိုအချိန်မှာပဲ မတော်တဆ ငွေရှင်းကောင်တာပေါ်က ကတ္တူပုံးကို မြင်သွားတယ်။ ရောင်စုံလေးနဲ့ မုန့်ထည့်တဲ့ဟာ ဖြစ်ပုံပေါ်တယ်။ သူတိပ်ကိုယူပြီး ဆိုင်ရှင်ကို မေးလိုက်တယ် "ကျွန်တော်ဒီပုံးကို ယူလို့ရမလား ခင်ဗျာ"

ဆိုင်ရှင်ကလည်း ကြောင်အအနဲ့ "ဒီပုံးလား"

လဲ့ယောင်ခေါင်းညိတ်ကာ "ဟုတ်ပါတယ် ... တကယ်လို့ ရှိသေးတယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

ဆိုင်ရှင်က ဦးလေးမင်ကိုကြည့်ပြီး ရောင်းရနီးနီး မရောင်းရနီးနီး ဖြစ်နေတယ်။

ဦးလေးမင်က "Mr.ရှောင်လဲ့ အဲကတ္တူပုံးကို ဒီတိုင်းယူသွားလိုက်လို့ ရပါတယ် ... ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က အဲဒါတွေကိုစုပြီး ရှင်းတုကိုပြန်တဲ့အခါ ပြန်လည်အသုံးပြုရေး စင်တာမှာ တစ်ခါတည်း သွားရောင်းလိုက်တာ ... တန်ကြေးလည်း အဲ့လောက် မရှိဘူး"

လဲ့ယောင်မေးလိုက်တယ် "အဲ့လိုဆိုရင် ပိုက်ဆံကို ဘယ်သူရသွားလဲ"

ဦးလေးမင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ် "ဒါပေါ့ ကျွန်တော်တို့ အပိုင်းက ရတယ်လေ"

"ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ကို ပြန်ရောင်းတဲ့ ဈေးအတိုင်းပဲ ရောင်းပေးပါ ... ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဇနီးဆိုတဲ့ဂုဏ်နဲ့ အခွင့်အရေး မယူချင်ဘူး" လဲ့ယောင် ပြန်ပြောတယ်။

သူအဲလို လုပ်ရတာကလည်း အဓိကက ရှုယောင်ရဲ့ ကြင်နာကို အချိန်တိုင်း အခွင့်ကောင်း မယူချင်တာလည်း ပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲလူကြီးက နောက်ကျမှသူ့ကို အတိုးပါတောင်းလာရင် တော်တော်ဆိုးမှာ။ ရှုယောင်က ဝံပုလွေတစ်ကောင်နဲ့ တူပေမဲ့ လဲယောင်အမြင်မှာတော့ မြေခွေးတစ်ကောင်နဲ့ ပိုတူနေတယ်။ အဲတာကြောင့် သူပိုပြီး သတိထားရမယ်။

"ဦးလေးမင် ... ကျွန်တော်တို့ အသီးအရွက်တွေကို ဘယ်မှာရနိုင်မလဲ" လဲယောင်ဒီထဲ ဝင်လာတည်းက မတွေ့မိဘူး။ တခြားအစားအသောက်တွေက နေရာသက်သက်မှာ ရောင်းတာလားဆိုတာ သိချင်တာကြောင့် ဦးလေးမင်ကို မေးလိုက်တယ်။

"အဲတာတွေက အအေးရုံမှာ ရနိုင်တယ်" ဦးလေးမင်ကပဲ ဆက်ပြောတယ်။ "ဒီမှာက အပူချိန် အရမ်းမြင့်တာကြောင့်မို့လို့ အသီးအနှံတွေ အကုန်လုံး အအေးရုံမှာ စိုက်ထားရတယ် ... လူလေး ဘယ်ဟာလိုချင်လဲ"

"ကျွန်တော်ကြည့်လို့ ရမလား" အအေးရုံ အဲလိုမျိုးကို အခုမှ ပထမဆုံး သူကြားဖူးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှုယောင်ပြောသလို အပူချိန်က 60ဒီဂရီကျော်တယ်ဆိုရင်တော့ အဲလို တကယ်လုပ်ဖို့လိုတယ်။ မဟုတ်ရင် အရွက်တွေအကုန်မီးကျွမ်းနေတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူက စားတော့မှာလဲ။

အအေးရုံက တောင်နဲ့တောင်ကုန်း ကြားမှာရှိပြီး လေ့ကျင့်ရေး စင်တာနဲ့ လူနေရာနေရာရဲ့ အလယ်မှာရှိတယ်။ အဲတာကလည်း နေရောင်ကာရုံကြီးတစ်ခုပါပဲ။ ဦးလေးမင် ပြောချက်အရဆိုရင် အသီးအနှံမျိုးစုံ ရှိရုံတင်မကဘူး အသီးအချို့တောင် ရနိုင်သေးတယ်တဲ့။

သူအဲတာကိုကြားတော့ တောင်ပေါ်မှာ အပင်တွေအများကြီး ရှိတဲ့အတွက် လဲယောင် အံ့သြသွားတယ် ... အထူးသဖြင့် ဒီလောက်မြင့်မားတဲ့ အပူချိန်မှာပေါ့။ အပင်တွေကို သင့်တော်သလို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပျိုးထောင်လာရ

တာကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ တုန်းကလို သာမန်အပင်တွေနဲ့ မတူတော့ဘူး။ ဦးလေးမင် ပြောတာကတော့ ဒီကသစ်ပင် တော်တော်များများက နွေရာသီ ဆိုရင် မြဲနေပြီး ဆောင်းဦးရောက်ပြီဆိုရင် ပြန်လည်ရှင်သန်လာကာ နောက်တစ်နှစ် နွေဦးအထိ ကြီးထွားကြပြီး နွေပြန်ရောက်ပြီဆိုရင် ပြန်လည်မြဲသွားတယ်တဲ့။

အအေးရုံက တပ်စခန်းဘေးမှာ ရှိတာကြောင့် လဲ့ယောင်လမ်း တစ်လျှောက်မှာ တပ်သားတွေကို တွေ့ရတယ်။ တပ်သားတွေက ဦးလေးမင် ကိုတွေ့တော့ အလေးပြုပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ဦးလေးမင်က ဒီမှာအတော် လေး အာဏာရှိတယ်ဆိုတာ လဲ့ယောင် သိသွားရတယ်။

"အဲ့မှာပဲ" အရောင်နဲ့ ပုံစံကလွဲပြီး ဖန်လုံအိမ်နဲ့ ဘာမှသိပ်မကွာတဲ့ ရုံတစ် ခုကို ဦးလေးမင် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော်လိုချင်တာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွေးလို့ရလား" လဲ့ယောင် အထဲဝင် သွားတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတွေခဲ့ဖူးတဲ့ အသီးအရွက်တွေ အပြည့်ရှိပြီး သူ ကမ္ဘာပေါ်မှာတောင် မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ အသီးအရွက်တွေပါ မြင်တွေ့ရကာ တောက်ပတဲ့ အရောင်တွေက တစ်ရုံလုံး ဖြန့်ကျက်လျက်ရှိတယ်။ အထဲမှာ ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ရှိပြီး တစ်ယောက်က အသီးအရွက်တွေကို စောင့်ကြည့် ပြီး အခြေအနေကို မှတ်တမ်းတင်ကာ နောက်တစ်ယောက်က တံခါးမှာ စောင့်နေပေးတယ်။

"ရပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ လူလေးယူသမျှ အသီးအရွက်ဖိုးကို ရှင်းပေးရမယ် ... မယူခင် ဈေးနှုန်းကို အရင်ကြည့်ဖို့လိုပါတယ်" တံခါးနားက betaအန်တီ ကြီးက သူ့ကိုပြန်ဖြေပေးတယ်။

"ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်တော်အသီးအရွက်တွေ အရင်သွားယူပြီး နောက်မှ ဆက်မေးပါမယ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" လဲ့ယောင် ခြင်းတောင်ကိုင်ပြီး

အရွက်တန်းကို သွားတဲ့အချိန်မှာ ဦးလေးမင်ကတော့ beta အန်တီကြီးနဲ့ စကားပြောပြီး ကျန်နေခဲ့တယ်။

လဲ့ယောင်အများကြီး မေးမနေဘဲ အသီးအရွက်တွေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ အသီးအရွက်ဈေးနှုန်းက အရမ်းလည်း ဈေးမကြီးဘဲ တစ်ပေါင်ကို ဆယ်ယွမ်ကနေ ဆယ့်ငါးယွမ်လောက်ပဲ ကျတယ်။ အသားနဲ့စားလို့ရတဲ့ အရွက်အတော်အသင့်လောက်ပဲ ဝယ်ပြီး အများကြီး မဝယ်လိုက်ဘူး။ ခရမ်းသီးတွေတွေတော့ ငါးခုလောက်ယူခဲ့ပြီး ပဲအချို့လည်း ယူခဲ့တယ်။ သူဖြတ်လာတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး တန်းကနေလည်း အရည်ရွှမ်းတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးသုံးလုံး ယူလိုက်သေးတယ်။ သူက လူနှစ်ယောက်စာပဲ ချက်စရာ လိုတဲ့အပြင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာလည်း ပင်လယ်စာနဲ့ အသားတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ သူတော်သင့်သလောက်တော့ အသီးအရွက်တွေ ဝယ်ပြီးပြီလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

လဲ့ယောင် ခြင်းတောင်းကို ငွေရှင်းကောင်တာမှာ တင်လိုက်တယ် "အန်တီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ကုန်ကျငွေလေး တွက်ပေးပါဗျ"

Betaအန်တီကြီးက ပြုံးလိုက်ကာ "ကောင်းပါပြီ ခဏလေး စောင့်ပေးနော်"

ကြားရက်မှာ အသီးအရွက်ဝယ်ဖို့ လူတွေအများကြီး မလာကြတာကြောင့် ဖြစ်မယ် beta အန်တီကြီးက တွက်တာကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် မတွက်နေဘူး။ လဲ့ယောင်ကလည်း အလျင်မလိုနေပါဘူး။ သူက ကျီဖန်းယူအတွက် မကြာခင် အိမ်ဆောက်နိုင်ဖို့အတွက် တွေးတောနေတယ်။ တခြားသူတွေ အာရုံမစိုက်မိအောင် ပင်လယ်မှာ မီးရှို့နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရှာရမယ်။

ခဏနေတော့ အန်တီကြီးကလည်း တွက်ချက်လို့ ပြီးသွားတော့ ပြောလာတယ် "စုစုပေါင်း ယွမ်110ကျပါတယ်"

လဲ့ယောင် ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ထုတ်ပြီး ဘားကုတ်ပေါ် ဖိကပ်လိုက် တယ်။ ထိုအချိန်မှာပဲ 'beep beep beep beep'ဆိုတဲ့ အသံကျယ်ကြီး ထွက် လာတယ်။

လဲ့ယောင် ကြောင်သွားတယ် "ဘာဖြစ်တာလဲ ကျွန်တော် ဒီမနက် ကတောင် သုံးလို့ရနေ သေးတယ်လေ" သူ့မှာ ယွမ် 1million ကျော် ရှိ သေးတာကို အဲ့တာကြောင့် ဒီယွမ်110ဆိုတာက ပမာဏ နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ မယုံနိုင်စွာဖြင့် လဲ့ယောင်နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ပေမဲ့ ရလဒ်ကတော့ အတူတူပဲ။ "တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့ လက်ကျန်ငွေက မလောက်တော့ဘူး ... ပြန်စစ်ပြီး ငွေထပ်ချေပေးပါ"

ဦးလေးမင်က "လိုင်းမကောင်းလို့များလား အဲ့လိုဆို ဦးလေးက မင်းအစား ပေးထားပေးမယ်လေ"

လဲ့ယောင် သူ့ရဲ့ဆက်သွယ်ရေး စက်ကိုပဲ ကြည့်နေပြီး ဘာမှမပြောဘူး။

'သေစမ်း' မူလကိုယ်ပိုင်ရှင်က အကြွေးကုမ္ပဏီကနေ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလ လောက်က တကယ့်ကို ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ချေးခဲ့တယ် ယွမ် 3 millionတောင် အခု သူပြန်ဆပ်ရမှာဖြစ်လို့ သူ့အကောင့်ထဲမှာရှိတဲ့ ယွမ် 1millionလေးကို ဖြတ်သွားပြီ။ သူ့မှာ အတိုးအပါအဝင် ယွမ် 2millionကျော် အကြွေးဆပ်ဖို့ ကျန်နေသေးတယ်။

အခုလဲ့ယောင် ဘယ်လိုဆက်ရှင်သန် ရတော့မလဲ။

အခန်း (၁၃)

အသီးအရွက်တွေက ခူးထားပြီးသား ဖြစ်နေပြီး သူတို့ရဲ့ ပင်စည်ထဲကို ပြန်ထိုးထည့်လို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ အဲ့တာကြောင့် လဲ့ယောင်က ဦးလေးမင်ရဲ့ အကူအညီယူပြီး အရင်ဆုံး အသီးအရွက်ဖိုးတွေ ပေးထားလိုက်တယ်။ အသီးအရွက်တွေ ယူပြီးနောက်မှာ သူ့မျက်နှာက အိတ်ထဲက ခရမ်းသီးထက်တောင်မှ ပိုပြီး ခရမ်းရောင် သန်းနေသေးတယ်။

ဦးလေးမင် လမ်းလျှောက်တာကို ရပ်ပြီး လဲ့ယောင်ကို ပြောလာတယ်။ "ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ ... ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြန်လာတာကို စောင့်လိုက်ပါဦး၊ သူ့မှာ နည်းလမ်းတော့ ရှိမှာပါ"

ပြန်လာတဲ့လမ်းမှာ လဲ့ယောင်တစ်ယောက် ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးပါ့မယ်လို့ ဦးလေးမင်ကို အသေအချာ ပြောနေခဲ့တယ်။ ပြန်ပေးနိုင်ဖို့ နည်းကိုတော့ နောက်မှ စဉ်းစားတော့မယ်။ သူခေါင်းညိတ်ပြီး နုံးချိစွာ ပြောလိုက်တယ် "ဒီနေ့ကျွန်တော် ဦးလေးမင်ကို ဒုက္ခပေးမိသွားတယ် ... အိမ်ထဲအရင် ဝင်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်"

ဦးလေးမင်ကလည်း ပြန်ပြောတယ် "နောက်ပိုင်း တစ်ခုခုလိုတယ်ဆိုရင် ဦးလေးကို ခေါ်လိုက်ပါ"

လဲ့ယောင် လက်ဝှေ့ယမ်းကာ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး အသီးအရွက်တွေထုတ်ကာ စတင် ဆေးကြောတော့တယ်။ ခရမ်းသီးကိုထုတ် အညှာခြွေပြီး အလယ်ကနေ နှစ်ပိုင်းပိုင်းလိုက်တယ်။ အသားကို ထုတ်ပြီးလည်း အပူပေးလိုက်သေးတယ်။ ရှုယောင်ဘယ်အချိန် ပြန်လာမလဲဆိုတာ မသိတာကြောင့်

အလျင်စလို ချက်မနေတော့ဘူး။ မီးဖိုချောင် ကစားပွဲ ဘေးနားမှာပဲ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဂျင်းတွေ၊ ကြက်သွန်တွေ အခွံခွာနေ လိုက်တယ်။ အခွံခွာ ပြီးနောက် ရှုယောင်ကို စာလှမ်းပို့ရမလား၊ မပို့ရဘူးလားဆိုတာ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေသေးတယ်။ အတော်လေး စဉ်းစားပြီးတော့မှ လဲ့ဖေးရှန်ရဲ့ ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ခေါ်ဖို့လက်ကို မြှောက်လိုက်တယ်။

"လဲ့ယောင်" လဲ့ဖေးရှန် ဖုန်းကိုင်တာကို ဘယ်လောက်မှတောင် မစောင့် လိုက်ရဘူး။ "မင်းငဲ့ကို ရှားရှားပါးပါး ဖုန်းခေါ်တာပဲ၊ မင်းအဖေအကြောင်း တွေးမိသေးတယ်ပေါ့"

"အဖေ့ကို ဘယ်လိုလုပ် မေ့လို့ရမှာလဲ ဒီရက်ပိုင်း ဘယ်လိုနေလဲဆိုတာ မေးချင်လို့ပါ"

"... မကောင်းဘူး" လဲ့ဖေးရှန် အိမ်မှာလည်း ပြဿနာတချို့ ရှိပုံရတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ဒေါသထွက်နေသလိုပဲ "ဒီနေ့မင်းအမေ လသာဆောင်ကနေ ပြုတ်ကျပြီး ဆေးရုံရောက်နေတယ် ... မင်းရော ဟွာရှားမှာ နေရတာ နေ သားကျပြီလား"

"ကျွန် ... ကျွန်တော်နေသား ကျပါပြီ၊ ဒီမှာက ဈေးတွေအရမ်းကြီးတယ် ... အဖေဘယ်လိုထင်လဲ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆို ..." လဲ့ယောင်အံ့ကြိတ်ကာ သတ္တိမွှေး ပြီး တောင်းဆိုလိုက်တယ် "ကျွန်တော့်ကို ယွမ်သုံးသန်းလောက် လွဲနိုင်မ လား သုံးသန်းလောက်က အရမ်းအဆင်မပြေဘူးဆိုရင် ယွမ်နှစ်သန်း သုံး ရာလည်း ဖြစ်ပါတယ်"

"လဲ့ယောင်" လဲ့ဖေးရှန် ရုတ်တရက်ကြီး ထအော်လိုက်တော့ လဲ့ယောင် တောင် ကြောက်သွားတယ်။ "ငဲ့ကိုတောင်းဆိုစရာ တခြားကိစ္စတွေ မင်းမှာ ဘာမှ မရှိဘူးလား မင်းအမေ ဆေးရုံတက်နေ ရတယ်လို့ ငါပြောတယ်လေ ... မင်းသူမကို စိတ်မပူဘူးလား ငါတို့စကားပြောတိုင်း မင်းပိုက်ဆံချည်းပဲ

တောင်းနေတယ် မင်းမှာ အသည်းနှလုံး မရှိဘူးလား"

"ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ် အဖေရာ" လဲ့
ယောင်ပြောလိုက်တယ် "လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက ကျွန်တော် ပိုက်ဆံချေးထားခဲ့
တယ် ... ပြန်မဆပ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ချေးငွေပိုင်းမှာ အကျိုးသက်ရောက်
သွားလိမ့်မယ်၊ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်မရှင်းနိုင်ရင် အာကာသယာဉ်ပေါ်မှာ
တောင် ထိုင်စရာလေးရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီတစ်ကြိမ်
တော့ ကူညီပေးပါ"

"ကူညီရမယ် မင်းဘယ်တုန်းကများ နောက်ဆုံးအကြိမ်လို့ မပြောတာရှိဖူး
လဲ၊ ဟမ် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဆိုတာ ဘယ်တော့လဲ မင်းအမေကတော့
အသားကျနေပေမဲ့ ငါကတော့ မရဘူး" လဲ့ဖေးရှန် ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်
တယ် "ငါမင်းကို ဘာပိုက်ဆံမှ မပို့နိုင်ဘူး အခုမင်းဘယ်လို ရှင်းမလဲဆိုတာ
ကြည့်ရသေးတာပေါ့"

"တူတူတူ ..."

လဲ့ဖေးရှန် စကားပြောစက်ကို ပိတ်ချသွားတယ်။

ရှုယောင်ပြန်လာချိန်မှာ အိမ်ထဲကနေ ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်တဲ့ "ဂလွမ် ဂလွ
မ်"ဆိုတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ အတော်လေး
ကြမ်းတယ်။ တံခါးဖွင့်ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ လဲ့ယောင်
ကလက်ထဲမှာ ဓားတစ်ချောင်း ကိုင်ထားပြီး စဉ်းနှိတုံးပေါ်မှာ အသားကို
ခုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ရှုယောင်ဘာတွေ မှားနေတာလဲဆိုတာ မသိပေမဲ့
လဲ့ယောင်ကို ကြည့်ရတာ အသားကို ခုတ်နေတဲ့အစား
တစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်ချင်နေပုံ ပေါ်နေတယ်။

'တစ်ယောက်ယောက် ဒီရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူသတိမထားမိ သေး
ဘူးလား နိုးကြားမှုအား အတော်နည်းတာပဲ'

ရှုယောင် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီဝေးဝေးကို လှမ်းပစ်လိုက်တယ်။ လဲယောင်နောက် တိတ်တိတ်လေးသွားကာ ဓားကိုင်ထားတဲ့လက်ကို ဖိလိုက်ပြီး နောက်လက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို အုပ်လိုက်တယ်။ အသံခပ်တိုးတိုးနဲ့ ပြောလိုက်တယ် "မလှုပ်နဲ့ ... ဓားပြတိုက်နေတာ"

ထိတ်လန့်သွားတဲ့ လဲယောင်ကတော့ ချက်ချင်းပူလောင်သွားပြီး မျက်လုံးတွေတောင် စိုစွတ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရကာ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်ခဲသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ အနံ့နဲ့ ရှုယောင်မှန်း သတိထားမိသွားတာကြောင့် သူနည်းနည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်။ နည်းနည်းလေးပဲ။ ဓားကို နောက်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ယူလိုက်ပြီး ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်တယ် "ဓားပြတိုက်တာ ဓားပြတိုက်ပြီးရင် ငါ့ရဲ့ကြီးမားတဲ့ ကံကောင်းခြင်းကို ခင်ဗျားအမွေဆက်ခံ ရလိမ့်မယ်"

'ကြီးမားတဲ့ ကံကောင်းခြင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကြီးမားတဲ့အကြွေးကွ'

ရှုယောင်ပြန်မလာခင် ဦးလေးမင်နဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့လဲယောင် အသီးအရွက်တွေ သွားဝယ်တုန်းက ယွမ်110တောင် မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ နောက်တော့ အထူးနည်းလမ်း တချို့ကိုသုံးပြီး လဲယောင်ရဲ့ အကောင့်ကို စစ်ကြည့်လိုက်တော့ လဲယောင်အကောင့်က အခုထိတောင် အကြွေးတင်နေဆဲ ဖြစ်တယ်။

'ဟမ် ... မွဲလိုက်တဲ့ကလေး'

လဲယောင်ရုန်းကန်နေရင်း စိတ်အခြေအနေ ပိုဆိုးလာတာကို ရှုယောင် ခံစား လိုက်ရတယ် "ယုန်ပေါက်လေး၊ မင်းကိုဒီလောက်ထိ စိတ်ဆိုးအောင် ဘယ်သူလုပ်တာလဲ"

လဲယောင် အသံတိုးတိုး ပြန်ဖြေတယ် "ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ"

တကယ့်တကယ်တမ်း ပိုက်ဆံချေးတာက သူကိုယ်တိုင် မဟုတ်ဘူးဆိုပေမဲ့ အခုချိန်မှာ သူ့အပေါ်မှာပဲ မူတည်နေပြီလေ။ ဒီကြောက်စရာ ကောင်းလှတဲ့ ယွမ်နှစ်သန်းကျော် ပမာဏရှိတဲ့ အကြွေးအကြောင်း တွေးလိုက်မိတာနဲ့ မီးဖိုချောင်စားအောက်မှာ အပြားလိုက်လှဲချပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ ခုတ်ထစ်လိုက်ချင်တယ်

ရှုယောင် ပြုံးကာ "အရင်ဆုံးညစာကို ပြီးအောင်လုပ်လိုက်၊ ကိုယ်ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ် ... ဘာပဲဖြစ်နေနေ ကိုယ်တို့အဲ့အကြောင်း နောက်တော့ ပြောကြတာပေါ့"

အပြင်မှာ အရမ်းအလုပ်များခဲ့တာကြောင့် ရှုယောင်ရဲ့ချွေးနံ့က ပြင်းနေတယ်။ လေထုဖိအားက ထူးထူးခြားခြား သိပ်သည်းနေတာကို လွဲယောင်ခံစားမိတယ်။ သူခေါင်းညိတ်ပြီး ညစာလုပ်တဲ့ အပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်ထားလိုက်တယ်။ ဒီနေ့ညစာကတော့ ခရမ်းသီးကြော်၊ ပဲနဲ့ဝက်သားနှုတ်ရယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်ရယ် ဖြစ်တယ်။ သာမန်အိမ်ချက် ဟင်းလျာတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ သူအကြီးကြီး ဂရုတစိုက် လုပ်ထားရတယ်။

ဘာကြောင့် ဟင်းတွေကို ဂရုတစိုက်ရမှာလဲ ဒီဟာတွေဝယ်ဖို့ ဦးလေးမင်ရဲ့ ပိုက်ဆံကို ချေးခဲ့ရတာလေ

လွဲယောင် မွန်းကျပ်လာသလိုတောင် ခံစားရတယ်။ အဲ့ယွမ်နှစ်သန်းကို ဘယ်လိုရှာရမလဲဆိုတာ အခုထိ မတွေးနိုင်သေးဘူး။ ယွမ်နှစ်သန်းက 2019 ကမ္ဘာမှာတုန်းက ယွမ်နှစ်သန်းနဲ့ ဘာမှမကွာဘူး။ သာမန်မိသားစုတွေက အဲ့လောက်ပမာဏရဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လောက်တောင် အချိန်လိုတယ်။ ဒါပေမဲ့သူကတော့ လဝက်လောက် အချိန်တွင်းမှာ ရနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရှာရမှာ။ အဲ့တာက ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား အသီးအရွက်တွေကို ခွက်ထဲထည့်လိုက်ပြီး ပါဝင်ပစ္စည်းတွေ ရောလိုက်တယ်။ လွဲယောင် စိတ်တိုနေတုန်းပဲ။ လွဲယောင်

ကြမ်းပြင်ပေါ်က ရှုယောင်ရဲ့ အဝတ်တွေရော၊ မနက်က လဲခဲ့တဲ့ ဘောင်းဘီ တွေရော ပြီးတော့ သူနင်းထားတဲ့ ဟာတွေပါ လိုက်ကောက်လိုက်တယ်။ သူ စိတ်တိုနေချိန်မှာ အိမ်က ပွယောင်းနေရင် ပိုပြီးဒေါသထွက်တာကြောင့် ဒီ အရှုပ်ထုပ်ကို ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ အရင်ဆုံး ထိုအဝတ်တွေကို ရေချိုးခန်းတံခါးနားမှာ ပုံထားလိုက်တယ်။

ရှုယောင်ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ ထိုအဝတ်ပုံကြီးကို တွေ့လိုက်တယ်။ သူလဲယောင်ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ် "ဘာလို့ အဝတ်တွေကို ဒီနားမှာ လာ ပုံထားတာလဲ"

"ခင်ဗျားအိတ်ကပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတာတွေရှိလား" လဲယောင်မေးပြီး "အ ရင်ထုတ်ထားလိုက်"

ရှုယောင် နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားတယ် "ကိုယ့်အဝတ်တွေ လျှော်ပေး မလို့လား"

လဲယောင် စူပုပ်ပြီးတော့ "အဝတ်လျှော်စက်ထဲပဲ ထည့်မှာ ... အာ ပြီး တော့ ကျွန်တော်အသီးအရွက်တွေ ဝယ်တုန်းက ဦးလေးမင်ဆီက ယွမ်110ချေးထားရတယ်၊ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားပဲ အရင်သူ့ကို ပေး ထားပေးလို့ ရမလား"

အဲ့တာပြောပြီး မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ ရှုယောင်ဆီက ပိုက်ဆံချေးသင့် မ ချေးသင့် စဉ်းစားနေတယ်။

၁၅ရက်အတွင်း ပြန်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် သူ့ရဲ့ချေးငွေအပေါ် အကျိုး သက်ရောက်တော့မယ်။ အနာဂတ်မှာ အာကာသယာဉ် စီးတာပဲဖြစ်ဖြစ် တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတစ်ခုခု ဝယ်တာဖြစ်ဖြစ် သူပြဿနာတွေ အထူးတလည် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံချေးဖို့ကျတော့ ... သူက အရွယ်ရောက် တဲ့အထိ တစ်ခါမှ တခြားသူတွေဆီက ပိုက်ဆံမချေးဖူးဘူး။

လဲ့ယောင် ပန်းကန်တွေအကုန်လုံး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ်။ ညစာစား ချိန်မှာ သူစိတ်တွေ လွတ်နေခဲ့တယ်။ ပဲအနည်းငယ်ကို ပန်းကန်လုံးထဲထည့် ပြီး သုံးစွန်းပဲ စားရသေးတယ်။ တခြားတစ်ဖက်မှာတော့ ရှုယောင်က ခရမ်းသီးတွေ အများကြီး စားပြီးသွားပြီး မျက်တောင်တစ်ခတ် အတွင်းမှာ တစ်ဝက်လောက် ပြောင်သွားပြီ။

သူစားတဲ့နှုန်းအရ ရှုယောင်က လဲ့ယောင်ရဲ့ အချက်အပြုတ် စွမ်းရည်ကို သဘောကျကြောင်း ဖော်ဆောင်နေတယ်။ သူအပြီးသတ်ပြီး တူကိုချ လိုက်ကာ "နောက်တစ်ခါ ပိုချက်သင့်တယ် ... စားလို့ မလုံလောက်သေး ဘူး"

'ဒီလောက် အသားတွေကတောင် မလောက်သေးဘူး အစားပုပ်လိုက်တဲ့ သူ'

လဲ့ယောင်ပန်းကန်ထဲမှာ ခရမ်းသီးက တစ်ဝက်လောက်ပဲ ကျန်တော့တာ ကိုတွေ့တော့ တူကိုပါးစပ်မှာကိုက်ရင်း ခဏလောက် တွေးတောလိုက်တယ် "ပိုလုပ်ရတာက အဆင်ပြေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တရားမျှတအောင် ... ကျွန်တော် ကချက်မယ် ခင်ဗျားက လိုအပ်တာတွေအတွက် စိုက်ပေး"

ရှုယောင် ပျော်ပျော်ကြီး ပြန်ပြောတယ် "ကိစ္စမရှိဘူး၊ နောက်ဆိုရင် အိမ် အတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေ ကိုယ်ပေးမယ်"

လဲ့ယောင်ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံချေးပြီးနောက် ပါးစပ်ထဲမှာ ဝါးနေတဲ့နှုန်းက သုံးဆပိုမြန်သွားပြီး ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘူး။ ခရမ်းသီးပန်းကန်ထဲက ကျန်တဲ့တစ်ဝက် အပြောင်ရှင်းပြီးနောက် စားပွဲကို ရှင်းကာ ပုံထားတဲ့ အဝတ်တွေကို အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

ဗိုက်ပြည့်တဲ့အထိ စားသောက်ပြီးနောက် ရှုယောင် ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ကာ သူ့ဇနီးလေး အိမ်မှုကိစ္စ ဟိုဟိုဒီဒီ လုပ်တာတွေကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူ

အရမ်းပျော်နေတယ်။ သူ့စကားပြောစက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး လွဲယောင်လေး သူ့ဆီပိုက်ဆံ လာချေးမလားဆိုတာ သိချင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုနက စားနေ တုန်းကတော့ လွဲယောင်ဘာမှ မပြောလာဘူး။ အဲ့အစား ဘေးနားမှာချထား တဲ့ စက္ကူအိမ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။

စက္ကူအိမ်လေးက အရမ်းကို အရောင်အသွေးစုံပြီး လွဲယောင်က မထင်မ ရှား နေရာနားလေးမှာ ထားထားတယ်။ အစကတော့ သူလည်း သတိမ ထားမိလိုက်ဘူး။

"လွဲယောင်၊ ခွေးတစ်ကောင်လောက် လိုချင်တာလား" ရှုယောင်မေးလိုက် တယ် "ဒါကဘာလဲ"

"ခွေး" 'ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လိုခွေးရှိလို့လဲ' လွဲယောင်အနား ရောက်လာတော့ ရှုယောင်ဘာကို ပြောနေမှန်း သတိထားမိသွားပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်က ချက်ချင်းမဲ့ကျသွားတယ်။ "အဲ့တာက ခွေးအိမ်မဟုတ်ဘူး" 'ကံကောင်းလို့ ကျီဖန်းယု ဒီနေ့မလာတာ ... မဟုတ်လို့ကတော့ ခင်ဗျားကုန်တင်ကားနဲ့ တက်ကြိတ်ခံရ သလောက်လေးပဲ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး'

"ခွေးအိမ်မဟုတ်ဘူးလား အဲ့တာဆိုဘာလဲ" ရှုယောင်မေးလိုက်တယ် "ကြောင်အိမ်"

"မဟုတ်ဘူး" လွဲယောင်ပြန်ပြောတယ် "အဲ့တာက ... ကောင်းပြီလေ၊ အဲ့ တာကို ပြဿနာအိမ်လို့ ခင်ဗျားတွေးလို့ရတယ်၊ ကျွန်တော်အဲ့တာ လုပ်ပြီး ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြဿနာတွေကို အဲ့ထဲထည့်ပြီး မီးရှို့မှာ ... အဲ့လိုဆို ဘာ ပြဿနာမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့"

"အမှန်ပဲလား အဲ့တော့ ဂန္ထီရလား" ရှုယောင်ပုံစံက ကလေးလေး တစ် ယောက်လိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်။

"ဟုတ်တာပေါ့" သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် 'အိမ်တော်'ကို အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်းနဲ့ မီးရှို့နိုင်ဖို့ သူပြောလိုက်သေးတယ် "ဒါပေမဲ့ အခုက ဘယ် နားမှာ ရှိရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ် ... ရှိလို့ရမယ့် နေရာကောင်းလေး ဘာ လေးသိလား"

ရှုယောင်အချိန် အကြာကြီး ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ လက်ပိုက်ပြီး နေနေတယ်။ လွဲယောင်ရဲ့ ချစ်စဖွယ် မျက်လုံးလေးတွေကို မြင်တော့ အဖြူရောင် ယုန် ပေါက်လေးက ဝံပုလွေ ဖေဖေဆီမှာ မုန်လာဥလာ တောင်းနေသလိုလေး တောင် မြင်မိတယ်။ အဲ့တာကြောင့် လွဲယောင်ဆံပင်လေးတွေကို ဖွပြီးပြော လိုက်တယ် "ကိုယ့်ကိုစောင့်၊ ကိုယ်အင်္ကျီလဲပြီးရင် မင်းကိုခေါ်သွားပေးမယ်။"

နောက်ဆုံးတော့ လွဲယောင်အအေးရုံက ပြန်လာပြီးတည်းက ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ပြုံးဖြစ်တယ် "ရတယ်လေ"

ရှုယောင်မိမိထဲက အဝတ်အချို့ ထုတ်လိုက်တယ်။ လွဲယောင်က အိပ်ခန်း ထဲမှာ စောင့်နေတုန်းဆိုတာ တွေ့လိုက်ရတော့ သူပြုံးပြီး မေးလိုက်တယ် "မင်းအပြင်မထွက်ချင် ဖြစ်နေတာလား မနေ့က မင်းမစားလိုက်ရတဲ့ 'ငါး'က ဘယ်လောက်ကြီးလဲဆိုတာ မြင်ချင်လို့လား"

ရှုယောင်ပြောတာကြားပြီး လွဲယောင်နားရွက်တွေ နောက်တစ်ကြိမ် နီလာ ပြန်တယ်။ စက္ကူအိမ်လေးကိုသယ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲကနေ မြန်မြန်ထွက်လာ လိုက်တယ်။

ရှုယောင်အဝတ်လဲပြီး ထွက်လာတော့ သူ့ရဲ့ hover ကလေးထဲမှာ ရပ်ထား တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဦးလေးမင်နဲ့ ယန်ကျဲ့တို့က သူတို့အသံကြားလို့ အိမ်ထဲကနေ ထွက်ကြည့်လာကြတယ်။

ဦးလေးမင်က လှမ်းမေးတယ် "ဗိုလ်ကြီး၊ အပြင်သွားမလို့လား"

ရှုယောင် စီးကရက်ကို မီးညှိပြီး နှုတ်ခမ်းမှာခဲထားတယ်။ သူပြုံးပြီး ပြောလိုက်တာက "ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီးလေးနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့လေ"

ဦးလေးမင် "..."

ယန်ကျဲ့ "..."

လဲ့ယောင် 'ပြဿနာအိမ်'ကို ကားထဲသယ်လာပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေတယ် 'စိတ်မဆိုးဘူး ငါစိတ်ဆိုးမနေဘူး'

ထိုအချိန် ရှုယောင်လည်း အထဲမှာဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း စတင်ပျံ့သန်းတော့တယ်။

ရှုယောင် သူ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲဆိုတာ လဲ့ယောင် မသိတာကြောင့် စက္ကူအိမ်လေးကို တင်းတင်းကိုင်ထားပြီး ပြတင်းပေါက်ပြင်ကို ကြည့်နေတယ်။ အခုချိန် အပြင်ဘက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရမ်းမှောင်နေပြီး အပြင်က တချို့နေရာလေးတွေမှာပဲ အလင်းရောင်လေး နည်းနည်းရှိတယ်။ ရှုယောင် မြေပုံမှာ သွားချင်တဲ့ နေရာကို ထောက်လိုက်တာကြောင့် လဲ့ယောင် လှမ်းကြည့်လာတယ်။ ကြည့်ရတာ ပင်လယ်နားတစ်ဝိုက်ဖြစ်မယ်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ပင်လယ်ကို ရောက်လာတယ်။ ရှုယောင်နဲ့လဲ့ယောင် hover ပေါ်ကဆင်းလာတော့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကနေ နေဝင်နေပြီ။ လဲ့ယောင်က ကမ်းခြေမှာ ရပ်နေပြီး ဒီနေရာနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ဆီမှာ တောအုပ်လေးတစ်ခု ရှိတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိတာကြောင့် အလင်းရောင် မလုံလောက်ဘဲ အရမ်းရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမြင်ရဘူး။ ထိုအချိန် ဒီရေလှိုင်းတွေ တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ကမ်းခြေက သဲတွေကို တိုက်စားနေတယ်။

ရှုယောင်ပြောတယ် "ရှိလိုက်တော့"

လဲယောင်က "ကျွန်တော့်ကို မီးခြစ်ငှားနိုင်မလား"

တကယ်တော့ လဲယောင်မီးခြစ် ယူလာခဲ့ပေမဲ့ ရှုယောင်ဆေးလိပ် သောက်
တုန်းက သုံးတဲ့မီးခြစ်ကို တွေ့သွားပြီး အဲတာ ပိုကောင်းတယ်ထင်လို့။

ရှုယောင်ကတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ လဲယောင်ကို ပေးလိုက်တယ်။ လဲ
ယောင်ယူပြီး စက္ကူအိမ်ကိုယူပြီး ပင်လယ်နား ပိုတိုးလျှောက်လိုက်တယ်။
အောက်မှာ ပုံပုံလေးထိုင်ပြီး သံပေါ်မှာ တစ်ခုခု ချရေးတော့တယ်။

ရှုယောင် အရမ်းကို သိချင်နေတယ်။ လဲယောင်ပခုံးပေါ်ကကျော်ပြီး ကြည့်
လိုက်ပေမဲ့ လဲယောင်ရေးထားတာတွေ တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး။ ကြည့်ရ
တာ စာလုံးတွေလို ဖြစ်ပေမဲ့ ရေးချလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ... သူ့ဘာလို့ ဂျီ
ဩမေတျီပုံ ဆွဲနေတာလဲ 'ကြည့်ရတာ ခေါက်ဆွဲခြောက်တွေ ကျနေတာပဲ'

လဲယောင်ရေးတာ အရမ်းမြန်တယ်။ ခဏလေး အတွင်းမှာ ကျီဖန်းယုရဲ့
မွေးနေ့စာလုံး ရှစ်ခုရယ် သူရရှိမယ့် လိပ်စာရယ်ပြီးတော့ ဒါကိုကြည့် ရူး
သွားနိုင်လောက်တဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အက္ခရာတွေ ပြီးသွားတယ်။ အက္ခရာ
တွေ ရေးပြီးနောက် စက္ကူအိမ်ကို အလယ်မှာ ချလိုက်တယ်။ မီးခြစ်ထုတ်
လိုက်ပြီး စက္ကူအိမ်ကို ညှိလိုက်တယ်။ မကြာခင်မှာ မီးစွဲသွားပြီး စက္ကူအိမ်
က အလျင်အမြန် ပြာကျသွားတယ်။

ရှုယောင်မေးလိုက်တယ် "ပြီးသွားပြီလား"

လဲယောင် ခေါင်းညိတ်ကာ "အင်း ပြီးသွားပြီ"

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကီလိုမီတာ ၆၅၀အကွာအဝေးမှာရှိတဲ့ သချိုင်းမှာ
ကျီဖန်းယုအတွက် နေထိုင်ဖို့ကြီးမားလှတဲ့ အိမ်ယာကြီးတစ်လုံး
ရုတ်တရက် ရလာတယ်။ သက်ရှိတွေက သေသူတွေအတွက် တစ်ခုခုကို မ
ရှိပေးတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိနေပြီဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက် အိမ်ယာ

ကြီးတစ်လုံး ဒီနေရာမှာ ပေါ်လာတာကြောင့် သီချိုင်းကများစွာသော သရဲတွေ လာကြည့်ကြတယ်။

အိမ်ယာကြီးက အရမ်းကိုခမ်းနားတာကို တွေ့ရှိသွားတယ်။ စုစုပေါင်း သုံးထပ်ပါရှိတယ်။

ပထမထပ်မှာ ခေါက်ဆွဲခွက်တွေရှိတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့စာက 'ရနံ့မွှေးပျံ့ပြီး ကြွပ်ရွာနေမယ့် လျှာပေါ်မှာ အဆုံးမရှိနိုင်အောင် ကောင်းမွန်နေမယ့် အရသာ'

စားပွဲနဲ့မနီးမဝေးမှာ သင်တုန်းဓားရှိတယ်။ သင်တုန်းဓားအတွက် စာရေးထားတာကတော့ 'သန့်စင်အောင် ရိတ်သင်၍ ဘာအရာမှ မကျန်ရှိစေ'

သင်တုန်းဓားဘေးမှာက ဆပ်ပြာဘူးဖြစ်ပြီး ရေးထားတာက 'ဘောက်ကင်းစင်၊ ဆံပင်သန့်၍ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်'

ဘယ်ဘက်မှာက စုတ်လုံးတစ်လုံးဖြစ်ပြီး ရေးထားတာက 'လျက်ပြီးရင်း လျက်ပါ ... တစ်သက်လုံး ချုံမြိန်စေရမယ်'

ညာဘက်မှာရှိတဲ့ တစ်ခုကတော့ ပိုပြီးအားပြင်းသေးတယ်။ ကွန်ဒုံးတစ်ခု ဖြစ်ပြီးတော့ ဘေးနားမှာ ရေးထားတာကတော့ 'အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိသေးတဲ့ သုခနဲ့ အဆုံးစွန်သော လုံခြုံမှုတွေကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားလိုက်ပါ'

ကျီဖန်းယု "..."

ထိုအချိန်မှာ လဲ့ယောင်က သူ့အတွက်တကယ့်ကို ညီအစ်ကို အစစ်အမှန်ပဲဆိုတာ ကျီဖန်းယုသေချာ သွားတယ်။

အခန်း (၁၄)

အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်မှုမှ ဝမ်းနည်းခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွား

ထိုညရောက်တော့ ကျီဖန်းယုသူရဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်း တချို့ကို သူနဲ့အတူ နေလို့ရအောင် သူ့ရဲ့ကြီးမားတဲ့ အိမ်ယာဆီ ခေါ်လာလိုက်တယ်။ 'အိမ်ယာ'က အမြင်အားဖြင့် တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်ပေမဲ့ အနည်းဆုံးတော့ သူတို့တွေ ကို လေဒဏ်မိုးဒဏ်တွေကနေ ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်။ သူတို့တွေ အိမ်ယာ ပိုင်ပြီဆိုတော့ တခြားအရာတွေလည်း ရနိုင်ဖို့တွေးလာကြတယ်။

ဥပမာ အမွှေးနံ့သာတိုင်တွေ၊ ပိုကာကတ်တွေ၊ မာကျောက်နဲ့ အခြား အစားအသောက်တွေ ... အပျင်းပြေ အရာတွေလိုပေါ့။ အဲ့တာတွေ အားလုံး က လတ်တလော သူတို့ပြတ်လပ်နေတဲ့ အရာတွေဖြစ်တယ်။ အခွင့်အရေး က သူတို့ရဲ့ အနီးဆုံး လက်တစ်ကမ်းနားမှာ ရောက်နေတော့ သူတို့ဘယ်လိုမှ သည်းခံနေဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သရဲဘဝက အရမ်းရှည်ကြာပြီး ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတဲ့အခါ တကယ်ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်။ သူတို့လည်း ပျော်စရာလေး လိုတာပေါ့။

အဲ့တာကြောင့် လဲ့ယောင်နဲ့ရှုယောင် သူတို့အိမ် ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အိမ်ထဲမှာ သရဲသုံးဖော် စောင့်နေတာကြတယ်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ကျီဖန်းယုဖြစ်တယ်။ နောက်သရဲအသစ် နှစ်ကောင်ကို လဲ့ယောင်မသိတာ ကတော့ ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး။

သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က စုန့်ဟယ်ဖြစ်တယ်။ သူ့အသက် ၃၂နှစ်မှာ သေဆုံးခဲ့တာဖြစ်ပြီး ကြီးမားတဲ့ ကိုယ်ထည်နဲ့ ကတုံးတစ်ယောက် ဖြစ်

တယ်။ သူက သားသတ်သမား တစ်ယောက်နဲ့တူတယ်။ သူမသေခင် သံ
ထည်ပစ္စည်း ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ခု ဖွင့်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ သံထည်ပစ္စည်း
ကုန်စုံဆိုင် 'စုန့်ဟယ်'က ထိုအချိန်အခါတုန်းက အတော်လေး အောင်မြင်ခဲ့
တယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အသက် ၂၈အရွယ်မှာ သေဆုံးခဲ့တဲ့ ဝမ်ဖေးရှု
ဖြစ်တယ်။ သူ့အသက်ရှင်စဉ်တုန်းက ကျောက်ပုဇွန် အစပ်တွေ ရောင်းချတဲ့
စားသောက်ကုန် ဈေးကွက်ပိုင်ဆိုင်တယ်။ ထိုသူကတော့ စုန့်ဟယ်နဲ့ လုံးဝ
ဆန့်ကျင်ဘက် ကိုယ်ထည်ဖွဲ့စည်းပုံရှိတယ်။ စုန့်ဟယ်က သံတောင်ကြီး
တစ်ခုလို သန်သန်မာမာ ရပ်နေပေမဲ့ ဝမ်ဖေးရှုကတော့ ပဲပင်ပေါက်လို
ပိန်ညောင်ညောင်လေး။

သူတို့နှစ်ယောက်က ကျီဖန်းယုသေဆုံးပြီး နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် အ
ကြာမှာ သေဆုံးခဲ့ကြတယ်။ အဲတာကြောင့် သူတို့နဲ့ယှဉ်ရင် ကျီဖန်းယုက
အရမ်းငယ်သေးပုံ ပေါက်ပေမဲ့ သူတို့တွေက ညီအစ်ကိုတွေလို ရှိတုန်းဖြစ်
တယ်။

ကျီဖန်းယု မိတ်ဆက်ပေးတာကို နားထောင်ပြီးနောက် လဲ့ယောင်ရှုယောင်
ကို ပြောလိုက်တယ် "ကျွန်တော် အရင်ဆုံး ရေချိုးခန်း သွားလိုက်ဦးမယ်"

ရှုယောင်မှာလည်း စစ်ဆေးစရာတစ်ခုခု ရှိနေတာကြောင့် သူ့ကိုပေါ့
ပေါ့ပါးပါး 'အင်း'လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူမသိတာက သူ့ရဲ့ဇနီးလေးက
အိမ်သာထဲ သွားပြီးတော့ 'တခြားယောက်ျား'နဲ့ စပြီး 'စကားပြော'မှာကိုပဲ

ကျီဖန်းယုပြောတာကို ရှုယောင် မကြားနိုင်တာကြောင့် ကျီဖန်းယု
ကတော့ အသံကိုတိုးပြီး ပြောစရာ မလိုဘူး။ သူလဲ့ယောင်ကို တိုက်ရိုက်
စကားပြောလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ လဲ့ယောင်ကတော့ ရှုယောင်သူပြောတာကို
ကြားသွားမှာ စိုးတာကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ လက်ချောင်းလေးနဲ့ ချရေး

ပြပြီး တုံ့ပြန်ရတယ်။

လဲ့ယောင် : မင်းအိမ်ရသွားပြီလား

ကျီဖန်းယု : "မင်းအဲ့လိုမေးခွန်း မေးထွက်သေးတယ်ပေါ့လေ ရရာစက္ကူပုံး နဲ့ ငါ့အတွက် အိမ်တစ်လုံး လုပ်ပေးလိုက်တာကို ငါတို့က ညီအစ်ကိုတွေမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား အထဲမှာလည်း ပေါက်ကရ ပစ္စည်းတွေမှ အများကြီးပဲ"

လဲ့ယောင် : အသုံးဝင်နေသေးတာပဲလေ ... အရင်ဆုံး အဲ့တာနဲ့သာ နေနေ စမ်းပါ။ ဒီကိုယ်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင်က ပိုက်ဆံချေးထားပြီးတော့ ပြန်မဆပ်ရသေး ဘူး၊ ဒီနေ့ကုမ္ပဏီကနေ ငါ့အကောင့်ထဲမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေအကုန် ဖြတ် သွားပြီး ငါ့အကြွေး တင်နေတာတောင် ရှိသေးတယ် ... ငါ့အခု ဒုက္ခရောက် နေတာ၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံရှာနိုင်မယ့် နည်းလမ်းကောင်းလေး ဘာလေးရှိလား ပိုက်ဆံမရှိဘဲနဲ့ မင်းအတွက် လိုတာတွေ ဝယ်ဖို့မတတ်နိုင်ဘူး။

ကျီဖန်းယု : "မင်းဒီ 'စက္ကူသေတ္တာ'အိမ်ကို မကြာခင်ပြောင်းပေးလို့ မရ ဘူးလား"

အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ Omega တွေမှာ ဖြောင့်မတ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား မရှိဘူးလို့ ငါ့ကိုဘယ်သူပြောတာလဲ ငါလည်းအခု Omega တစ်ယောက်ဆို တာ မင်းမသိဘူးလား ငါကမင်းအတွက် ဒီအိမ်ကို မီးရှို့ပေးလိုက်တာတောင် မင်းက မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး။

စုန့်ဟယ်မေးလိုက်တယ် "မင်းဘယ်လောက် အကြွေးတင်နေတာလဲဆို တာ ငါတို့ကို ပြောလို့အဆင်ပြေလား"

လဲ့ယောင် : 2.3 million

ဝမ်ဖေးရှု : "ဒါလေးက အသေးအဖွဲ့ပါကွာ"

လဲ့ယောင် : "..."

ဘောက်မဲ့ကြောင့် 'အသေးအဖွဲ့'လေးပါလို့ ပြောနိုင်နေရတာလဲ ဒါက အများကြီးကွ ... အိုကေ

ကျီဖန်းယု : "မင်းမိသားစုကရော မင်းကို ဂရုမစိုက်ဘူးလား"

လဲ့ယောင် : ပြောရခက်တယ်၊ ငါ့မိထွေးက မြွေလိုလို ကင်းမြီးကောက် လိုလိုကွ။

ဒီကိုယ်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင်က အရှုံးသမား တစ်ယောက်ဆိုတာ လူတိုင်းပြောနိုင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကအစတည်းက အဲလိုဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူမ ရဲ့ သားအရင်းကိုတော့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုံးမပြီး မူလပိုင်ရှင်ကိုတော့ အကောင်းတွေချည်းပဲပြောပြီး သူလိုချင်တာ မှန်သမျှ အလိုလိုက် အကြိုက် ဆောင်နေတဲ့ ကျန်းရှင်းထောင်ကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်။ သူလိုချင်တာ ဘာ ဖြစ်ဖြစ် ကျန်းရှင်းထောင်ဝယ်ပေးပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှာမှရှား မိထွေးတစ် ယောက်၊ သူ့ကိုအပြင်ပန်းတော့ အရမ်းဂရုစိုက်ပြပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့ မိထွေးတစ်ယောက်လို့ လူတိုင်းယုံကြည်အောင် လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တက ယ့်အစစ်က ဘယ်လိုလဲ လဲ့ဖေးရှန်အိမ်မှာ မရှိတာနဲ့ အလုပ်များနေတာတွေ ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ထိုမိန်းမက ကလေးကို သူလိုချင်တာ မှန်သမျှ ရအောင် အလိုလိုက်ပြီး ငန့်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။

နောက်ပိုင်း မူလပိုင်ရှင် ကြီးပြင်းလာတော့ သူပိုက်ဆံကို ပိုပိုသုံးဖြုန်းလာ တယ်။ ထိုအမျိုးသမီးက သူ့အတွက် တိတ်တိတ်လေး ကျင်းတူးပေးနေတာ။ သို့သော်လည်း ကျန်းရှင်းထောင် သူ့အပေါ်လုပ်တဲ့ အဆိုးဝါးဆုံးလုပ်ရပ်က ဒီတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ လဲ့ယောင် ၁၇နှစ်ရောက်တဲ့အခါ ရုတ်တရက် ကြီး သူမက သူ့မုန့်ဖိုးကို ပမာဏအများကြီး လျော့ချလိုက်တယ်။

မူလကိုယ်ပိုင်ရှင်က ငယ်ငယ်တည်းက စည်းစိမ်အပြည့် နေလာတာဖြစ် တယ်။ ကျောင်းမှာဆို သူကအမြဲတမ်း အထူးခြားဆုံးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်

တယ်။ အကောင်းဆုံး အစားအသောက်တွေ စားတယ်။ အကောင်းဆုံး အဝတ်တွေသာ ဝတ်ဆင်တယ်။ ပြီးတော့အခု မုန့်ဖိုးရဲ့ 95% လျှော့ခံလိုက်ရ တဲ့အခါ သူ့အရင်တိုင်း ဆက်လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ မုန့်ဖိုးက 5%တည်း ရ တာကြောင့်လို့ သူမထင်ခဲ့ဘဲ မလုံလောက်တာကြောင့်လို့ပဲ ခံစားခဲ့ရတယ်။ ဒီဟာအပေါ် တုံ့ပြန်မှုမရှိရင် ထူးဆန်းမှာပေါ့။ သူ့အခြေအနေကို ဖြေရှင်းဖို့ သူ့အတန်းဖော်တွေ ဆီကနေ စတင်ပြီး ပိုက်ဆံချေးလာတယ်။

အစတုန်းက သူပေးစရာလိုတဲ့ အကြွေးတွေကို ကျန်းရှင်းထောင်က ကူညီ ပေးလိမ့်မယ် ထင်ခဲ့ပေမဲ့ အကြိမ်အနည်းငယ်လောက် ကြာတဲ့အခါ ကျန်း ရှင်းထောင်စပြီး ငြင်းလာတော့တယ်။ သူမက ငြင်းရုံတင်မကဘူး လဲ့ဖေးရှ န်ကိုပါ သူမအစကတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လဲ့ဖေးရှန်ကို စိတ်မပူစေ ချင်လို့ လဲ့ယောင်ကို ဖျောင်းဖျခဲပါသေးတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူမ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မူလကိုယ်ပိုင်ရှင်ကို ကူညီပြီး အကြွေးပြန်ဆပ် ပေးခဲ့ ပေမဲ့ သူမက ရင့်ကျက်မလာဘူး။ သူမဘယ်လောက် ကြိုးစားရတယ်ဆိုတာ ကို နားမလည်တဲ့အပြင် သူမကိုတောင် စတင်ပြီး ဒေါသထွက်လာတယ် စ သဖြင့်ပေါ့။

လဲ့ဖေးရှန်က သူ့သားက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင် ဖြစ်နေတယ်လို့ စပြီးတွေး လာတယ်။ သူဒီလို အပြုအမူကို ဒေါသထွက်ဘဲ နေမလား ထိုနေ့မှာပဲ သူ ကိုကျောင်းကနေ ပြန်ခေါ်လိုက်ပြီး သူလန့်လောက်တဲ့ထိ အရမ်းဆူပူလိုက် တယ်။ ထိုနေ့ကစပြီး သားအဖ နှစ်ယောက်ကြားက ဆက်ဆံရေးက လုံးဝ အေးစက်သွားတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လဲ့ယောက်ကလည်း အခုလဲ့ဖေးရှန်ဆီက အများကြီး မ မျှော်လင့်ထားဘူး။ ပိုက်ဆံကို သူ့ဘာသာပဲ ရှာချင်တယ်။

ကျီဖန်းယုပြောလာတယ် "အခုငါတို့ဆီမှာ ပိုက်ဆံမရှိတာ စိတ်တော့မ

ကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှိခဲ့ရင်လည်း သက်ရှိကမ္ဘာမှာ သုံးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး
... အဲလိုဆိုရင်တောင် မင်းမြေအောက်ကမ္ဘာကို တခုခု ပို့ပေးလို့ရသေးတယ်
... အဲမှာ ဈေးတစ်ခုရှိတယ်"

လဲ့ယောင် : မင်းပြောတာ ဘာအကူအညီမှလည်း မဖြစ်ဘူး။

ထိုအချိန်မှာ စုန့်ဟယ်ကပြောတယ် "တကယ်တော့ သူပြောတာလည်း
လုံးဝမှားမနေဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အခုချိန် စက္ကူပိုက်ဆံတွေ မရှိဘူးဆိုပေ
မဲ့ သက်ရှိလောကမှာတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ တစ်စုံတစ်ခု ရှိတယ်လေ"

ဝမ်ဖေးရှ : "မင်းဆိုလိုတာက ..."

ကျီဖန်းယု : "မြှုပ်နှံထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ"

နှစ်ရာကျော်လောက် ရင်းနှီးလာခဲ့တဲ့ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်း
ဆက်ဆံရေးက ဘာမှပြောစရာတောင် မလိုဘဲ နားလည်နေနိုင်တဲ့အထိ
တိုးတက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်တယ်။ ကျီဖန်းယု ပြောလိုက်တော့ ကျန်တဲ့နှစ်
ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

စုန့်ဟယ်က "ငါတို့မျိုးဆက်မှာ အသုဘပစ္စည်းတွေ မရှိပေမဲ့ တချို့အကြီး
ပိုင်း တွေမှာတော့ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့လည်း ဆာလောင်နေတာ နှစ်ပေါင်း
များစွာ ရှိနေပြီပဲ ... သေသူတွေက ဒီလိုပစ္စည်းတွေကို စောင့်ကြပ်ပေးနေရ
တော့ရော ဘာအသုံးဝင်မှာ မို့လို့လဲ ... သူတို့ပူဇော်ပသမှု တချို့နဲ့ အဝတ်
အသစ်တွေသာရရင် သေချာပေါက် မြှုပ်နှံထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေးလာမှာ
ပဲ"

လဲ့ယောင် : မင်းကငါ့ကို အုတ်ဂူတွေ ရောင်းစေချင်တာလား။

ကျီဖန်းယု : "ဘာရှိသေးလို့လဲ လဲ့ယောင် မင်းအရင်ဆုံး လုပ်ရမှာက ငါတို့
ကို ပသရဖို့လိုတာတွေ ရှာဖို့ပဲ၊ ငါတို့ကလည်း မင်းအတွက်တန်ဖိုးရှိမယ့် တ

ခုခုရှာဖို့ လိုသေးတယ်"

လဲ့ယောင် : မေးစရာရှိတာက ငါက အဲ့တာကိုဘယ်လို ရောင်းရမှာလဲ ငါက အခုချိန်မှာ ရှုယောင်ရဲ့ မိန်းမအမည်ခံထားတာ၊ ငါက တရုတ်ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေ ရောင်းနေရင် သူ့အတွက် သေချာပေါက် ပြဿနာ ဖြစ်စေလိမ့်မယ် အာ။

စုန့်ဟယ်ကပြောတယ် "မင်းအတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ကျောက်နဲ့ ကျောက်စိမ်း လိုမျိုး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလို့ ပြောလို့မရတဲ့ဟာတွေ ရှာပေးမယ်"

လဲ့ယောင် : ဟုတ်တယ် အဲ့လိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့။

ဝမ်ဖေးရှုကလည်း "တန်ဖိုးရှိတာ ရှာပေးရတာက ဘာမှမခက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညီအစ်ကိုရှောင်လဲ့ အဲ့တာတွေကို ဘယ်လိုရောင်းရမလဲ တွေးဖို့လိုတယ်နော်၊ ဒီမှာက အပေါင်ဆိုင်မရှိဘူး"

လဲ့ယောင် : ငါဘယ်လို ရောင်းရမှာလဲ လက်ထဲပစ္စည်း အရင်ရအောင်ပဲ အရင်လုပ်ကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့ဆွေးနွေးဖို့က အရမ်းနောက်ကျနေပြီ၊ မနက်ဖြန် ပူဇော်တာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ တွေးထားလိုက်မယ်၊ မင်းတို့ ဘာလိုချင်သေးလဲ မင်းတို့အတွက် ရှိပေးလို့ ရနိုင်မလား ကြည့်ထားလိုက်မယ်။

သရဲသုံးဖော် တညီတညွတ်တည်း ပြောလာတယ် "ပိုကာ"

လဲ့ယောင် : "..."

အိပ်ရာပေါ်မှာ အချိန်အကြာကြီး လဲ့နေတာတောင် လဲ့ယောင် ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတာ ရှုယောင် မမြင်သေးဘူး။ သူအော်ခေါ်လိုက်တယ် "လဲ့ယောင်ယောင် အဲ့ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေပြီလား"

အိပ်ရာမဝင်ခင် သူ့ရဲ့ ဇနီးသေသေးလေးကို စနောက်ချင်သေးတယ်။ ဘာ

လို့ သူထွက်မလာသေးတာလဲ။

လဲ့ယောင် အမြန်ပြန်ဖြေလိုက်တယ် "မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရေချိုးမလို့ ... ခင်ဗျား ... ခင်ဗျားအရင်အိပ်နှင့်"

အိပ်ရမယ် ရှုယောင်မှာ ဒီနေ့ဘာနာကြည်းချက် အငွေ့အသက်မှ ရှိမနေဘူး။ သူအရမ်းပေါ့ပါးနေပြီး မအိပ်ချင်သေးဘူး။ အဲ့တာကြောင့် အချိန်ခဏအကြာမှာ ရေချိုးပြီးလို့ သူ့အဝတ်တွေ ယူဖို့အတွက် ရေချိုးခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ တောင့်တင်းတဲ့ ဗိုက်ကြွက်သားတွေ လှစ်ဟပြထားတဲ့ အနက်ရောင် ညအိပ်ဝတ်စုံရှည် ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အမျိုးသားက ကြိုဆိုလို့နေတယ်။

ရှုယောင်ရဲ့ pheromones အနံ့က လဲ့ယောင်ရဲ့ နှာခေါင်းထဲ မဝီမပြင်တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာတယ်။ တခြားသူတွေရဲ့ pheromones ဆိုရင် ပင်လယ်ဆားနံ့၊ နာနတ်နံ့၊ ပူရှိန်းနံ့၊ လီမွန်နံ့ စသဖြင့်ရှိပေမဲ့ လဲ့ယောင်ရတဲ့ ဒီအမျိုးသားရဲ့ အနံ့ကတော့ တမင်လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ အားကောင်းလှတဲ့ ရန်လိုမှုတွေ ဖြာထွက်နေသလို အငွေ့အသက်တွေ ရှိနေတဲ့ စစ်ပွဲအနံ့ဖြစ်တယ်။

လဲ့ယောင် ပြန်အတွန်းခံလိုက်ရပြီး နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပိတ်မိသွားတယ်။ မွေးကတည်းက Alpha ထက် ပိုအားနည်းတဲ့ သူ့စိတ်ဝိညာဉ် အပေါ်တော့ အနည်းငယ် သက်ရောက်မှု ရှိသွားတယ်။ သူ့စကားပြောလိုက်ချိန်မှာ သူ့အသံက မထင်မှတ်ဘဲ အားနည်းပုံ ပေါက်သွားတယ် "ခင်ဗျားလည်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်စရာလိုလို့လား"

ရှုယောင်ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူး။ သူ့မျက်လုံးကို အနည်းငယ် မှေးကျဉ်းကာ လဲ့ယောင်ကိုကျော်ပြီး သူ့အနောက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

အဲ့မှာဘာမှတော့ မရှိဘူး ဒါပေမဲ့ထူးဆန်းတာက တစ်ယောက်ယောက်သူ

ကို ကြည့်နေတယ်လို့ ခံစားမိနေတယ်။

စုန့်ဟယ် ထိုအမျိုးသားရဲ့ ဝံပုလွေလို မျက်လုံးကို ကြည့်ပြီး နေလို့သိပ်မကောင်းသလို ခံစားလိုက်ရတာကြောင့် ဘေးနားကို မြန်မြန်ရွှေ့ပြီး ပြောလိုက်တယ် "ညီအစ်ကိုရှောင်လဲ မင်းရဲ့ယောက်ျားက အရမ်းသတိရှိတာပဲ ... ရှေ့လျှောက် မင်းသတိထားဖို့လိုတယ်"

သူသတိထားပါ့မယ် ဆိုတဲ့ပုံနဲ့ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ထိုအချိန်မှာ ရှုယောင်အကြည့်က လွဲယောင်ဆီ ပြန်ရောက်လာပြီး အသေအချာ ကြည့်နေတယ်။ သူကောင်လေးရဲ့ လည်ပင်းကဂလင်းကို အသာလေးပွတ်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်။

တံခါးပိတ်သံကြားတော့မှ လွဲယောင်သက်မချလိုက်ပြီး ကျီဖန်းယုကို မြန်မြန်ပြန်ဖို့ လက်ပြလိုက်တယ်။

ကျီဖန်းယုလည်း ပစ္စည်းရှာတာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်တော့မှာဆိုတော့ သူလည်း ကြာကြာ ဆက်မနေတော့ဘူး။ လွဲယောင်ကို စုန့်ဟယ်နဲ့ ဝမ်ဖေးရှုတို့ရဲ့ မွေးနေ့စာလုံး ရှစ်ခုကို ပြောပြီးတာနဲ့ အလျင်အမြန် ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။

လွဲယောင် ညအိပ်ဝတ်စုံဝမ်းဆက်ကို ယူပြီး ရေချိုးခန်းထဲ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဝင်သွားတယ်။

ဒီနေ့အကြာကြီး ရေချိုးမယ်လို့ တွေးမိလိုက်ပေမဲ့ ငါးမိနစ်လောက်တောင် မကြာလိုက်ဘူး။ သူ့စကားပြောစက်က message ကြောင့် ကြောက်လန့်ပြီး အမြန်ချိုးကာ သူ့ကိုယ်ကို ရေသုတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။ သူ့အကောင့်ထဲက ယွမ်တစ်သန်းကျော်ကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ သူအိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လဲနေတဲ့ လူကိုမေးလိုက်တယ် "ခင်ဗျား ... ဘာလို့များ ဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျွန်တော့်ကို လွှဲပေးနိုင်ရတာ

လဲ"

သူဦးလေးမင်ကို ယွမ်တစ်ရာကျော်လောက်လေး ပေးစရာရှိနေတယ် ဆိုပေမဲ့ တကယ်လို့ ဒါက နေစရိတ်အတွက်ပဲဆိုရင် ဒီလောက်ပမာဏက သာမန်မိသားစုတွေ အနည်းဆုံး သုံးနှစ်ကနေ ငါးနှစ်လောက်ထိ ကောင်းကောင်းနေလို့ရတယ်။

ရှုယောင်ပြောလိုက်တယ် "အခုကစပြီး ကိုယ်မင်းအတွက် နေစရိတ်ပေးမယ်"

လဲ့ယောင် အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီး သူ့ကိုချက်ချင်း ကတိပေးလိုက်တယ် "ကောင်းတယ် ခင်ဗျားစိတ်သာချ ... ကျွန်တော်အသုံးမဝင်တဲ့ နေရာတွေမှာ ဘာမှမသုံးဘူး"

ရှုယောင်သူ့ရဲ့ ချစ်စရာ ယုန်ပေါက်လေးကိုကြည့်ပြီး အသည်းတွေ ယားလာတယ်။ အဲ့တာက ယောက်ျားတော်တော် များများမှာ မရှိတာကြောင့်ဖြစ်မယ်၊ အခုလို ဖြူစင်ပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့ သူ့ကိုတွေ့ရတော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘဲ မကောင်းတဲ့ အတွေးတွေ ဝင်လာတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်တဲ့နေရာမှာ ဆိုးဝါးတာ မဟုတ်တာကြောင့် သူပြီးရုံသာ ပြုံးပြီး ပြောတယ် "အဆင်ပြေပါတယ်ကွာ အသီးအနှံ ဝယ်တဲ့အပြင် အဲ့တာနဲ့ မင်းလိုချင်တာ ဘာမဆိုဝယ်လို့ရတယ် ... ယောက်ျားက သူ့ဇနီးအတွက် ပိုက်ဆံဖြုန်းတာက သဘာဝပဲ မဟုတ်လား"

ခဏတွင်းချင်းမှာ လဲ့ယောင် ရှက်သွေးဖြာသွားတယ် "အမ်၊ မလုပ်ပါဘူး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်အများကြီး မသုံးဘူးဆိုတာ တကယ်ပါ"

ရှုယောင်နောက် စီးကရက်တစ်ခု မီးညှိလိုက်ပြီး "ကောင်းပြီလေ ကိုယ်မင်းကို ယုံပါတယ်"

"ကျေးဇူးပါ" လဲယောင်ပြောလိုက်တယ်။

ထိုအချိန်မှာ သူ့ဆက်သွယ်ရေး စက်ကနေ နောက်ထပ်စာ ဝင်လာတဲ့အသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

စာက အတိုးချေးတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကဖြစ်တယ် : ချစ်စွာသော အသုံးပြုသူ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ သင့်အကောင့်မှ ယွမ် 1,000,000 နှုတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိကျန်ရှိနေသေးသော အကြွေးမှာ ယွမ် 1,304,722 ဖြစ်ပါတယ်။

စာတစ်ခုလုံးပြီးအောင် ဖတ်ပြီးနောက် လဲယောင် ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး မူးနောက်သွားတယ်။ သူ့ပါးပေါ်က အနီရောက် အကွက်နှစ်ခုက ရေခဲတွေ၊ နှင်းတွေနဲ့ ကပ်လိုက်သလားလို့တောင် ထင်ရတယ်။ သူနှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး ရှုယောင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူငိုယိုကာ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ဆက်သွယ်ရေး စက်ကိုတောင် မျိုချပစ်လိုက်ချင်တယ်။

ရှုယောင်သူ့ကို မေးလိုက်တယ် "ဘာဖြစ်လို့လဲ"

လဲယောင် စကားဆက်ပြောတယ် "ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားကို တစ်ခုခုပြောလို့ ရမလား"

ရှုယောင်ဆေးလိပ်ပြာကို ခါချလိုက်ပြီးပြောတယ် "ပြောလေ"

လဲယောင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်မေးလိုက်တယ် "ဟိုဟာ ... ကျွန်တော်အရင်ဆုံး ခင်ဗျားဆီက ပိုက်ဆံနည်းနည်း ချေးလို့ရမလား"

ရှုယောင်ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားတာကို မြင်တော့ လဲယောင် ဝန်ခံလိုက်တယ် "ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်တုန်းက အကြွေးကုမ္ပဏီကနေ ယွမ်သုံးသန်း ချေးခဲ့ရပြီး ပေးထားတဲ့အချိန် ပြန်ဆပ်ရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဒီလာတုန်းက အဖေက ယွမ်တစ်သန်းပဲ ပေးလိုက်

တယ် ... အဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ယွမ်နှစ်သန်းကျော် အကြွေးကျန်နေ သေးတယ်။ ခင်ဗျားခုလေးတင် လွှဲပေးလိုက်တဲ့ ယွမ်တစ်သန်းကို ခု လေးတင် အကြွေးကုမ္ပဏီကနေ အကြွေးသိမ်းသွားပြီ"

ရှုယောင် ငွေလွှဲပေးလိုက်တော့ ရလဒ်ကဒီလို ဖြစ်လာမယ် ဆိုတာကို သိ နေတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တားရော့အင်ပါယာက ဆပ်စရာလိုတဲ့ အကြွေးတွေကို သူတို့ဘာသာ နှုတ်ခွင့်ပေးထားတာကြောင့် ဖြစ်တယ်။ အဲ့ လိုဆိုပေမဲ့ သူလဲ့ယောင် တောင်းဆိုတာကို ကြားပြီးတော့ ချက်ချင်း သဘောမတူဘူး။ အဲ့အစား သူလဲ့ယောင်ကို မေးလိုက်တယ် "ဘယ်လို နာမည်ခံပြီးတော့ မင်းပိုက်ဆံ ချေးချင်တာလဲ အသိမိတ်ဆွေ အနေနဲ့လား ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဇနီး အဖြစ်နဲ့လား"

လဲ့ယောင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်တယ် "အဲ ... အဲ့တာက ... ဘာကွာလို့လဲ"

ရှုယောင်က ပြောလာတယ် "ဒါပေါ့ ဘယ်တူပါ့မလဲ၊ တကယ်လို့ ကိုယ်နဲ့ သိတဲ့လောက်ပဲ ဆိုရင်တော့ အတိုးပေးစရာ လိုတာပေါ့၊ အတိုး တစ်သန်းနဲ့ လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဇနီးလေး ဆိုရင်တော့ ..." ရှုယောင်ထထိုင်ကာ ခုတင် ခေါင်းရင်းကို မှီလိုက်တယ် "ကိုယ့်ဇနီးလေးကိုတော့ ဘယ်အတိုးယူပါ့မလဲ ဟုတ်တယ်မှတ်လား ပြီးတော့ ကိုယ့်ဇနီးလေးအတွက် ဆိုတည်းက မင်း တစ်ခုခု အရင်မလုပ်ပေး သင့်ဘူးလား"

လဲ့ယောင်ဦးနှောက်က အလျင်အမြန် တွက်ချက်နေတယ်။ တကယ်လို့ တစ်သန်းချေးရင် အတိုးတစ်သန်းလည်း ပါလာဦးမှာ၊ ခုလေးတင် လွှဲထား ပေးခဲ့တဲ့ ယွမ်တစ်သန်းကလည်း ချေးငွေလို ပါလာလိမ့်မယ်၊ အဲ့လိုဆို စုစုပေါင်း ရှုယောင်ကို ယွမ်ငါးသန်းလောက် ပြန်ဆပ်နေရမှာလား။

ဘုရားသခင် ...

လွဲယောင်တစ်ယောက် ငါးပူတင်းလို ဆူပွပွ ဖြစ်နေတာကို ရှုယောင်မြင်တော့ ကောင်လေးကို သူ့လက်မောင်းအောင်မှာ ဖိထားချင်လောက်အောင် ပြင်းထန်တဲ့ ဆန္ဒက သူ့ကိုယ်တွင်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာတယ် "ကိုယ့်ကိုပြောလေ ... ဘယ်လိုမျိုးနဲ့ ချေးမှာလဲ"

လွဲယောင် ညှိနှိုင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ် "ကျွန်တော်ခင်ဗျားအတွက် အရသာရှိတဲ့ အစားအသောက်တွေ နေ့တိုင်းချက်ပေးမယ်လေ၊ အတိုးကို နည်းနည်းလောက် သက်သာပေးလို့ မရဘူးလား"

ရှုယောင် ဘာမှမတွေးဘဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ် "မရဘူး"

လွဲယောင် :

ရှုယောင် မေးလိုက်တယ် "အဲ့တာဆို ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဇနီး ဖြစ်စေချင်လား"

လွဲယောင်သူ့ကို 'ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိတာမှ ရက်ပိုင်းလောက်လေးပဲ ရှိသေးတယ် ဘာဇနီးလဲ' ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ရှုယောင်သူ့ရဲ့ စီးကရက်ကို ခဲပြီး "ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ်မင်းကို မနက်ဖြန် ရှင်းတုကို ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ကွာရှင်းကြတာပေါ့"

လွဲယောင် ထိုလူ့ကို ကိုက်မိလုနီးနီး အော်လိုက်တယ် "မလုပ်နဲ့" သူ့လေသံ မာသွားတာကို သတိထားမိပြီး အသံပျော့ပျော့နဲ့ ပြောလိုက်တယ် "ကျွန် ... ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ထားတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ခံစားချက်တွေတိုးအောင် အရင်လုပ်သင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား ကျွန်တော့်ကို အဲ့လို အဝေးပို့လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ခံစားချက်တွေ တိုးအောင်လုပ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့" အရေးအကြီးဆုံးက

ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကို ထားခဲ့ရမှာပေါ့ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော် ထိန်းမနိုင်ဖြစ်တဲ့ ကာလရောက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ [T/N : heatတက်ရင်ကို ပြောချင်တာပါ]

"အဲ့တော့ ပြောချင်တာက မင်းက ကိုယ့်ဇနီး ဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့"

လဲ့ယောင် သူ့ကိုယ်သူ အတင်းတည်ငြိမ်အောင် လုပ်လိုက်ပြီး "ကျွန်တော် အရင်ဆုံး ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ဆိုတာကို ဆွေးနွေးတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်"

ရှုယောင်က "မင်းအိပ်ရာပေါ် လဲမယ်ဆိုရင် ကိုယ်နားထောင်ပေးမယ်"

လဲ့ယောင်သူ့နှလုံးက လည်ချောင်းထဲကနေ ထွက်ကျလာတော့ မလိုတောင် ခံစားလိုက်ရပြီး သူစိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကတ်ကတ်လန် ပြန်ပြောတယ် "ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားအရင်ပြောတာ ကောင်းမယ်နော် မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ... အား"

ရုတ်တရက် လဲ့ယောင် စကားဆုံးတာတောင် မစောင့်ဘဲ ရှုယောင် လက်မောင်းကနေ သူ့ကိုဆွဲချလိုက်ကာ သူ့ကိုယ်အောက်မှာ ဖိထားလိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာက လဲ့ယောင်နား ကပ်လာပြီး ရှုယောင်သူ့နားကို ကပ်လာလေ သူ့ရင်ခုန်သံ ပိုမြန်လာလေဖြစ်တယ်။ တောက်လောင်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ရှောင်လွှဲဖို့ ခေါင်းကို ဘေးစောင်းလိုက်တယ်။

သို့သော်လည်း ထင်ထားသလို အနမ်းကျရောက် မလာဘဲ အဲ့အစားရှုယောင်ရဲ့ ကျီစယ်သလို ရယ်သံတိုးတိုးက သူ့နားထဲ ရောက်လာတယ် "ငါကြောက်လေး မင်းဘာလို့ အဲ့လောက်ကြောက်နေတာလဲ ကိုယ့်ရဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းက အဲ့လောက်ဆိုးလို့လား" အဲ့လိုပြောပြီးနောက် သူ့အောက်က ကောင်လေးကို လွှတ်ကာ အေးဆေးခေါ်လိုက်တယ် "Leslie"

ဆက်သွယ်ရေးစက်ကနေ ကြည်လင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အသံ

ထွက်လာတယ် "ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး"

"နောက်ထပ်ယွမ်နှစ်သန်း ငါ့ရဲ့ဇနီးလေးဆီ လွှဲပေးလိုက်" ရှုယောင်ပြောလိုက်တယ်။

"ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး" စက်ရုပ်လို ယောက်ျားအသံက ပြန်ဖြေတယ်။

ရှုယောင်အိပ်ရာပေါ် ပြန်တက်လာပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လွဲယောင်ကို ကျောပေးက အိပ်ဖို့ပြင်တော့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့အစခံနေရမှန်း လွဲယောင်သိသွားတယ်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ သူတကယ် တိတ်တိတ်လေး လွဲယောင်နောက်ကျောကို ရိုက်ပစ်ချင်တယ်။ ဒါပေါ့ တကယ်ကြီးတော့ မရိုက်ရဲဘူးလေ။ အချိန်တိုင်း သူ့လက်သီးတွေကို တစ်စင်တီမီတာ နှစ်စင်တီမီတာလောက်မှာ ရပ်ရပ်လိုက်ရတယ်။

ဘယ်သူသိမှာလဲ တတိယအကြိမ်မြောက် ရှုယောင်ဆီ သူ့လက်နဲ့ ဟန်ပြထိုးချိန်မှာ ထိုဝမ်းတွင်းမည်း လူကြီးက တီးတိုးပြောလာတယ် "လိုက်ကာမ ပိတ်ဘဲ မင်းရဲ့ယောက်ျားကို သတ်ချင်နေတာလား"

လွဲယောင် ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားတယ် ပြတင်းပေါက်ကနေ သူ့ပုံတွေက အရိပ်ပေါ်နေတာပဲ။

ရှုယောင်မျက်ခုံးပင့်ကာ လွဲယောင်ကို ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ လွဲယောင် ကြောက်သွားတာကြောင့် သူ့ခေါင်းကို ခေါင်းဦးထဲ မြန်မြန်ထိုးစိုက်ပြီး သေချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တယ်။

ထိုမှောင်မိုက်ပြီး လေထန်တဲ့ညမှာ လွဲယောင်လို့ခေါ်တဲ့ ငှက်ကုလားအုပ် တစ်ကောင်ဟာ အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ သတ္တိတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပါသတဲ့။

...

စာရေးသူမှာ ပြောစရာတစ်ခု ရှိနေပါတယ်:

လဲ့ယောင် : ကျွန်တော်က စိတ်တိုနေတဲ့ ဘောလုံးတစ်လုံးပဲ

ရှုယောင် : လာပါဦး ကိုယ်အရင်ဆုံး ထိုးဖောက်ပါရစေ၊ လေတိုက်ရင်
လွင့်သွားမှာစိုးလို့

လဲ့ယောင် :

အခန်း (၁၅)

လွဲယောင်၏ ပိုကာကဒ်လေးများ

နောက်တစ်ရက် လွဲယောင်နိုးလာချိန်မှာ အပြင်ဘက်မှာ မိုးတွေရွာနေတယ်။ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ကြက်ခြံလို ရှုပ်ပွနေတဲ့ ဆံပင်တွေနဲ့ ထိုင်နေပြီး မျက်လုံးကလည်း ဝါးတားတား ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ရင်းနှီးနေတဲ့ ringtone သံကိုကြားတော့ ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သူ့ရဲ့ စကားပြောစက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ချေးငွေတွေအကုန် ရှင်းပြီးသွားပြီဆိုတာ မြင်လိုက်တော့မှ အလုံးကြီး ကျသွားတော့တယ်။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ ပိုက်ဆံထပ်ပြီး လွဲယူခံရမှာ ကြောက်နေတာလား" သူ့ဘေးနားက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခပ်အက်အက်အသံနဲ့ ပြောတယ်။

"မဟုတ်ပါဘူး" လွဲယောင်သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ရှုယောင်ရဲ့အသံက နိုးလာချိန်ဆို အသံသြသနဲ့ အက်ရှုရှုကြီးဖြစ်တယ်။ အဲလိုဆိုသူရင်ထဲမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်လာပြီး ပူလာတတ်တယ်။ တကယ်လို့ ရှုယောင်ပုံက နေ့တိုင်းသူ့ကို စနောက်ဖို့ အကြံဆိုးကြီးရှိနေတဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ မတူရင်တော့ ပိုကောင်းမှာပေါ့။

သူ့ကို အချိန်ခဏလောက် ကြည့်ပြီးတော့မှ လွဲယောင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ခေါင်းကိုမော့ ရင်ကိုဖွင့်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်တော့မလို အားအင်အပြည့်နဲ့ မီးဖိုချောင်ဆီ မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ချီတက်သွားတယ်။

သူ့ဇနီးလေးရဲ့ တက်ကြွတဲ့ကြက်ဖလို ပုံမျိုးလေးကို မြင်တော့ ရှုယောင်လည်း အိပ်ရာထဲ နေချင်စိတ်ပျောက်ပြီး ထလာလိုက်တယ်။ မိုးစင်စင် မ

လင်းသေးပေမဲ့ ရေချိုးပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း တဘက်တစ်ထည် ခါးမှာပတ်ပြီး ထွက်လာတယ်။ ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်မီးညှိကာ အကျင့်ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း လက်ဖက်ရည် စားပွဲပေါ် သူ့ရဲ့ခြေထောက်ရှည်ကြီး နှစ်ချောင်းလုံးတင်ကာ သူ့ရဲ့ IA က ပြောပြပေးနေတဲ့ မနက်ပိုင်း စစ်ရေးသတင်းတွေကို နားထောင်နေတယ်။ [T/N : IA - intelligent assistant]

ခဏကြာတော့ ရှုယောင်လှမ်းအော်ပြောလာတယ် "လဲ့ယောင်ယောင်ရေကိုယ့်ကို ရေတစ်ခွက်လောက်"

အဲ့တာကိုကြားတော့ လဲ့ယောင်ချက်ချင်း သူ့ဆပ်ရမယ့် ယွမ်နှစ်သန်းကျော်ကို တွေးမိလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး စကားကို မနာခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အဲ့တော့ သူဇနီးကောင်းလေး တစ်ယောက်လို ပြန်မေးလိုက်တယ် "အအေးလား အပူလား"

ရှုယောင်က "အအေး"

လဲ့ယောင်မြန်မြန်လေး ရေအေးအေး တစ်ခွက်ခပ်ပြီး ရှုယောင်ကို ပေးလိုက်တယ်။ နာခံတတ်တဲ့ ခွေးပေါက်လေးလို ဒီလိုစကားလုံးတွေ ပြောလိုက်တယ် "ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ဗျားအတွက်ရေပါ"

ရှုယောင်ခွက်ကို ယူကာ မျက်လုံးပင့်ပြီး မေးလိုက်တယ် "ကိုယ်မှတ်မိသလောက် ဆိုရင်တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က မနေ့ညက ကိုယ့်ဆီကနေ ဇနီးအမည်ခံပြီး ပိုက်ဆံချေးသွား တာလားလို့ အခုကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ"

လဲ့ယောင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု မြန်မြန်ချလိုက်တယ် "အစ်ကိုကြီးရှု"

"ကိုယ့်မှာ ညီအစ်ကိုတွေလို မနေဘူး" ရှုယောင်ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်တယ်။

လဲ့ယောင် "... 'ရှုယောင်၊ မင်းသေတော့မယ် ဒီည ငါ့ရဲ့ သရဲညီအစ်ကိုတွေကို ခင်ဗျားကိုယ်ပေါ် တက်နင်းခိုင်းရင် မင်းငါ့ကို စနောက်နိုင်ဦးမလား ကြည့်ကြတာပေါ့'

ယုန်ပေါက်လေးရဲ့ မျက်လုံးရဲရဲလေးတွေက တွင်းနက်ကြီးလို နက်မှောင်နေတဲ့ ဝံပုလွေကြီးရဲ့ မျက်လုံးထဲကို မိုက်ကြည့်ကြည့်နေတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ယုန်လေးပဲ အရှုံးပေးလိုက်ရတယ် "အား ငါ့ရဲ့ မနက်စာတွေတော့ ပျက်ကုန်တော့မှာပဲ"

အဲ့လိုပြောပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ အမြန်ပြေးသွားတယ်။ သူ့အမြီးကို တက်နင်းခံလိုက်ရသလို ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသွားတဲ့ ပုံရိပ်လေးကို ရှုယောင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

မနက်စာလုပ်နေရင်း သူ့စိတ်ထဲ ပိုရင်းနှီးသွားအောင် လဲ့ယောင်ကြိုးစားပြီး ခေါ်ကြည့်လိုက်တယ်။ 'ယောက်ျား' 'အချစ်လေး' 'ဘုရားသခင် ငါ့သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တောင်ထတယ်' ရှုယောင်ဘာလုပ်နေလဲဆိုတာသိဖို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ရှုယောင်က မီးဖိုချောင်ဘက် ကြည့်နေတာကိုလည်း မြင်ရော သူမြန်မြန်ကျောပေးပြီး အသီးအရွက်တွေပဲ ဆက်လှီးနေလိုက်တယ်။

'ဂလုံ-ဂလွမ် ဂလုံ-ဂလွမ်' မနက်စောစောစီးစီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဇနီးလေးကတော့ သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့တင် မီးဖိုချောင်ကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားအောင် လုပ်ပေးနေတယ်။

ရှုယောင်ကတော့ သူ့ကို စိတ်ကွက်တာတောင် မဖြစ်မိဘူး။ သူစစ်ရေးသတင်းတွေပဲ ဆက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ စားပွဲပေါ်မှ စားစရာအနံ့တွေ ထွက်လာတော့ ထမင်းစားပွဲထိပ်မှာ နေရာယူလိုက်တယ်။ ဒီနေ့မနက်စာက အမယ်မတူတာကို သတိထားမိသွားတယ်။ ပေါင်မုန့်၊ အသားကင်၊ အရွက်

သုပ်၊ ဖျော်ရည်နဲ့ အရောင်အသွေးစုံလှတဲ့ စားစရာအပြင် မွေးပျံ့ကာ အာဟာရ အများကြီးပါတယ်။ ရုတ်တရက် စိတ်ထဲကြည်နူးသွားပြီး ဒီမနက် စာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သူတစ်ယောက်တည်းအတွက် ပြင်ပေးထား တာကြောင့် ဝမ်းသာသွားတယ်။

"ခင်ဗျားဒီလို စားစရာတွေကို စားလို့အသားကျ ပျံ့မလားတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး" လဲယောင်ပြောလိုက်တယ်။ "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေတိုင်းမ တူတာတွေ ချက်ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှာပါ အဲ့တာကြောင့် မပျင်းစေရဘူး၊ တကယ်လို့ တစ်ခုခုက စားမကောင်းဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက် ပြောပါ ... နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်မချက်တော့ဘူး" [T/N : ပိုက်ဆံ မျက်နှာ ကြီးလိုက်တာ]

ရှုယောင်ရှည်ကြာတဲ့ တိုက်ပွဲတုန်းက သည်းခံပြီး ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတယ်။ ကောင်းကောင်းစားနိုင်ဖို့ မပြောနဲ့ စားစရာတောင် ပေါပေါများများ မရှိတာ ကြောင့် ခုလိုသူ့ဇနီးလေးက သေချာအားစိုက်ထုတ်ပြီး လုပ်ပေးထားတာကို ဘယ်ငြင်းနိုင်ပါ့မလဲ သူမတတ်သာဘဲ ချီးကျူးလိုက်ပေမဲ့ အမှန်ကိုလည်း ပြောရသေးတယ် "ယုန်ပေါက် မင်းဘာလို့ ဒီမနက် အရမ်းစိတ်ကောင်း ဝင်နေတာလဲ"

"ဒါကို စိတ်ကောင်းဝင်တယ်လို့ မခေါ်ဘူး အခြေအနေကို သိတယ်လို့ခေါ် တယ်" လဲယောင် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ "ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ကောင်းကောင်းပြုစု ရမှာပေါ့ ... ဒါနဲ့ ဒီမှာ ကျွန်တော်အလုပ် လုပ်လို့ရတဲ့ နေရာများရှိလား"

ရှုယောင်ပြန်ပြောတယ် "မရှိဘူး ကိုယ်တို့က စစ်မြေပြင်ကို ရောက်နေ တာဆိုတော့ ကိုယ်တို့ အများဆုံးလိုတာ စစ်သားတွေပဲရှိတယ်၊ မင်းက ဒီမှာ မရှိသလောက်ရှားတဲ့ omega ဆိုတော့ မင်းနဲ့သင့်တော်တဲ့ အလုပ်မရှိဘူး ...

ပြီးတော့ မင်းဘာလုပ်နိုင်တယ်ထင်လဲ ကိုယ်မှတ်မိတာ မှန်တယ်ဆို မင်း
ကျောင်းသားပဲ ရှိသေးတယ်လေ"

လဲ့ယောင်စိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်လေး ပြောလိုက်တယ် 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီး
တော့ ကျောင်းမှာလည်း ချာတူးလန် အမှတ်တွေနဲ့လေ'

အမှန်က လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ၅၀၀ကျော် ကမ္ဘာမှာတုန်းက သူက ကျောင်းသား
ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဒီမှာတော့ သူသင်ခဲ့တာတွေက သုံးလို့
သင့်တော်မှာ ဒါမှမဟုတ်သုံးလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့လည်း အဲ့
လိုစကေးနဲ့ဆိုရင် အလုပ်ကောင်း တစ်ခုကိုရှာဖို့ အရမ်းခက်လိမ့်မယ်။ ပြီး
တော့လည်း သူနဲ့အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဒဿနိကဗေဒကို ဒီမှာတစ်ယောက်မှ
ယုံကြမှာမဟုတ်ဘူး။

"ဒီနေ့ မင်းဘာလုပ်မှာလဲ" ရှုယောင်ရုတ်တရက် မေးလိုက်တယ်။

"ကြည့်ရအောင် ... တကယ်လို့ တစ်နေ့လုံး မိုးရွာနေရင် ကျွန်တော်အိမ်မှာ
ပဲ ပုံဆွဲတာဖြစ်ဖြစ်လုပ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းတော့မယ်"

"မင်းပုံဆွဲနိုင်တာလား"

"ဒါပေါ့ လူတိုင်းလုပ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား" အကယ်လို့ သူပုံဆွဲတတ်
ရင် သူ့ညီအစ်ကိုတွေ ဖဲကစားနိုင်ဖို့ သူဘယ်လို လုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ

အစကတော့ မနက်စာစားပြီးသွားရင် ဦးလေးမင်အားလားဆိုတာ လဲ့
ယောင် သွားကြည့်ချင်ခဲ့တာ။ တကယ်လို့ သူအားရင် ဦးလေးမင်နဲ့ တင်ပေါ်
သွားမလို့။ အမွှေးနံ့သာလုပ်ဖို့ ကုန်ကြမ်းအဖြစ် သစ်ပင်အချို့က သစ်ကိုင်း
လေးတွေ လိုတာကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မိုးပဲ ရွာနေတာကြောင့်
သူ့အကြံကို ဖျက်မှရမယ်။ ဒီလိုရာသီဥတုမှာ တောင်ပေါ်တက်ဖို့ဆိုတာ
သေချာပေါက် မဖြစ်နိုင်ဘဲ အန္တရာယ်များတယ်။

ရှုယောင်မေးခွန်းတွေ ဆက်မထုတ်တော့ဘူး။ မိုးရွာနေလည်း သူလုပ်စရာ ရှိနေတာကြောင့် စစ်ယူနီဖောင်းကို ပြင်ဆင်ပြီး ကော်လာကို သေချာပြင်ကာ လွဲယောင်ကို လက်ယမ်းခေါ်လိုက်တယ် "ယောင်ယောင် ဒီနားလာပါဦး"

"ဟမ် ဘာလို့လဲ" လွဲယောင်မေးလိုက်တယ်။

ရှုယောင်သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး လက်ချောင်း တစ်ချောင်းကိုရွေးကာ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ရဲ့ဆက်သွယ်ရေး စက်ပေါ်တင်လိုက်တယ်။ "Leslie ငါ့ဇနီးလေးရဲ့ ကိုယ်ရေး အချက်အလက်တွေကို မှတ်ထားပြီး သူ့ကို တစ်ချိန်တည်းမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့် ဒုတိယအဆင့် သုံးခွင့်ရအောင် ဖွင့်ပေးလိုက်"

Leslie ပြန်ဖြေတယ် "ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး"

ဆက်သွယ်ရေး စက်ပေါ်မှာ အပြာရောင် အလင်းစက်လေး ပေါ်လာပြီး နောက် အလင်းတွေ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာကာ အချင်းတစ်မီတာ လောက်ရှိတဲ့ အလင်းတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ဒီအလင်းက လွဲယောင်တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးအုပ်သွားပြီး အပေါ်အောက် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် scan ဖတ်နေတယ်။ Leslie ပြောလိုက်တယ် "ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သတင်းပို့ပါတယ်၊ Madam ရဲ့ ကိုယ်ရေး အချက်အလက်တွေကို မှတ်ပြီး လုပ်ပိုင်ခွင့် ဒုတိယအဆင့်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဖွင့်ပေးပြီးပါပြီ"

အလင်းရောင် ပျောက်သွားတာတွေတော့ လွဲယောင် သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲပေမဲ့ ရှုယောင်ကတော့ သူ့လက်ကို မလျော့ပေးသေးဘူး။

"ဘာလုပ်တာလဲ" လွဲယောင် မေးလိုက်တယ်။

ရှုယောင်သူ့ရဲ့လက်မနဲ့ လွဲယောင်လက်ဖဝါးကို ပွတ်သပ်ပြီး "မင်းဒီတစ်လျှောက်လုံး ဘာတွေ စားလာတာလဲ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မင်းအသားအရေ

က အရမ်းနုဖတ် နေရတာလဲ"

သူ့အဲလိုပြောပြီးတာနဲ့ ရှုယောင်လက်ကို လွှတ်ပေးပြီး ပြုံးကာ "ကိုယ်မင်းကို တာဝန်ပေးခဲ့မယ်၊ ကိုယ်ပြန်မလာခင် မင်းကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားထားလိုက် ... မှတ်ထားနော် ကိုယ်ကထူးခြားပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ရှိမယ့်ဟာမျိုး လိုချင်တယ်"

အဲ့နောက် လဲ့ယောင် သဘောတူတူမတူတူ ဂရုမစိုက်ဘဲ လှည့်ကာမိုးရေထဲ လျှောက်ထွက်သွားတယ်။

လဲ့ယောင် အပူလောင်ထားသလို ခံစားနေရတဲ့ သူ့လက်ဖဝါးကိုပွတ်ရင်း ရင်အခုန် မြန်နေကာ ဒေါသလည်း ထွက်နေတယ်။ စိတ်သက်သာဖို့ လက်နဲ့ မျက်နှာကို ယက်ခပ်သလို မြန်မြန်ခပ်လိုက်ပြီး ရေအေးခွက်ကြီးနှစ်ခွက် သောက်လိုက်တယ်။ 'ဟမ် ငါဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ'

ထိုအချိန် ဦးလေးမင်နဲ့ ယန်ကျဲ့လည်း ခြံထဲလျှောက်လာပြီး ရှုယောင်ရဲ့ hover ကားပေါ်တက်လိုက်တယ်။ hoverကားက ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်ခွာသွားတယ်။

"ဗိုလ်ချုပ်ကြီး Madamရဲ့ ဆက်သွယ်ရေးစက် မော်နီတာမှာ သူ့အပူချိန်က တစ်နဲ့နှစ် ဒီဂရီကြား တောက်လျှောက်တိုးနေတယ်လို့ ပြနေပါတယ်" Leslieပြောလိုက်တယ်။

"ဆက်သွယ်ရေးစက် မော်နီတာနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့် ဒုတိယအဆင့်မှာပါတဲ့ အသေးစိတ် စွမ်းရည်တွေအကြောင်း သတိပေးလိုက်ဦး" ရှုယောင် အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

Leslie "ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး"

ယန်ကျဲ့ တုန်လှုပ်သွားတယ် "အစ်ကိုကြီးရှု လဲ့ယောင်အတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်

ဒုတိယအဆင့်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်တာလား အဲတာအရမ်းအန္တရာယ် မများဘူးလား"

ဟွာရှားမှာရှိတဲ့ စစ်သားတိုင်း တိကျတဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့် အဆင့်တွေ ရှိကြတယ်။ ရှုယောင်ကတော့ အမြင့်ဆုံးပေါ့။ ဦးလေးမင်နဲ့ တပ်ရင်းခေါင်းဆောင် သူအပါအဝင် အခြားငါးယောက် ခြောက်ယောက်လောက်ကလည်း အမြင့်ဆုံး အဆင့်မှာရှိတယ်။ ပြီးမှ သာမန်လုပ်ပိုင်ခွင့် အဆင့်တစ်၊ အဆင့်နှစ်နဲ့ အဆင့်သုံးတို့လာတယ်။ အဆင့်နှစ်ဆိုတာ အရမ်းနိမ့်တယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ Flying Wolf စခန်းခွဲရဲ့ နေရာတော်တော်များကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားခွင့်ရနေသေးတယ်။

ရှုယောင်က "ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘူး၊ သူလာတုန်းက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာချင်တယ်လို့ ပြောထားတယ် ... ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်တည်းက ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မရှိသေးဘူး ... သူဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲဆိုတာ သိချင်တယ်"

ယန်ကျွဲမေးလိုက်တယ် "တကယ်လို့ သူကတစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာသလို ဟန်ဆောင်ပြီး တကယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ တခြားတစ်ခုခု လုပ်မှာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

ရှုယောင် ယန်ကျွဲကို အသာကြည့်လိုက်တယ် "ငါ့မျက်စိရှေ့မှာတင် ငါ့ကို လှည့်စားရဲတဲ့ သူကို မင်းမြင်ဖူးလို့လား"

'ဟုတ်ကဲ့ မြင်ဖူးပါတယ်'

ယန်ကျွဲဆက်ပြောချင်ပေမဲ့ ဦးလေးမင်က သူ့ကိုတားလိုက်တယ်။ ဦးလေးမင်က "ပြီးခဲ့တဲ့ရက်တွေက Mr.ရှောင်လဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက ဦးလေးတို့ ရှာတွေ့ထားတဲ့ ပုံတွေနဲ့ တကယ့်ကို အကွာကြီးကွာတယ်၊ သူဟွာရှားကို လာရတဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကို အတည်မပြုရသေးပေးမယ့် သူ့စိတ်ကူးကို နား

မလည်သေးသရွေ့ သူ့ကိုဘာခေါင်းစဉ်မှ တပ်လိုက်ဖို့မသင့်ဘူး ... နောက်ပြီး တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး Mr.ရှောင်လဲ့ကို ဇနီးအဖြစ် ဆက်ပြီးထားထားဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာလား"

"ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲတောင် ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ အသားတုံးကို ကျွန်တော်က ထွေးပစ်လိုက်မယ်လို့ ထင်နေတာလား"

အခုချိန်မှာ သူ့ပုံစံက အနည်းငယ် အူမြူးနေမှန်း သိသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက သူ့စကားလုံးတွေကို တခြားသူတွေ မေးခွန်းထုတ်မရတာပဲ။

ဦးလေးမင်နဲ့ ယန်ကျဲ့လည်း ဒီပြဿနာအကြောင်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ရုတ်တရက် အခုချိန်မှ လဲ့ယောင်က ရှုယောင်ဆီကို ပထမဆုံး အကြိမ် သူ့ရဲ့အသံဖိုင့်ပို့လာတယ်။

အဖြူရောင်ယုန်ပေါက် : "ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျွန်တော်ခင်ဗျားရဲ့ ပုံနှိပ်စက္ကူတွေ သုံးလို့ရလား ဒီမှာ ပုံနှိပ်စက္ကူတချို့ရှိတယ်ထင်တယ်"

ရှုယောင်လက်တန်းကို အသာဆုတ်ကိုင်ရင်း ပြုံးကာ "ဒါပေါ့ သုံးလို့ရတယ် ... ဒါပေမဲ့ စက္ကူတစ်ရွက်ကို တစ်ကိုက်နော် ဘယ်လိုလဲ"

လဲ့ယောင် ကြောက်မကြောက်တော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ message ကို ဘာမှ မတုံ့ပြန်လာတော့ဘူး။

ယန်ကျဲ့ အမြင်အရဆိုရင် ရှုယောင်က သူ့ရဲ့ဇနီးလေးကို အလိုလိုက်သလို ပုံပေါက်နေပေမဲ့ တကယ့်တကယ်တမ်းမှာတော့ တစ်ဖက်လူရဲ့ အသက်နဲ့ ဘဝကို အင်အားနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားပြီး တစ်ဖက်လူကို သူ့လက်ဖဝါးပေါ်တင်ထားတာဖြစ်တယ်။ ရုတ်တရက် သူ့အနည်းငယ် စွံအသွားသလို ခံစားရတယ်။ 'ဟုတ်သားပဲ ... သူ့ဘာကြောင့်များ ယုန်ပေါက်လေး တစ်ကောင်က

Mr.မြေခွေးကို လှည့်စားနိုင်မယ်လို့ ထင်မိသွားရတာလဲ ဒါကဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ ဟုတ်တယ်မှတ်လား'

hoverကား အိမ်ဆောင်တစ်ခုနားကို အသံနိမ့်နိမ့်နဲ့ ဆင်းသက်လာတယ်။ တံခါးပေါက်ပွင့် သွားတဲ့အခါ ယန်ကျဲတစ်ယောက် လွဲယောင်အပေါ် ပူပန်နေတာတွေ ဘာမှမတွေးတော့ဘဲ ထွက်လာလိုက်တယ်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှုယောင်ကို တွေ့ဖို့အတွက် မြစ်ကမ်းဘေးနားက ဂူနားကနေ ထွက်လာပြီး လှမ်းအော်တယ် "ဗိုလ်ချုပ်ကြီး"

"မင်း ဒီနေရာဆိုတာ သေချာလား" ရှုယောင်မေးလိုက်တယ်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ စွမ်းအင်တစ်ခုက အာရုံမတက်ခင်မှာ တက်လိုက်ကျလိုက် ဖြစ်နေပြီး အာရုံတက်သွားချိန်မှာ ပျောက်သွားပါတယ်" ထိုလူက ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ရှုယောင်ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘူး။ သူ့ဂူဘက်ကို တိုက်ရိုက်သွားပြီး ဝင်သွားတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လွဲယောင် အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ မိတ္တူစက္ကူ တစ်ရွက်ထုတ်လိုက်တယ်။ အရွယ်အစားကို တိုင်းလိုက်ပြီး ဆော့တဲ့ကဒ်တွေအတွက် သူညှပ်ရမယ့် အရေအတွက်ကို ချိန်ဆလိုက်တယ်။ သူမိတ္တူစက္ကူကို ထောင့်မှန်စတုရန်း အပိုင်းလေး ခြောက်ဆယ့်လေးခု ရအောင် ညှပ်လိုက်တယ်။ ညှပ်ပြီးနောက် ဘောပင်အမည်းနဲ့ အနီကိုယူပြီး နံပါတ် A ကနေ 10ထိ ဆွဲလိုက်တယ်။ အချင်း 2.5cm x 4cm ရှိတဲ့ စက္ကူပိုင်းအများကြီး လုပ်လိုက်ပြီး hearts, spades, diamonds နဲ့ clubs တွေအများကြီး ဆွဲလိုက်တယ်။

ရိုးရိုးသားသား ပြောရရင် ဒီလောက်သေးတဲ့ စက္ကူပိစိလေးတွေပေါ်မှာ ပုံ

ဆွဲပြီး သွားချိန်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေတောင် ကန်းသွားပြီလားလို့ တွေးခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ရွက် ထပ်ကုန်မှာကြောက်လို့ သူမနည်းထိန်းပြီး လုပ်နေရတယ်။ မိတ္တူစက္ကူက မိတ္တူစက်ရဲ့ အံထဲမှာ ထည့်ထားတာဖြစ်ပြီး အရည်အသွေးကလည်း အရမ်းကောင်းတယ် ဆိုပေမဲ့ အရေအတွက်က အရမ်းနည်းတယ်။ သူသာစာရွက်တွေ ထပ်ယူလိုက်ရင် ရှုယောင်ချက်ချင်း သိသွားလိမ့်မယ်လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

A ကနေ 10ထိဆွဲရတာတော့ အတော်လေးလွယ်တယ်။ အကုန်လုံးက ရိုးရှင်းပြီး ဂျီဩမေတရီ စာလုံးတွေချည်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ J, Q, K နဲ့ joker နှစ်ခုကို ဆွဲရတဲ့ အလှည့်ကျတော့ လွဲယောင်တုံ့ဆိုင်းသွားတယ်။ ဒီသူရဲကောင်းတွေ၊ ဘုရင်တွေ၊ ဘုရင်မတွေကို သူဘယ်လို ဆွဲရမှာလဲ အာ အဲ့လိုနဲ့အချိန်အကြာကြီး စဉ်းစားပြီးနောက် လက်ဖျားခါလောက်တဲ့ အကြံတစ်ခု ရသွားတယ်။

နွေဝက်လောက်ကြာတော့ စိတ်တွေလွင့်ပြီး ပျင်းရိနေတဲ့ ကျီဖန်းယုနဲ့ စုန့်ဟယ်ရှေ့ကို ရုတ်တရက် ကစားစရာ ဖဲထုတ်လေးတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ ကစားစရာ ကဒ်ပေါ်မှာ ရေးထားတာကတော့ 'ပိုကာကဒ်များ' တဲ့လေ။ သူတို့တွေ အရမ်းပျော်သွားပြီး ကဒ်တွေကိုမြင်ဖို့တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ poker ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ အရွယ်အစားရယ် ပိုကာကဒ်ပေါ်က ပုံတွေရယ်ကို မြင်လိုက်ချိန်မှာ စွံအပြီး အတောင့်လိုက်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားတယ်။

A ကနေ 10ထိ အရွယ်အစားနဲ့ ရုပ်ပုံတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဆင်ပြေနေ ပါသေးတယ်။ ကြည့်ရတာ အားလုံးအဆင်ပြေ နေပေမဲ့ ဖဲတစ်ဖုံစီမှာပါတဲ့ ကဒ်သုံးကဒ်က လွဲလို့ပေါ့ J, Q, K နဲ့ အကြီးနဲ့အသေး 'ရုပ်ဆိုး'ဆိုတာက ဘာကြီးလဲ။

လဲယောင်က Jကဒ်ရဲအပေါ်မှာ အရိုးခြောက်ပုံလေးတွေ ဆွဲထားပြီး တစ်ယောက်ချင်းစီက ဓားတစ်ချောင်း၊ ဓားရှည်၊ သေနတ်နဲ့ ဓားမြှောင်အစရှိတဲ့ မတူညီတဲ့ လက်နက်တွေ ထည့်ပေးထားတယ်။ Qကဒ်မှာ ကျတော့လည်း အဲလိုပဲ အရိုးခြောက်ပုံလေးတွေ ဆွဲထားပြီး တစ်ယောက်ချင်းစီက အနီရောင် မက်မွန်ပန်းတစ်ပွင့်၊ အနက်ရောင် မက်မွန်ပန်းတစ်ပွင့်၊ လေးထောင့်ပန်း တစ်ပွင့်နဲ့ ဇီးပန်းတစ်ပွင့်စီ ပန်ပေးထားတယ်။ Kကဒ်မှာ ကျပြန်တော့လည်း ထပ်ပြီးတော့ အရိုးခြောက်ပုံတွေပဲဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ခေါင်းမှာ သရဖူလေးတွေ တစ်ခုစီ တပ်ပေးထားပြီးတော့ သရဖူတစ်ခုစီရဲ့ အပေါ်မှာ ဘာရေးထားလဲဆိုတာ သိကြရဲ့လား။

King 1, King 2, King 3, King 4 တဲ့လေ [T/N : သေပါပြီတော်]

ပိုပြီးစိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာက ဂျူကာတွေဖြစ်တယ်။ 'joker' ကဒ်တွေကို 'clown'လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ လဲယောင်က သေချာရေးရမှာ ပျင်းလို့ ဖြစ်မယ် အဲတာကြောင့်သူ 'ရုပ်ဆိုး'ကြီး ဆိုတာကို ရောင်စုံဂျူကာပါတဲ့ စာရွက်ပိုင်းမှာ ရေးထားပြီး 'ရုပ်ဆိုး'လေး ဆိုတာကိုကျတော့ အဖြူအမည်း ဂျူကာပေါ်မှာ ရေးထားတယ်။

အခုက မနက်ပိုင်း ဖြစ်နေတာကြောင့် ကျီဖန်းယု လဲယောင်ဆီပျံသွားပြီး ကဒ်ကိစ္စကို မကျေမနပ်ပြောမရ ဖြစ်နေတယ်။ 'ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက ဆိုးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး တော်တော်ကြီးကို ဆိုးဝါးတယ်'

စုန့်ဟယ် အနီရောင် မက်မွန်ပန်းနဲ့ Qကဒ်ရဲ့ အစွန်နားလေးကို လက်မနဲ့ လက်ညှိုးကြား ကိုင်ထားပြီး "ညီအစ်ကိုကျီ၊ သူ့အမွှေးနံ့သာကို လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား"

ကျီလျောင်ခဏလောက် တိတ်သွားပြီးမှ ပြောလာတယ် "အရင်ဆုံး ဒီကဒ်တွေနဲ့ ဆော့ကြရအောင်"

ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် သေဆုံးသူတွေအတွက် မီးရှို့ပေးဖို့ ဆို အရွယ်အစား မလိုဘူး။ အဲတာတွေကို သေးသေးလေးနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် အတိအကျ လုပ်ပေးရတာကြောင့် လွဲယောင်က အဲတာတွေနောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့ အရွယ်အစားတွေကို ထည့်ရေးပေးဖို့လိုတယ်။ မီးရှို့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက မြေအောက်လောကကို ရောက်ရင် ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ဖြစ်စေတာကလွဲရင် သူ့ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုဆို လွဲယောင်က ပိုကာကဒ်တွေနောက်မှာ အရွယ်အစားရေးဖို့ မေ့သွားပုံရတယ်။

လွဲယောင်တကယ်ကြီး အရွယ်အစားကို ရေးဖို့မေ့သွားတာ ဖြစ်တယ်။ ကဒ်တွေပေါ်မှာ အသေးစိတ် လုပ်ရတာနဲ့တင် သူ့ကျောနဲ့ မျက်စိတွေ နာနေပြီ ဖြစ်တယ်။ ဆွဲပြီးသွားတာ အရမ်းကောင်းတယ် ပြီးတာနဲ့ သူ့အဲကဒ် အသေးလေးတွေကို ယူကာရေချိုးခန်းထဲမှာ ရှို့လိုက်ပြီး သူ့အတွက် နေ့လယ်စာသွားလုပ်တော့တယ်။

အပြင်မှာ မိုးရွာနေတုန်းပဲ။ ကျီဖန်းယုနဲ့ သူ့ညီအစ်ကိုတွေတော့ သေချာပေါက် အချိန်ကောင်းလေး ဖြစ်နေတော့မှာပဲလို့ တွေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား။

တကယ့်တကယ် မြေအောက်လောကရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကတော့ ဒီလို ရှိပါတယ် ...

စုန့်ဟယ် ပိုကာကဒ်တွေကို ရိုက်ချပြီး စားပွဲကိုတွန်းလိုက်တယ် "ပုံစံတူသုံးခုကွ"

ကျီဖန်းယု ကဒ်ကိုကြည့်ပြီး ကြောင်အနေတယ် "အဲမှာ နှစ်ခုတည်း ရှိနေတယ်မှတ်လား တတိယတစ်ခုက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ"

ဝမ်ဖေးရှ မျက်နှာကိုအုပ်ကာ ခေါင်းရမ်းလိုက်တယ် "ဒါတွေက အရမ်း

သေးပြီး ပေါ့ပေါ့လေးတွေ ဖြစ်နေတယ် ... အဲ့ထဲကတစ်ခုက စားပွဲဆီမ
ရောက်ခင် လေတိုက်ပြီး လွင့်သွားတယ်လေ ... မင်းတို့ မမြင်လိုက်ဘူး
လား"

စုန့်ဟယ် : "..."

ကျီဖန်းယု : "..."
